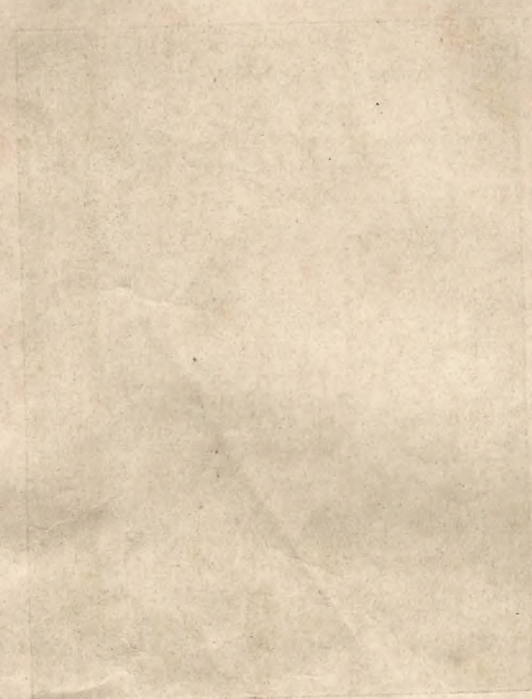

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
LIBRARY
540 EAST 58TH STREET
CHICAGO, ILL. 60637
TEL. 773-936-5000

ബ്രിട്ടീഷ് മേൽക്കോയ്മയിൽ നിന്നും ഇരയിട
 സി. ഐ. (Crown of India) എന്ന സ്ഥാനമാനം ലഭിച്ച
 തിരുവിതാംകൂർ മഹാരാണി റീജൻറു തിരുമനസ്സുകൊണ്ട്

“പാതംസ്യ വിജ്ഞായമരരെ: പ്രവൃത്തിം
വിസൃജ്യരാജന്യം നണയ ഭൂതാൻ
അന്ത്യം സ്വപയം ദ്വാരവതിമനഃ
സുയോധനസ്സോപി സുതോ മജ്ജാനഃ”

“ശൂതപാ തയോരാഗമനസ്ത ഹേതുഃ
കായം സമം കർത്തുമിത്യേഷ ശൌരിഃ
ഭർത്തുഃ കുരുണാം പ്രഥമാഗതസ്ത
ദൃഷ്ടസ്ത ച പ്രാക്ഷപുരുതസുനോഃ”

എന്നിങ്ങനെ ആ ഗ്രന്ഥത്തിൽ ഉപജാതിപ്പുത്തത്തിൽ കാണുന്ന പല പട്ടുങ്ങളും ഭട്ടതിരിപ്പാട് ബാലഭാരതം പന്ത്രണ്ടാം സർഗ്ഗത്തിൽനിന്ന് ഉദ്ധരിച്ചു ചേർത്തിട്ടുള്ളതാണ്.

ദൂതവാക്യത്തിന്റെ അവസാനത്തിൽ കാണുന്ന

“അഥരഥവരമശൈലൈസ്സന്യമുഖ്യൈശ്ചതുർദ്ദിർ-
ധൃതധൂരമധിരൂഡഃക്ഷത്തുരാലംബ്യ ഹസ്തം
അഖിലമനുഗതന്തദ്രാജകം വാരയിതപാ
പരിമിതപരിവാരഃ പാത്ഥപാർശ്വം പ്രതദന്ധം”

എന്ന പട്ടാപോലും ആ സർഗ്ഗത്തിലെ അവസാന ശ്ലോകമാണ്. സന്ദർഭാനുഗണമായി തന്റെ പ്രബന്ധങ്ങളിൽ അന്യകവികളുടെ കൃതികളിൽനിന്നു പട്ടുങ്ങൾ ഉദ്ധരിക്കുക എന്നുള്ളത് ഭട്ടതിരിപ്പാട് പുറത്തിറക്കുന്ന അനുകരിച്ച് സ്വീകരിച്ചു പോന്നിരുന്ന ഒരു ശൈലിയാകുന്നു. അത് ആ മഹാകവിമൂല്യം ഒരു ക്ഷതിയാണെന്നു ആരും തെറ്റിദ്ധരിക്കയില്ലല്ലോ.

അനന്തഭട്ടകവിയും അഗസ്ത്യൻ അധഃസ്തനാണെന്ന് അനേകം അവസരങ്ങളിൽ നമ്മെ അനുസ്മരിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്.

“നവനാഗലതാദൃഡോപശ്രദ്ധ-
ക്രമകാരണ്യവതോ വിലംഘ്യ ചോളാൻ
മണലൂരപുരം സുതോ മഘോനഃ
പ്രയയൌ പാണ്ഡ്യപതേർഭൂതേന ഗൃച്ഛാം.”

എന്ന ബാലഭാരതപട്ടത്തിലെ ആശയത്തെ അനന്തഭട്ടൻ

“ഏലാലവൺ ഗതരുവിപ്പലികാപടീര-
താഞ്ചലികാക്രമകദമ്പതിഭാവരത്നാം
ഉദ്രാനഭൂമിമുപഗദ്യ തയാ സ പാത്ഥഃ
സുഖ്യൻ പിതൃഃ പദമമന്യത ബലബ്ബജേദ്യഃ”

എന്നു പ്രപഞ്ചനം ചെയ്തിരിക്കുന്നതു നോക്കുക.

ഇങ്ങനെ അനന്തരകാലങ്ങളിൽ ജീവിച്ചിരുന്ന മഹാകവികൾക്കു പ്രായേണ ഒരു സന്ദർഭത്തിലല്ലെങ്കിൽ മറ്റൊന്നിൽ മാറ്റുദർശകമായി സമുല്പന്നിച്ചുപോന്ന ഒരു മിവ്യജ്ഞാതിസ്സാണ് ബാലഭാരതം. ഇരുപതു സർഗ്ഗത്തിൽ രചിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ഈ മഹാകാവ്യത്തിൽ കവി മാഘനൈഷധാദി ഗ്രന്ഥകാരന്മാരെപ്പോലെ “നഗരാസ്തവ ശൈലത്തചന്ദ്രാക്ഷോദയവണ്ണന”ങ്ങൾക്കും മറ്റുമായി സമയവ്യയം ചെയ്തു തന്റെ പ്രാവസായം പൂർവ്വ സമുലമാക്കുന്നില്ല. പാശ്ചാത്യപരിഷ്കാരത്തിന്റെ പരമകാഷ്ഠയിൽ എത്തിട്ടുള്ള ഏത് ആധുനികനും സശിരഃകമ്പം ശ്ലാഘിക്കത്തക്ക നിലയിലാകുന്നു ബാലഭാരതത്തിന്റെ രചനാരിതി.

ബാലഭാരതം എന്ന പേരിൽ ആദ്യമായി ഉണ്ടായ ഗ്രന്ഥം ക്രി. പി. ഒമ്പതാം ശതകത്തിൽ ജീവിച്ചിരുന്ന രാജശേഖരകവിയുടെ ഒരു നാടകമാകുന്നു. ഈ നാടകത്തിനു പ്രചണ്ഡപാണ്ഡവമെന്നും പേരുണ്ട്. ഇതു മുഴുവനാക്കുവാൻ ഗ്രന്ഥകാരനു സാധിച്ചില്ല. പാഞ്ചാലീസ്വയംവരവും ഭൂതകീഡവും മാത്രമേ ഇതുപൂർത്തം നമുക്കു ലഭിച്ചിട്ടുള്ള രണ്ട് അങ്കങ്ങളിൽ കവി പൂർണ്ണിക്കുന്നുള്ളൂ. ക്രി. പി. പതിമൂന്നാം ശതകത്തിൽ ഗുജറാടദേശാധിപതിയായ വിശാലഭദ്രന്റെ സദസ്സനായി അമരചന്ദ്രസൂരി എന്നൊരു ജൈനപണ്ഡിതൻ ജീവിച്ചിരുന്നു. അദ്ദേഹം വേണികൃപാണെന്നെന്ന ബിരുദത്താൽ പ്രശസ്തനാണ്. ഈ ബിരുദം ആ കാവ്യത്തിൽ ആദിപദ്യം പതിനൊന്നാം സർഗ്ഗത്തിലുള്ള

“ദധിമഥനവിലോലല്ലോലദ്വേഗേണിഭംഭോ-
ദയമദയമനഃഭോ വിശ്വവിശ്വൈകേജേതാ
ഭവപരിഭവ കോപത്യക്ത ബാണം കൃപാണ-
ശ്രമമിവ ഭിവസാഭോ വൃക്ത ശക്തിർവൃന്തകതി.”

എന്ന പദ്യം നിമിഷക നിമിത്തമത്രേ കവിക്കു ലഭിച്ചത്.

ആദിപദ്യം പത്രണ്ടു സഗ്ഗം, സഭാപദ്യം അഞ്ചു സഗ്ഗം, വനപദ്യം നാലു സഗ്ഗം, വിരാടപദ്യം നാലു സഗ്ഗം ഇങ്ങനെ ഓരോ പദ്യത്തിനും സഗ്ഗവിഭാഗമുള്ള മറ്റൊരു ഐതിഹ്യസംഗ്രഹമാകുന്നു ഈ ജൈനഭാരതം. ചന്ദ്രവണ്ണനത്തിൽ ആരംഭിക്കുന്ന ഈ കാവ്യം അഗസ്തികവിക്ക് അജ്ഞാതമായിരുന്നു. അമരചന്ദ്രന്റെ ബാലഭാരതം അഗസ്തിഭട്ടന്റെ കൃതിയെ അപേക്ഷിച്ച് സഹായദൃഷ്ടിയിൽ അപകൃഷ്ടം തന്നെ.

വൃൽപിതൃക്കളായ വിദ്യാത്മികളുടെ ആവശ്യത്തെ പരസ്സരിച്ച് രചിച്ചിട്ടുള്ള ഭാഷിണാതുബാലഭാരതം പ്രസന്നപ്രൌഢസരസമായ ഒരു മഹാകാവ്യമാകുന്നു. ശബ്ദസൗന്ദര്യവും അത്ഥചമല്ലാരവും അഹമഹമികയാ മത്സരിച്ചു തള്ളിക്കയറുന്ന പദ്യങ്ങളാൽ ഈ ഗ്രന്ഥം ആമുലാഗ്രം അലംകൃതമെന്നുതന്നെ പറയാം. “ക്രമാഗതം ശ്രുതിസുഖം ശബ്ദമത്ഥമുദീരയേൽ” എന്ന ഭാമഹാചാര്യന്റെ ഉപദേശം അദ്ദേഹം നല്ലപോലെ ഗ്രഹിച്ചിരുന്നു. ഏതാനും ചില പദ്യങ്ങൾ മാത്രക കാണിക്കുവാൻ ഉദ്ധരിക്കാം:—

പാണ്ഡുവിന്റെ മരണം—

“സമീരണോത്ഥാ നവചുതരേണവോ
വസന്തലക്ഷ്മിപടവാസപാംസവഃ
പ്രപേദിതേ മന്ദമന്ത്രവാദിനോ
വിയോഗി സമ്മോഹനചൂണ് മുഷ്ടിതാം.

X X X X

അമാനിലൈർഭക്ഷിണദിഗ് മുഖാഗതൈഃ
കൃതാന്തദുരൈരിവ കൃഷ്ടമാനസഃ
മഹിപതിർമാധവ ലംഘ്യയൗവനം
സമുദ്രപുത്രീസഹിതോ യയൗ വനം.

X X X X

സുഖേന പാണ്ഡുസ്സരതാന്തജനനാ
പരാസഭാവേന ച മിലിതേക്ഷണം
പ്രസൂനതലേ നിപപാത തൽക്ഷണം
പുഷ്പകശയോസദൃശേ മനോഭവഃ

(സഗ്ഗം ൨).

ഇന്ദ്രപ്രസ്ഥം—

രാജന്നിതഃ പശ്യ പുരി ശുഭേയം
തപദിയഭോരഗ്ഗ്വയാദിഗൃഹ്ണാ
ധപജാഗ്രഹസ്സൈസ്സരരാജധാനിം
നിരന്യതാവോപരി വത്ത്മാനാം.
ക്രിഡാസരസ്വിരഹരിനണിനാ-
മിന്ദീപരാഭാം ഗമിതാനി ഭാസാ
ആശ്ലായ ജാനാതുളിപംക്തിരസാ-
മംഭോജ സൗഗന്ധികകൈരവാണി.
വിലാസിനീലോചനഭൂഷിതാനി
നിലാശ്വവാരായനമണ്ഡലാനി
അത്രാനുരൂപിണി വിപുത്തമിനാ-
ന്ദ്രാപത്ത്വബോനി കളിന്ദജായാഃ.

അസ്യാഃ പതാകാപടമാകതേന
 പ്രാസാദശൃംഗേഷു ഹൃതാധപഭേദാഃ
 ഭവന്തി നാനാമണിരശ്ലീയോഗാ-
 ഭനേകവണ്ണാ ഹരിദശപഹാഃ.
 നിശാസുഹമ്യാഗ്രവിഹാരഭാജ-
 സ്തേഷ്യാ മൃഗാക്ഷേപാ വഭനേന്ദുസാമാന്
 അസ്യാഃ സുധാരോരപരശ്ലീ ഭാഗേ
 കച്ഛന്തി കസ്തൂരികയാ കളങ്കം.
 രോഷായതൈരത്ര മണിപ്രദീപൈ-
 നിർഭസിതാ ഗർഗ്ഗഹേഷു ഭാസാ
 തമിസ്രലേഖാ ഇവ ജ്വാലകേന്ദ്രോ
 ന്വ്യാന്തി കാളാഗ്രതപുപലേഖാഃ.
 നിശാസുചന്ദ്രാ തപചച്ഛിതാസു
 നിഷ്കന്ദമാനാംബുധാജ്ജ്വലാഗ്നി
 സത്മാനിശീതാംശു ശിലാമയാനി
 ധാരാഗൃഹാനത്ര വിധംബയന്തി.
 യദൃച്ഛയാ കേളിമൃഹേഷു ശൃദ്ധാൻ
 ബിംബൈഃ പരിഭാൻ മണിഭിത്തിലഗ്നൈഃ
 ചിരാൽ പ്രിയാനത്ര ഗവേഷയന്തോ
 ജാനന്തി സംസ്കൃതസുഖേന നാഞ്ച.
 ക്രീഡാവനാന്താമതദേത്യമനഃ
 ഗവാക്ഷരസ്പ്രേണ ഗൃഹം പ്രവിഷ്ഠഃ
 അസ്യാഃ രതാനേ സുദൃശാം തനോതി
 സേവദാ ബുദ്ധിർമാണിജ്വാലചൗച്ഛം.
 പയോമുചഃ കേതുരുകുലകല്പാ-
 സ്സൈന്യാമാണിനാം പ്രഭയാ മണിനാം
 ആരഞ്ജിതാം പ്രാവൃഷ്ടിജാ ഇവാസ്യാഃ
 ഹമേച്ഛുഷു കച്ഛന്തി മയൂരഹഷം.

(സൂക്തം ൨).

മയൂരസന്ദേശത്തിലെ 'മാരക്രിഡാ മഹലഹളയിൽ' ഇത്യാദി പദ്യത്തിനും 'ക്രീഡാവനാന്താൽ' ഇത്യാദി ബാലഭാരതപദ്യത്തിനും തമ്മിൽ കാണുന്ന അത്യുത്തമമായ ആശയസാമ്യം ഞാൻ ഒരിക്കൽ എന്റെ സാഹിത്യാചാര്യനായ കേരളവർമ്മ വലിയകോയിത്തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിലെ ദിവ്യസന്നിധിയിൽ ഉണർത്തിക്കുകയും അവിടുന്ന് ബാലഭാരതപദ്യം അതിൻ മുഖ്യ കേളിരുന്നില്ലെന്നു അരുളിച്ചെയ്തതും ചെയ്ത സംഗതി ഇവിടെ പ്രസ്താവിക്കുന്നത് അനുചിതമായിരിക്കയില്ലെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു.

അക്ഷമണ്ഡപത്തിൽ ഭീമസേനന്റെ കോപം—

ഗജേന്ദ്രൻ പ്രിയാ നികൃതി മാന്ദ്യതാലട്ടനേന
 ഭീമാബുഭുഃ ക്ഷമിതഘർഷപതഃകണ്ഠേഷുഃ
 രാജന്യവംശവനഭാഹനിദാനഭൂതം
 ക്രോധം കൃശാർദ്ധമിവ വൈദ്യുതമാബഭാര.
 ക്രൂരേക്ഷണാതികനിവാസഭവാ ഭിരേവ
 ദൂരംഭൂവോയുഗജ്ജനതമുദപഹന്തി
 ആലക്ഷ്യതദ്രേകിരസ്യ ലലാടനീളി
 ക്രോധാത്മകന്യ നവധൂമശിവേവ വഹേനുഃ
 പുഷ്പദ്ഭിരേവ നിമിതം പുളകപ്രരോഹൈ-
 തദ്ഭാമകമ്പമഖിലം വപുരാവഹന്ത്യാ

ആലിംഗിതോപ്യനിവസ്തു രമഷലക്ഷ്യോ
പാഞ്ചാലരാജുദ്ദഹിതഃ പ്രഥമഃ വിതേനേ.

പ്രത്യുപ്ലവഭൂതകലാശ്ശരോപഭേദോ-
ഭാഗാമിസംഗര വിഹാരമുദാഹരന്തി
അച്ഛിന്നിഹായമരുണാഞ്ചുനിഭൈരപാംഗൈ-
രാദായ സംസദി ഗഭാം ഭൂയൻ ബഭാഷെ.

(സഗ്ഗം ൭)

അബധയ കൈക്കൊള്ളണമെന്നു പറയുന്ന തന്റെ ഗുരുവായ പരശുരാമ നോട്ട ഭിഷ്കർ

“തമബ്രവം കൂഡ മുദിണ്ണമസ്യ-
ന്നവന്ധകിം സത്ഥനി വാസയേയം;
നതപാംസ ഹേ ധർമ്മവിരുദ്ധവച-
മുനാഗ്തവന്തി ഗുരുരപ്യമാന്യഃ
ഉദ്പത്തശാസി നന്ന പൌരവോഹം
തപാം യോധയിഷ്യാമി; ഗൃഹാണശസ്ത്രം;
നബ്രഹ്മഹത്യാച; ന ചായശോ മേ;
മുതേ ഹതേചി തപയി യോദ്ധരി സ്യാൽ.”

(സഗ്ഗം ൧൩)

ഇനിയും ഇത്തരം പുളകോൽഗമകാരികളായ പല ഭാഗങ്ങളും ഉദ്ധരിക്കുവാ നുണ്ട്. വിസ്ഫാരയത്താൽ വിരമിക്കുന്നു. ആകെക്കൂടി നോക്കുമ്പോൾ ബാലഭാരതം ഭാരതീയർക്കു അമൂല്യമായ ഒരു സാഹിത്യശാഖയിയാണെന്നുള്ളതിനു സംശയമില്ല. ശ്രീകൃഷ്ണവിലാസത്തിലെ ഏതാനും സഗ്ഗങ്ങൾക്കു ഇലത്തൂർ രാമശാസ്ത്രികളെപ്പോലെ ബാലഭാരതത്തിന്റെ ഏതാനും സഗ്ഗങ്ങൾക്കു അനന്തപുരത്തു മുത്തകോയിത്തമ്പുരാ ന്തിരുമനസ്സുകൊണ്ടും വ്യാഖ്യാനം നിർമ്മിച്ചിട്ടുണ്ട്. വിശാഖംതിരുനാൾ മഹാരാജാ വുതിരുമനസ്സിലേക്കു ഈ രണ്ടു കാവ്യങ്ങളും ഏറ്റവും രചിച്ചിരുന്നു. ശ്രീ. പി. പ തിനാറാംശതകത്തിന്റെ ഉത്തരാർദ്ധത്തിൽ ദക്ഷിണതിരുവിതാംകൂർ ആക്രമിച്ച വിട്ടു ലന്റെ സഹോദരൻ ചിന്നതിരുന്റെ സദസ്യനായ കോണേരികവി ബാലഭാരത ത്തെ അനുകരിച്ച ബാലഭാഗവതം എന്നൊരു ആസ്യകാവ്യം നിർമ്മിച്ചിട്ടുണ്ട്.

ഇത്ര ഗുണഭൂയിഷ്ടവും യശസ്സുരഭിലവുമായ ഒരു മഹാകാവ്യം ഇനിയും ആരും മുദ്രാപണം ചെയ്യാതെക്കിടക്കുന്നതു വിധിവൈപരീത്യത്താലെന്നുതന്നെ പറയേണ്ടി യിരിക്കുന്നു. ഞാൻ ബി. എ. പരീക്ഷ ജയിച്ചയിടയ്ക്കു ഈ കാവ്യം എട്ടു സഗ്ഗത്തോളം തജ്ജിമചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നു. നന്നായില്ലെന്നു തോന്നുകയാൽ അന്നു പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തി യില്ല. ആ തജ്ജിമയുടെ കൈയെഴുത്തുപ്രതി ഇപ്പോൾ കാണുന്നുമില്ല. ഞാൻ സ ്വാത്മനാ സ്നേഹബഹുമാനങ്ങളോടുകൂടി സഭാ സ്മരിക്കുകയും തരംകിട്ടുമ്പോഴെല്ലാം പാരായണംചെയ്തുകൊണ്ടും ചെയ്യുന്ന സംസ്കൃതഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ ഒന്നാണ് ബാലഭാരതം എന്നു ഇനി പ്രത്യേകം പ്രപഞ്ചനംചെയ്യേണ്ട ആവശ്യം ഉണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല.

ബാലഭാരതത്തിന്റെ സമഗ്രമായ ഒരു ഭാഷാഭാവമാണ് എന്റെ സ്നേഹി തൻ ശ്രീമാൻ പി. കെ. നാരായണശാസ്ത്രികൾ കൈരളീഭേദിയുടെ പാദമൂലങ്ങളിൽ ഇപ്പോൾ സമർപ്പിക്കുന്നത്. മാതൃഭൂമിയും, സൗന്ദര്യലഹരി ഭാഷാപ്രാബ്ധാനം, മ യൂരശതകം ഭാഷാപ്രാബ്ധാനം മുതലായ ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ പ്രണേതാവും ആലപ്പുഴ സനാ തനധർമ്മവിദ്യാശാലയിലെ സംസ്കൃതരചണിതനും സന്നാതനധർമ്മാസികയുടെ ഒരു പ്രധാനലേഖകനുമായ ശാസ്ത്രികൾ ഭാഷാബന്ധുക്കൾക്കു കേവലം അപരിചി തെന്നു ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നില്ല. ഉദ്ദേശം ൧൭൦൦ പട്ടങ്ങളുള്ളതും ലോകോത്തരഗു ണോത്തരവുമായ ഒരു മഹാകാവ്യം മൂലത്തിന്റെ ഓജസ്സോടും പ്രസാദത്തോടുംകൂടി —യാതൊരു കുറവും കൂടാതെ—ഭാഷയിൽ വിവർത്തനംചെയ്തു കാണണമെന്നു ആഗ്ര ഹിക്കുന്നവർ ആത്യാഗ്രഹികളാണ്. ശാസ്ത്രികളുടെ തജ്ജിമയിൽ അനേകം ശ്ലോക ങ്ങൾ നിർദ്ദോഷങ്ങളായിട്ടുണ്ട്.

“രാമാഭണി നയനമാലയലക്കരിക്കും
നിലാശുനിർമ്മിതവാക്ഷഗണം മഹിശ !
തുള്ളുന്ന മീനനിരയാൻ കളിനുള്ളിൽ—
ജ്ഞാപർത്തരാജിയുടെ സാമുദ്രിയന്നിടുന്നു.”

‘കുടീരൂർതൻ മുഖപടഭ്രമമേകി വിര-
യോധകെഴും യവനികാഭ വഹിച്ചുപാരം
ഹസ്താഗ്രഭിപരചിയാൽ ചിലെടത്തൊതുങ്ങി-
പ്പത്തൻ തമിസ്രതതി പോക്കുമാന്നിതപ്പോൾ.’

ഇത്രാദി പദ്യങ്ങൾ കവി ഒരു വാസനക്കാരനാണെന്നു വിളിച്ചുപറയുന്നുണ്ട്. പക്ഷെ “കവിതപം ജായതെ ശക്ത്യാ വർദ്ധതേത്യാസയോഗതഃ” എന്നുണ്ടല്ലോ. ഭാഷാകവിതയിൽ ശാസ്ത്രീകൾക്കു പറയത്തക്ക അത്യാസം സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ളതായി തോന്നുന്നില്ല. തന്നിമത്തം പരിഹരിക്കാവുന്ന പല കുറവും കുറവും തജ്ജിമയിൽ അവിടവിടെ കടന്നുകൂടിട്ടുണ്ടെന്നുള്ള വസ്തുത മറയ്ക്കണമെന്ന് എനിക്കു ഉദ്ദേശമില്ല. ഉത്തരാർദ്ധം ലഘുവിൽ അവസാനിപ്പിക്കുക, തണിയുക, അഴുക, പൊട്ടിടുക മുതലായ ദ്രാവിഡപദങ്ങളും ശൈലികളും പ്രയോഗിക്കുക അത്തരത്തിലുള്ള അഭംഗികൾ അടുത്ത പതിപ്പിൽ നിഷ്കീഴിച്ചു നിഷ്കാസിക്കേണ്ടതുണ്ട്. അനവധാനതനിമിത്തമൊ അലംഭാവംമൂലമൊ

എന്നതിന് “സുനാമരാതിക്ഷിതി ഭൂൽപശ്രുനാം
ഘോരാനിക്ഷിതിമാസസാദ
അമാതിഭൂപാലർ മരിച്ച ഘോര-
തരാജി ഭൂഭാഗമണഞ്ഞു വിന്നൻ” എന്നും,
“പുണ്ണപ്രതിജ്ഞസ്സകൃതി ചിരായ
മരുത്സുതഃ കച്ചിദുപൈതിസാമും
നിപ്തം ഘോരവ്യേന വിചക്ഷണേന
സായാത്രികേണാബ്ധപാരഗേണ”
എന്നതിന് ചിരാൽസ്വസത്യം നിറവേറ്റി ഭീമൻ
ഭാരംവഹിച്ചുബ്ധപാരമെത്തി
കുരുത്തനാം പോതവണിക്കിനോടു
പെരുത്തസാമും കലരുത്തുണ്ടോ?”

എന്നുമുള്ള തജ്ജിമകൾ കേവലം അപര്യാപ്തമായിപ്പോയിരിക്കുന്നു.

‘സുതാത്മജം സുതസുഹൃത്സഹിതം സമീകേ
ശാരതൈശ്ശരൈഃ ശകലയിഷ്യതി ഗാഢധിവോമേ’

എന്നു അഗസ്ത്യകവി ഗർജ്ജിക്കുമ്പോൾ

“രാധേയനെസ്സുതസുഹൃത്തുകളൊത്തു പോരി-
ലെൻഗാഢധിവം കണകളാൽ പൊടിയാക്കുമുഗ്രം.”

എന്നതിൽനിന്നു വളരെ മെച്ചമായിട്ടൊന്നും ഒരു ഭാഷാനുവാദകന് ആ ഗർജ്ജിതം പ്രതിധ്വനിപ്പിക്കുവാൻ കഴിയുന്നതല്ല. ആ വിഷയത്തിൽ ശാസ്ത്രീകളെ ആരും അപവദിക്കുകയുമില്ല. സ്വപ്ലംകൂടി മനസ്സിരുത്തുകയും ഭാഷാകവിതയിൽ പരിശീലനം ചെയ്തും ചെയ്തതിനുമേൽ ഈ തർജ്ജിമ കൈയേറ്റിരുന്നാൽ ഇതിൽ എത്രയോ അധികം ഭംഗിയായി ഈ കൃത്യം ശാസ്ത്രീകൾക്കു നിവ്വഹിക്കാമായിരുന്നു.

ഇത്രയും ഉപന്യസിച്ചതിൽനിന്നു ശാസ്ത്രീകളുടെ അഭിനന്ദനീയമായ ഈ സദ്യവസായത്തെ ഞാൻ വേണ്ടവിധത്തിൽ ആദരിക്കുന്നില്ലെന്ന് ആർക്കും തോന്നിപ്പോകരുത്. ബാലഭാരതത്തിന്റെ ഒരു ഭാഷാനുവാദം ഇപ്പോഴെങ്കിലും കൈരളിങ്ക് ലബ്ധമായത് ഒരു വലിയ അനുഗ്രഹമാണ്. അതിനു കാരണഭൂതനായ ശാസ്ത്രീകളെ എത്രതന്നെ അനുമാദിച്ചാലും അത് ഒട്ടും അധികമായെന്നു വരുന്നതല്ല. മൂലഗ്രന്ഥത്തിന്റെ ഗുണപൗഷ്പം ഒട്ടൊക്കെ സംസ്കൃതാനഭിജ്ഞാനമായ കേരളീയർക്ക് ഈ തർജ്ജിമയിൽനിന്നു മനസ്സിലാക്കുവാൻ കഴിയും. “അഥവാ സദസ്സുപരഷബഹുമാനാൽ” എന്നല്ല കാളിദാസൻകൂടിയും വിക്രമോദ്യശീയത്തിൽ പറയുന്നത്? മഹാഭാരതം ഇതിവൃത്തം, പുനവും മേല്പത്തുതം ആശ്രയിച്ച അഗസ്ത്യഭട്ടന്റെ വാഗ്ഗഭം, അതിന്റെ ഭാഷാവിഷയകമായി ചില നൂനതകൾ ഉണ്ടെങ്കിൽ ഇരുന്നുകൊള്ളട്ടെ; വല്ലപ്പോഴും കൊണ്ടേക്കാവുന്ന ഒരു മുജ്ജിനെപ്പേടിച്ച് പനിനിർ പൂവിടുകവാ

ൻ മടിക്കുന്ന യുവാക്കന്മാരുണ്ടെങ്കിൽ അവരോടു ഏതു രസികനാണ് അസൂയതോന്നാവുന്നത്! ഭാഷാബാലഭാരതം, അതു ഇപ്പോൾ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുവാൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്ന നിലയ്ക്കുതന്നെ വായനക്കാരെ ആനന്ദസാഗരത്തിൽ ആരാടിക്കുന്നതിനു ധാരാളം പര്യാപ്തമാകുന്നു. തെളിഞ്ഞ പണ്ഡിതനും തികഞ്ഞ വ്യവസായിയുമായ എന്റെ സ്നേഹിതനിൽനിന്ന് കൈരളി ഇനിയും പല സാഹിത്യോപഹാരങ്ങളേയും ന്യായമായി പ്രതീക്ഷിക്കുന്നു.

തോററം പാട്ടു

(കവിതലകൻ കൊട്ടാരത്തിൽ ശങ്കുണ്ണി)

ദേവി പ്രസാദാത്ഥം ഭദ്രകാളീക്ഷേത്രങ്ങളിൽ മണ്ണാമ്പാദരം (പരവരേ) കൊണ്ടു പാടിക്കുന്ന ഒരുപക പാട്ടിനു തോററം പാട്ടെന്നും തോററക്കളം പാട്ടെന്നും പേരു പറഞ്ഞു വരുന്നു- ചില സ്ഥലങ്ങളിൽ ഈ പാട്ടു മാരാന്മാർ, കുറുപ്പന്മാർ എന്നീ ജാതിക്കാരെക്കൊണ്ടും പാടിച്ച് വരുന്നുണ്ട്. പരപരാണെങ്കിൽ ക്ഷേത്രത്തിന്റെ മതിൽക്കു പുറത്തും മാരാന്മാരാണെങ്കിൽ മതിൽക്കകത്തും ഇതിലേയ്ക്കായി പ്രത്യേകമൊരു പുര കെട്ടിയുണ്ടാക്കി അതിലിരുന്നാണ് അവർ പാടുന്നത്. അങ്ങനെയുണ്ടാകുന്ന പുരയ്ക്കു പറഞ്ഞു വരുന്ന പേരു “പാട്ടുപന്തൽ” എന്നാണ്. വസൂരി, വിഷുചിക മുതലായ സാംക്രാമികരോഗങ്ങൾ വലിച്ചു വരുന്ന കാലങ്ങളിൽ അവയുടെ ശമനത്തിനായിട്ടുള്ള ഒരു വഴിപാടായിട്ടാണ് ഈ പാട്ടു നടത്തുന്നത്. ഈ പാട്ടു നടത്തിയാൽ ദേവി പ്രസാദിക്കുമെന്നും ദേവിപ്രസാദം കൊണ്ടു രോഗങ്ങൾ ശമിക്കുമെന്നുമാണ് വിശ്വാസം. ഈ പാട്ടിന്റെ ഭാഷാരീതിയും കവിതയും വളരെ മോശമാണെങ്കിലും പ്രസിദ്ധി ഒട്ടും ചിച്ഛറയല്ല. ഇതിലേകം മധ്യമയുടെ ചുരുക്കം താഴെപ്പറഞ്ഞുകൊള്ളുന്നു.

പണ്ടൊരിക്കൽ പാണ്ഡ്യ (പാണ്ടി) രാജ്യം വാണിരുന്ന രാജാവു മഹാ ഭൃഷ്ടനായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രധാന സേവൻ ഒരു തട്ടാൻ (പെൻപണിക്കാരൻ) ആയിരുന്നു. അവനും വലിയ ഭൃഷ്ടനായിരുന്നു. അവർ രണ്ടുപേരും കൂടി ജനങ്ങളെ പലപ്രകാരത്തിൽ സഭാ ദ്രോഹിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. അവരേ നിഗ്രഹിച്ചു ശിഷ്ടജനങ്ങളേ രക്ഷിക്കുന്നതിനായിട്ടു സാക്ഷാൽ മഹാമായ ഒരു വൈശ്വകന്യകയായി ഭൂമിയിൽ അവതരിച്ചു. ആ കന്യക ആരാണെന്നും എന്തിനായിട്ടാണ് ജനിച്ചിരിക്കുന്നതെന്നുമുള്ള പരമാർത്ഥം ആർക്കും അറിഞ്ഞുകൂടായിരുന്നു. അതിനാൽ അവളേ അവളുടെ മാതാപിതാക്കൾ തങ്ങളുടെ മകളെന്നു തന്നെ വിചാരിച്ചു “മണിമങ്ക” എന്നു പേരിട്ടു വാത്സല്യപൂർവ്വം വളർത്തിക്കൊണ്ടിരുന്നു. ആ കന്യക ആകൃതികൊണ്ടും പ്രകൃതികൊണ്ടും സർവ്വജന മനോഹാരിണിയായിത്തന്നെ വളർന്നുവന്നു. അവൾ ബാല്യം മുതൽക്കുതന്നെ തന്റെ ഗുഹത്തിന്നു സമീപത്തുള്ള ഭദ്രകാളീക്ഷേത്രത്തിൽച്ചെന്നു പതിവായി ഭഗ്വതം കഴിക്കുകയും ഭക്തിപൂർവ്വം ആ ദേവിയേ സേവിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു.

അങ്ങനെ ആ കന്യക നവയൗവനയുക്തയായിത്തീർന്നപ്പോൾ “ബാലകൻ” എന്നു പേരായ ഒരു വൈശ്വൻ അവളെ വിവാഹം കഴിക്കുകയും അന്നതരം പരസ്പര സ്നേഹാക്ഷേപന്മാരായ ആ ഭംഗതിമാർ യഥാഭയാഗ്രഹം ഭാവത്വസുഖം അനുഭവിച്ചുകൊണ്ടു താമസിക്കുകയും ചെയ്തു.

അപ്പോഴേയ്ക്കും പണ്ഡ്യ രാജാവിന്റെയും സേവന്മാരുടെയും ഭ്രമം കൂടി മേണ വലിച്ചു പരമകാഷ്ടയേ പ്രാപിച്ചു. ജനങ്ങൾക്ക് അവരുടെ ഉപദ്രവം അത്യന്തം ദുസ്സഹമായും തീർന്നു. അപ്പോൾ മണിമങ്ക ഇനി ഒട്ടും താമസിക്കാതെ പാണ്ഡ്യ രാജാവു മുതലായ ഭൃഷ്ടന്മാരേ നിഗ്രഹിച്ചു ജനങ്ങളുടെ സങ്കടം തീക്കണമെന്നും അതിന്നു എന്തെങ്കിലും തക്കതായ ഒരു കാരണമുണ്ടാക്കണമെന്നും നിശ്ചയി-

ച്ചു തന്റെ നൂപുരങ്ങൾ (കാൽച്ചിലമ്പുകൾ) വിറ്റു വിലവാങ്ങിക്കൊണ്ടു വരുന്നതിനായി ഭർത്താവിന്റെ കയ്യിൽ കൊടുത്തു പണ്ഡിതരാജ്യത്തേയ്ക്കയച്ചു.

ബാലകർ ആ ചിലമ്പുകൾ പാണ്ഡ്യ രാജസന്നിധിയിൽക്കൊണ്ടുവെന്ന് രാജാവിനു അവ ആവശ്യമുണ്ടോ എന്നു ചോദിച്ചു. ചിലമ്പുകൾ കണ്ടപ്പോൾ രാജാവിനു വളരെ ആഗ്രഹം തോന്നുകയാൽ അവ വാങ്ങി തന്റെ ഭാര്യയ്ക്കു കൊടുക്കണമെന്നു നിശ്ചയിച്ചു വില തീച്ചപ്പെടുത്തുന്നതിന് അദ്ദേഹം അവ തന്റെ സേവനായ തട്ടാനേ വരുത്തിക്കൊണ്ടിട്ടു. മഹാ ഭയ്യനായ ആ തട്ടാൻ ചിലമ്പുകളെടുത്തുനോക്കിട്ട് ഈ ചിലമ്പുകൾക്കു വിലനിശ്ചയിക്കുന്നകാലം ക്ഷിപ്രസാധ്യമല്ല. ഇവ പണ്ടേതന്നെ ഇവിടെ രാജഭണ്ഡാരത്തിലിരുന്നിരുന്നവയാണു്. ഇവ കൊണ്ടുപന്നിരിക്കുന്ന ഇവൻ ഒരു പെരുങ്കുളനാണു്, ഇവൻ ഇവ ഇവിടത്തേ ഭണ്ഡാരത്തിൽ നിന്നു മോഷ്ടിച്ചതാണു്. തിരുമനസ്സിഭല ഭാഗ്യംകൊണ്ടു കളുൻ തൊണ്ടിയോടുകൂടി ഇവിടെത്തന്നെ വന്നുചേർന്നു. ഇനി ഇവനെ വെറുതേ വിട്ടയയ്ക്കാൻ പാടില്ല" എന്നും മറ്റും പറഞ്ഞു. ഉടനെ രാജാവു ചിലമ്പുകളെടുത്തു ഭണ്ഡാരത്തിൽ വയ്ക്കുന്നതിനും ബാലകരേ ശുശ്രൂണസ്ഥലത്തു കൊണ്ടുപോയി ശ്രദ്ധാരോഹണം ചെയ്യിച്ചു കൊല്ലുന്നതിനും കല്പനകൊടുത്തു. അതു കേട്ടു ബാലകർ ഈ ചിലമ്പുകൾ താൻ മോഷ്ടിച്ചതല്ലെന്നും വിറ്റു വില വാങ്ങിക്കൊണ്ടു ചെയ്യുന്നതിനായി തന്റെ ഭാര്യ കൊടുത്തയച്ചതാണെന്നും താൻ കളുനല്ലെന്നും മറ്റും പറഞ്ഞുവെങ്കിലും അതുകൊണ്ടു യാതൊരു ഫലവുമുണ്ടായില്ല. കല്പന കേട്ടു ക്ഷണത്തിൽ രാജഭടന്മാർ ബാലകരെപ്പിടിച്ച് ചൂടുകാട്ടിൽ കൊണ്ടുപോയി ശ്രദ്ധത്തിന്റേലിട്ടു കൊന്നു.

അന്നു പകൽസമയം സ്വപ്നം ക്ഷീണം തോന്നുകയാൽ മണിമക്ക ഒന്നു കിടക്കുകയും ഉടനെ ഉറങ്ങിപ്പോവുകയും ആ ഉറക്കത്തിൽ തന്റെ ഭർത്താവിനെ പാണ്ഡ്യരാജാവു ശ്രദ്ധാരോഹണം ചെയ്യിച്ചു കൊല്ലിച്ചു എന്നൊരു സ്വപ്നം കാണുകയും ചെയ്തു. ഉടനെ മണിമക്ക തെട്ടിയുന്നെന്നു നിലവിളിച്ചുകൊണ്ടു് ആ വിവരം തന്റെ മാതാവിന്റെ അടുക്കൽച്ചെന്നു പറഞ്ഞു. മതാവു് അതു കേട്ടിട്ടു "ഇതു സാരമില്ലാത്ത സംഗതിയാണു്. ഇതന്നേക്കുറിച്ചു വ്യസനിക്കാനും ഭയപ്പെടാനുമൊന്നുമില്ല. ബാലികമാർ പകലുറങ്ങിയാൽ ചില പേക്കിനാവുകൾ കാണുക സാധാരണമാണു്. അതൊന്നും പരമാർത്ഥമായി പരിണമിക്കാറില്ല" എന്നും മറ്റും സമാധാനം പറഞ്ഞു. അപ്പോൾ മണിമക്ക "ഇതു് അപ്രകാരമുള്ള ഒരു പേക്കിനാവല്ലെന്നും പരമാർത്ഥമായി സ്സംഭവിച്ചതാണെന്നുമാണു് എനിക്കു തോന്നുന്നതു്. അതിനാൽ എന്റെ ഭർത്താവിനേക്കുറിച്ചുനേപക്ഷിക്കുന്നതിനു ഞാൻതന്നെ പോകാൻ തീച്ചയാക്കിയിരിക്കുന്നു." എന്നു പറഞ്ഞു് ഓടിപ്പോയി മുങ്ങിക്കളിച്ച് ഓലവാലെ ചെന്നു താൻ ബാല്യകാലം മുതൽക്കേ സേവിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ഭഗവതിയുടെ കേന്ദ്രനടയിൽ കമഴ്ന്നിട്ടു വീണ്ടു കരഞ്ഞുകൊണ്ടു കിടന്നു. അപ്പോൾ ഭദ്രകാളിദേവി പ്രത്യക്ഷമായി മണിമക്ക ചൂടെ അടുക്കൽച്ചെന്നു് "അല്ലയോ വത്സേ, എണ്ണീററാലും എണ്ണീററാലും നിന്റെ ഭക്തിയോടുകൂടിയ സേവകൊണ്ടു ഞാൻ അത്യന്തം സന്തുഷ്ടയായിരിക്കുന്നു. നിന്റെ അഭിഷ്ടമൊതാണെന്നു പറയുക. എന്തും ചെയ്തു തരുവാൻ ഞാൻ സന്നദ്ധയായിരിക്കുന്നു" എന്നരുളിച്ചെയ്തു. ഉടനെ മണിമക്കു എണ്ണീററ ഭഗവതിയേ വന്ദിച്ചുകൊണ്ടു് "അല്ലയോ ഭക്തവത്സലയായ ദേവി! മരിച്ചവരെത്തോറുന്നതിനും (ജീവിപ്പിക്കുന്നതിനും) ശത്രുക്കളെ നിഗ്രഹിക്കുന്നതിനുമുള്ള ശക്തി എനിക്കുണ്ടാകുന്നതിനു് അവിടുത്തെന്നെ അനുഗ്രഹിക്കണം" എന്നുപേക്ഷിച്ചു. അപ്പോൾ ദേവി സന്തോഷത്തോടുകൂടി "അല്ലയോ വത്സേ: നിന്റെ ആഗ്രഹംപോലെ ഭവിക്കുന്നതിനും വിശേഷിച്ചു നിയെന്നെപ്പോലെ തന്നെ സർവ്വശക്തയായിത്തീരുന്നതിനും ഞാൻ അ

നഗ്രഹിച്ചിരിക്കുന്നു. നിനക്കു വാഹനമായി ഒരു ഭൂതത്തെയും ശത്രുനിഗ്രഹാ-
 ത്തം ഒരു നാനുകംവാളും കൂടി ഞാൻ തന്നിരിക്കുന്നു. നിയി വാഹനത്തിന്റെ ക-
 ഴുത്തിൽക്കയറി, ഈ നാനുകംവാളുമായിച്ചെന്നു നിന്റെ ഭർത്താവിനെത്തോറുക-
 യും ശത്രുക്കളായ ദുഷ്ടന്മാരെ നിഗ്രഹിക്കുകയും ചെയ്യുകൊള്ളുക. നീയാവശ്യ-
 പ്പെട്ടു വിചാരിച്ചാൽ എന്റെ ഭൂതപ്രേതപിശാചികാദികളായ സകല സൈന്യ-
 ങ്ങളും നിന്റെ സമീപത്തേത്തും. അപ്പോൾ നിയെന്റെ സാക്ഷാൽ സ്വരൂപ-
 ത്തെ ധരിക്കുകയും ചെയ്യും." എന്നുതളിച്ചു.

ഉടനെ മണിമക്ക ഭഗവതിയേ വീണ്ടും വരിച്ചിട്ടു ഭൂതത്തിന്റെ കഴുത്തി-
 ൽക്കയറി നാനുകംവാളും ധരിച്ചുകൊണ്ടു്, അവിടെനിന്നു പുറപ്പെട്ടു, പാണ്ഡ്യരാ-
 ജ്യത്തു ചുട്ടുകാട്ടിലെത്തി, ശ്രദ്ധത്തിന്മേൽനിന്നു ഭർത്താവിന്റെ ഊശേരിമെടുത്തു ത-
 ന്റെ മടിയിൽക്കിടത്തി തന്റെ കൈകൊണ്ടു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ മാറു തലോടി.
 അപ്പോൾ ബാലകർ ജീവിച്ചു കണ്ണു തുറന്നു നോക്കുകയും എണീറ്റിരിക്കുകയും
 ചെയ്തു. അന്നന്തരം മണിമക്കാരോട് ഭർത്താവിനെക്കൊന്നതിന്റെ കാരണങ്ങളും
 മറ്റും ചോദിച്ചറിയുകയും അദ്ദേഹത്തെ ഒരു സ്ഥലത്തു കൊണ്ടുപോയി സുഖമാ-
 കുംവണ്ണം താമസിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടു പാണ്ഡ്യരാജധാനിയുടെ സമീപത്തെത്തി
 രാജാവിനെ പോലീസു വിളിച്ചു. അതു കേട്ടു കോപിച്ചു രാജാവു സൈന്യ-
 സമേതം ചെന്നു മണിമക്കുയോടു നേരിട്ടു യുദ്ധമാരംഭിച്ചു. അപ്പോൾ മണി-
 മക്ക ഭൂതപ്രേതാദിസൈന്യങ്ങളെ സൂരിക്കുകയും അവരെല്ലാവരും ക്ഷണത്തിൽ
 അവിടെയെത്തുകയും ഉടനെ മണിമക്ക സാക്ഷാൽ ഭദ്രകാളിയുടെ രൂപം ധരിക്കു-
 കയും ചെയ്തു. ആ രൂപം ഏകദേശം—

“ഗാത്രം തദഞ്ജനമഹാചലസന്നികാശം.
 വക്ത്രാണി ബാഹ്വനിവഹായേ പരസ്സഹസ്രം
 ത്രക്ഷാശുക്രക്ഷിണികരോൽക്കര ദുർന്നരീക്ഷാ-
 ബ്രഹ്മക്ഷിണി ലക്ഷ്മിമുഖവന്നഥ ചണ്ഡികായാഃ”

എന്നുള്ളതുപോലെ തന്നെയായിരുന്നു അപ്പോൾ—
 “പേതാളീമുഖകന്ദരാദിഗളിതൈരുച്ഛണ്ഡശ്ശൂരൈർ-
 ഭൂതപ്രേതപിശാചികാകിലുകിലാരാവൈർമ്മഹാഭൈരവൈഃ
 കോദണ്ഡോൽകടശഞ്ജിണീഡണഡണപ്രഡാന കോചാഹഭൈ-
 ഭേരിധുസ്മിതൈശ്ച സസ്യതജഗച്ചക്രാ ബഭൗ ചണ്ഡികാ.”

മേല്പറഞ്ഞ സ്വരൂപം കാണുകയും കോചാഹലങ്ങൾ കേൾക്കുകയും ചെ-
 യ്പ്പോൾത്തന്നെ ആ ദിക്കിലുണ്ടായിരുന്നവരെല്ലാം പേടിച്ച്ചോടി ഓടാ ദിക്കുക-
 ലിൽച്ചെന്നുളിച്ചു. രാജസേവനായിരുന്ന തട്ടാനും കൂട്ടുകാരോട് അവരുടെ
 സ്വന്തം നാടായ ചോളഭേരത്തു എത്തി ഒളിച്ചു. പാണ്ഡ്യരാജാവു പേടിച്ച് ഒ-
 രു വലിയ കരിമ്പനയുടെ മുകളിൽക്കയറി. അപ്പോൾ ദേവി തന്റെ മൂന്നാം
 തൂക്കണ്ണു തുറന്നു കരിമ്പനയുടെ മുകളിലേയ്ക്കു നോക്കി. ഉടനെ കരിമ്പനയു-
 ടെ അഗ്രഭാഗത്തു തി പിടിച്ചു കത്തിത്തുടങ്ങി. തീജാലയുടെ ചൂടു ദുസ്സഹമായി
 ത്തിരുകയാൽ രാജാവു താഴത്തേയ്ക്കു ചാടി. അപ്പോൾ ദേവി തന്റെ ശ്രദ്ധം താ-
 ടെ നാട്ടിപ്പിടിച്ചു. പാണ്ഡ്യരാജാവു് ആ ശ്രദ്ധത്തിന്മേൽ വന്നു വീണു. ഉടനെ
 ദേവി വാൾകൊണ്ടു രാജാവിനെ വെട്ടി നിഗ്രഹിക്കുകയും ചെയ്തു. അങ്ങനെ ദേ-
 വി പാണ്ഡ്യരാജാവിന്റെ കഥ കഴിച്ചതിന്റെ ശേഷം യഥാപൂർവ്വം മണിമക്കയു-
 ടെ രൂപം തന്നെ ധരിച്ചുകൊണ്ടു ഭർത്താവിന്റെ അടുക്കലെത്തി സുഖമായി വ-
 സിച്ചു. (തുടരും)

ഭൌതദർശനം

കേക

(പി. എസ്. മധോവൻ പിള്ള)

ദീർഘനിരത്തിയോ സന്ധ്യ യാദൃക്താംബരം
നീളവേ ജലത്തിങ്കൽ പകന്നു പൊടുന്നനെ
ഭാരമാനസ്സാദിത മകുടമായപ്പോൾ-
ജ്ഞാപനവഴിക്കാതെ പണ്ണഭേദമുണ്ടായിത്തീർന്നു !

കരയിൽ, ചുടുകാട്ടിൽ ഭൂതവിഗ്രഹത്തിനെ-
ക്കൾപ്പൊട്ടിയ ചില ബാസവർ കണ്ണീരോടെ
പ്രക്ഷേപിച്ചുതുളിച്ച് ചെയ്തതിനൊരങ്ങിനാർ
വിക്ഷിതഭാഗ്യർ തങ്ങളെത്തന്നെ നിനവോടും,
കഷ്ട, മപ്പമൻ മധുചന്ദ്രികയിങ്കൽതന്നെ
നഷ്ടജീവിതനാകുമെന്നാരു വിചാരിച്ചു !

അരികേ, ചിലരതാനന്ദ ജീവിതത്തിന്റെ
സ്ഥിരരാഹിത്യമോത്തു കമ്പിട്ടത ലയമായ്
തത്പചിന്തയിൽ താങ്ങു നിശ്ചലം നിലക്കൊൾവൂ;
മർത്ത്യരെ! ക്ഷണികമി നിനവും നിങ്ങൾക്കാകെ.
ബുദ്ധവിലാസകയും ഭൂതത്തിൽ സംതൃപ്തിയും
താവിയ ഹൃദയമോ വർത്തമാനാവസ്ഥയെ
പ്രായേണ വിമർശനം ചെയ്യുന്നില്ലതിനാലേ
സ്ഥായിയായ് ഭവിപ്പില കായ്ത്തിൻ ദുഃഖബോധം.
ഭാരവർത്തിൻ മങ്ങലാറവാർനിഴലുക-
ളാരംഗത്തേയ്ക്കൊട്ടൊട്ടായ് നിണ്ടുചെല്ലുകയായി !

വൈധവ്യത്തിന്റെ മൂർത്തിയെന്നപോലൊരുതപ
വൈയഗ്ര്യമോടു ഭൂതവിഗ്രഹത്തിന്റെ കാലിൽ
തേങ്ങിയും നിശ്ചാസത്താലധരം വരട്ടിയും
മങ്ങിനിന്നിട്ടുനൂണ്ടു വാടിയമലർപോലെ.
വൈധവ്യാഗ്നിയാൽ മുന്നേ ദശയുഗങ്ങളിൽ വിണ്ടു
വേകണം പോലുമില്ലാത്ത പട്ടച്ചെന്തിനികൽ;
എങ്കിലേ സ്വാർത്ഥതകളെത്തരൂർക്കൂ, കഷ്ട-
മെന്നൊരു ദുരാചാരമെന്നൊരു മന്ദഗ്ദ്ധം ഭൂതം !
അതിനായവളിതാ പ്രോലോഹാപ്തിതമായ
പുതുമയേറും പൊന്നിൻ ഭൂഷണമുപേക്ഷിച്ചു
നില്ക്കുന്നുണ്ടപഹൃതസ്മനയാം ലതപോലെ
കക്കശാചരപ്പാമ്പിൻ വക്ത്രത്തിന്നരികുത്തിൽ.
പുലർകാലത്തിൽ പുത്തൻപൂഞ്ചിരി സായാഹ്നത്തിൽ
വിലയം പ്രാപിക്കുകയായ്; ദിങ്മുഖമിതർക്കൊണ്ടു ;
സന്ധ്യതൻ രമണിയഭാവത്താലാകൃഷ്ടമാ-
മതരംഗത്തോടും തൻപണ്ണഗേഹത്തിൽനിന്നും
നിത്യകർമ്മാനുഷ്ഠാനം നിർവ്വഹിക്കുവാനായി
നിർഗമിച്ചിതു ഗംഗാതീരത്തേയ്ക്കൊരു പുറൻ
തുളസിഭാസനെന്നു ലോകവിഖ്യാതമാക
മളവേറിയ കീർത്തി ചേർന്നൊരു മഹാകവി
തത്പചിന്തോദകത്താൽ ചുളികൾ പലതാൻ
വിസ്തൃതലലാടനും വാഡ്കകളാണാൽ
വെള്ളിച്ചാറണിയിക്കപ്പെട്ട കേശവുമൊ-
രളിക്കേറിയ തെളിക്കണ്ണാടിക്കണ്ണങ്ങളായും

കൈക്കുഞ്ഞിൻ വക്ത്രത്തിങ്കൽ കാണുന്ന നിർഭോഷമാ-
 മുൽക്കടസ്പന്ദനം കിഴുത്ത വദനവും
 മുട്ടിൽ മുട്ടിട്ടും നീക്കം കൈകൾതൻ പൈലക്ഷ്യം
 നഷ്ടമാക്കുവാൻതക്ക ഭീഷ്മം ശരീരവും
 സതപസൽഗുണാദഭ്യുദയം മികൾ സദാ
 സപ്പുത്ര വിസജ്ജിക്കും സുസ്തിലസുഷ്ഠയും
 പൂണ്ടുള്ളൊരാസംയമി, യപ്പരേതാരണ്യത്തെ
 കണ്ടു ചിന്തയാമാററിൽ മുഴുകിനിന്നാൻ തത്ര.
 ചുടലക്കുളത്തിലും സാരദർശനത്തിനാ-
 യടനം ചെയ്തിടുന്നു താത്വികനയനങ്ങൾ;
 പവനോപുതദല വിവരങ്ങളിലൂടെ
 ദിവസേശ്വരനൊട്ടുണ്ടുളിഞ്ഞുനോക്കിക്കൊണ്ടാൻ !

പ്രേതസംസ്കാരകിയ നടക്കും നിലത്താർഭ-
 ചേതസ്സാമപ്പണ്ഡിതൻ കടന്നുചെന്നാൻ പിന്നെ.
 അക്കാഴ്ച മഹാകവിതൻ ചിത്തമുകരത്തിൽ
 ടുഃഖത്തിൻനിഴലുകൾ പലതുമുളവാക്കി.
 ഇറ്റിററുവീണിടുന്ന കണ്ണനീർ തുടച്ചുകൊ-
 ണ്ടുറവർ മഹാകവിയ്ക്കായ് വഴിമാറിക്കൊണ്ടാർ.
 അപ്പണ്ഡിതാഗ്രന്ഥം, ശാന്തിവഴിഞ്ഞ നേത്രങ്ങളാ
 ലപ്പണ്മയെല്ലാൻ ലവമാശ്വാസമാപന്നരിൽ.

വഹ്നിയിൽ പ്രവേശിച്ചാൻ നിന്നസാധുപിയാൾ, തൻറ
 മുന്നിലാഗതനായ കവിതൻ കഴലിങ്കൽ
 സാക്ഷാഗം പ്രണമിച്ചു, ഭാഗ്യവിചുതിയോർത്തു
 സാസ്രമൊട്ടിടറിയ കണ്ഠത്താൽ പതുക്കവെ
 “ഭർത്താ മിന്നോട്ടംകൂടിസ്സുപഗ്നത്തെപ്പുകാനി-
 ക്കത്തമകവിശ്വര ! സദാപരം തരികെ”ന്നാൾ.
 “എന്തിത്ര തിട്ടക്കും ഹാ,” പോദിച്ചാൻ മഹാകവി :
 “നിന്തനുവെടിയുവാണെന്നൊരു ബന്ധം ? വരേപ,
 സ്വഗ്നത്തിലഭിവാഞ്ഛയെന്തിത്ര ? ഭൂപുരോഹിതം
 സൃഷ്ടിച്ചെയ്തതു രണ്ടു കർത്താക്കന്മാരല്ലല്ലോ !
 അതുഭേദമേതോതി :--“എനിക്കു സ്വഗ്നംവേണ്ടാ,
 പതിയെ മാത്രമേ ഞാൻ കാക്കിച്ചിടുന്നതുള്ളൂ.”

സാക്ഷാതം മഹാകവി പൂഞ്ചിരിപൂണ്ടുകൊണ്ടു
 സാവധാനമായ്, “വരേപ! പോകുക നിൻവിട്ടിൽ നി
 ഇമ്മാസം കഴിഞ്ഞു പോമുളമ്പനിൻ പ്രിയനൊടു
 സമ്മേളനോദ്യമനുഷ്ഠിക്കുകൊന്നിനക്കെ”ന്നാൻ.
 അവൾക്കു കവിയിലുള്ളാദരവിശ്വാസങ്ങ-
 ഉപപ്രേപഗേഹത്തിപ്പെത്തിച്ചിതെന്നേ വേണ്ടൂ.

പ്രേതസംസ്കാരം ചെല്ലാനാജ്ഞയും നൽകി പിന്നെ-
 പ്പുതമാനസൻ കവി, ഗംഗയിൽ സന്ധ്യയുത്താൻ.
 ഉതന്നാം കണവനെസ്സാധുപിക്കു തിരിച്ചുകൊ-
 നതകളിക്കൊന്നും താനുരുവിട്ടതുമില്ല !
 പിറ്റേറന്നാൾ, കവി, ‘നിത്യം വായിക്കുക’ന്നുള്ളൊരു
 കല്പനയൊടും, തന്നാൽ രചിതം രചായണം
 അസ്സാധുപിക്കൊരു ശിഷ്യൻ കൈവഴിയച്ചതു
 ടുസ്സഹതാപം നിങ്ങിപ്പതിയെ ലഭിക്കുവാൻ ;

ഒട്ടനാൾ കഴിഞ്ഞപ്പോൾ വന്നിതു മാസാന്ത്യവും ;

“നന്നാം നാഥൻതന്നെക്കാണാമോയോ! ചൊൽ.”
 എന്നുതൽപക്കത്തുകാർ ചോദിച്ചുവെങ്കിലും
 “വന്നിതെൻ നാഥനെ” നാൾ പുളകം മുടിപ്പൂടി.
 “എങ്ങവൻ കാണട്ടേ” യെന്നായിതു സമീപസ്ഥർ;
 “മംഗലം പുലർത്തുന്നൊരൻ നാഥനെൻ ചിത്തത്തിൽ,
 തിങ്ങിട്ടും പ്രണയത്തിൻ ഗാനങ്ങൾ പാടിപ്പാടി
 മഞ്ജുലയെ സദാ വാഴ്ത്തുന്നുണ്ടെന്നാളവർ !!

വടക്കൻ പാട്ടുകൾ.

(ഒരു നിരൂപണം)

(തുടച്ചു)

(സി. അച്യുതമേനോൻ ബി. എ.)

ഈശ്വരസൃഷ്ടികളിൽ എല്ലാംകൊണ്ടും അഗ്രസ്ഥാനം മനുഷ്യനാണല്ലോ വ
 ഹിക്കുന്നത്. സകല കലാവല്ലഭനായ സർവ്വേശ്വരന്റെ സൃഷ്ടിച്ചതുതൽപക്കത്തുകാർ ചോദിച്ചുവെങ്കിലും
 ചുരുക്കത്തിൽ മാത്രം കണ്ടറിയാനുള്ള ശക്തിയും മനുഷ്യനെ ഉള്ള. ഇങ്ങനെ വി
 ശേഷശക്തിയുള്ള മനുഷ്യൻ ഈശ്വരസൃഷ്ടിയിലുള്ള വിശേഷവിധികളും വൈചിത്ര്യ
 ണ്ടും കാണുമ്പോൾ സൃഷ്ടിക്കത്താവിന്റെ കലാപ്രവൃത്തിയെ മതിമറന്ന സൂതി
 കാൻ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നു. ഈ പ്രേരണയാണു ഹൃദയസംഗീതത്തിന്റെ ബീജം.
 സൃഷ്ടിയിൽ കാണുന്ന കലാസൗന്ദര്യത്തെപ്പറ്റി മനുഷ്യനുണ്ടാവുന്ന ബോധമാണ്
 അതിനെ പോഷിപ്പിക്കുന്ന സാധനം. അത് ഒരു നിയമത്തെയും വക്വതയ്ക്കു
 ന്നു. അതിന്നു പ്രത്യേകമായ ഉദ്ദേശങ്ങളുമില്ല. താത്പര്യവഹിക്കുന്നതാണ് അതി
 ന്റെ സ്വഭാവം. ഇരിമ്പിന്നു കാന്തപോലെ ഇതിനെ തടിയുണർത്തുവാൻ അല്ലാ
 യ വല്ല ഹേതുവും ഉണ്ടായാൽ മതി. പിന്നെ അത് അടങ്ങിനില്ക്കുന്നതല്ല. ധാ
 തുര്യമായി വഴിഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കും മേല്പറഞ്ഞ കലാസൗന്ദര്യബോധം എല്ലാ മനു
 ഷ്യരിലുമുണ്ട്. പരിതഃസ്ഥിതികളുടേയും കാലാവസ്ഥയുടേയും ഭേദമനുസരിച്ച് അ
 ത്ത് ചിലരിൽ പ്രകടമായും ചിലരിൽ നഷ്ടപ്രായമായും ഇരിക്കുന്നുവെന്നു ഉള്ള. ഇ
 പ്രകാരമുള്ള ഹൃദയസംഗീതത്തിന്റെ പ്രധാനം മറ്റു ഹൃദയങ്ങൾ അനുമാസേ
 ന കൈക്കൊള്ളുകയല്ലാതെ അതിന്റെ നിസ്സർഗ്ഗ സൗന്ദര്യത്തിന് ഹാനിപരത്താ
 ന് ഒരിക്കലും ശ്രമിക്കുന്നതല്ല. ഇതാണ് വടക്കൻപാട്ടുകൾ മുതലായ പഴയ പാട്ടു
 കൾ എഴുതിവെക്കാതെ പാടിരസിപ്പവന്നതിന്റെ രഹസ്യം. ഇപ്പോൾ ഇവയ്ക്കു
 ഈ സാന്നിദ്ധ്യം ക്രമേണ കുറഞ്ഞുവരുന്നുണ്ടെന്നുള്ള വാസ്തവവും ഇത് ഘട്ടത്തിൽ
 പ്രസ്താവയോഗ്യമാണ്. നമ്മുടെ സംസ്കാരം ക്രമേണ അസ്തമിക്കാൻതുടങ്ങിട്ടു കുറച്ചു
 കാലമായി. അതോടുകൂടി നമ്മുടെ ഹൃദയസംഗീതവും നമ്മോടു യാത്രപോയ പാ
 റിഞ്ഞുപോകുന്നുണ്ട്. അതിന്റെ അഭാവത്തോടുകൂടി ആ വക പാട്ടുകളെ ഹൃദയത്തി
 ൽ സൂക്ഷിച്ചുവെക്കുവാൻ നമുക്കുള്ള കൈപ്പും കുറയാതെ തരമില്ലല്ലോ. അപ്പോഴാ
 ണ് അവയെ പകർത്തിയെടുത്തിട്ടെങ്കിലും സൂക്ഷിക്കേണ്ടമെന്നുള്ള ആഗ്രഹം നമുക്കു
 ണ്ടാവുന്നതാണ്. ഈ പ്രകൃതിനിമിത്തത്തിനടിമമായ വടക്കൻപാട്ടുകളും അച്ചടിപ്പി
 ശാചിന്റെ ബാധയ്ക്കു കീഴടക്കേണ്ടിവന്നിരിക്കുന്നു. കായ്ത്തിന്റെ ഗതി ഇങ്ങന
 ണെത്തന്നെല്ലാം അച്ചടിപ്പിശാചിനോടു നമുക്കു നന്ദിപറയാതെ തരമില്ല. അതി
 ണ്കൊണ്ട് ഇങ്ങനെയൊന്നുണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ ഇനിയുള്ളവർ അറിയാനും ചുറ്റു
 മില്ലാതെയൊക്കെയായിരുന്നു.

ഈ ഘട്ടത്തിൽ എന്റെ സോദരിസോദരന്മാരോടു് എന്നെക്കുറിച്ചുള്ള
 ണ്ട്. മലയാളത്തിലെ പഴയ പാട്ടുകളിൽ ആയിരത്തിനൊന്നുണ്ടാകുകയും ഇതു പ
 ണെ അച്ചടിക്കാൻ തരമായിട്ടില്ല. അവയിൽ ഒട്ടു മിക്കയും നാട്ടുകാരുടെ ഹൃദയത്തി
 ൽതന്നെയാണ് ഇപ്പോഴും നിക്ഷേപിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഇതിൽ ഒരു വലിയ പങ്ക്
 നമ്മുടെ മുത്തശ്ശിമാരുടെ കൈവശമുണ്ട്. ഇവരുടെ കാലം കഴിയുന്നതോടുകൂടി ആ
 വക പാട്ടുകളും നമുക്ക് നഷ്ടപ്പെടുപോകുന്നതാണ്. അതുകൊണ്ട് അവരുടെ ആയു

ഏകദേശം അമ്പതിനായിരത്തിൽ അധികം ആളുകൾ പങ്കെടുത്തു. ഇതിൽനിന്നും ഉണ്ടായ വരുമാനം ഉപയോഗിക്കണമെന്നാണ് എറിക്കുളം അംഗങ്ങൾ. ഇക്കാര്യത്തിൽ കുറച്ചധികം സൗകര്യം എന്റെ സോദരിമാർക്കാണ് ഉള്ളതെന്നു ഞാൻ സംശയിക്കുന്നു. മുത്തശ്ശിമാരുടെ പാക്കത്തിന് നിന്ന് അവരെ മുക്കിപ്പിക്കാതെ കാര്യം കണ്ണലാക്കാൻ സോദരന്മാരെക്കാൾ സാമന്ത്രിയോട് സോദരികൾക്കാണ് ഞാൻ പറയുമ്പോൾ എന്റെ സോദരന്മാർ ഒട്ടുംതന്നെ പരിഭവിക്കാത്തതില്ല. അതുകൊണ്ട് ഇക്കാര്യത്തിൽ പ്രത്യേകം ദൃഷ്ടിവയ്ക്കേണ്ടതാണ് എന്റെ സഹോദരിമാരോടു ഞാൻ അപേക്ഷിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

ഇതെല്ലാം ശേഖരിച്ചിട്ടു ഞങ്ങളെന്താണ് ചെയ്യേണ്ടതെന്നു നിങ്ങളാൽ സംശയിക്കേണ്ടതില്ല. എനിക്ക് അയച്ചുതന്നാൽ മതി. അയച്ചുതന്നാൽ പേരും വിവരവും ചേർത്തു ഞാൻ അച്ചടിക്കുകയും മലയാളത്തിലെ പഴയ പാട്ടുകളെപ്പറ്റി ഇനിയും ചില പ്രസംഗങ്ങൾ ചെയ്യാൻ തയ്യാറാവുകയും ചെയ്യുകൊള്ളാം. ഈയുള്ളവനും ഇക്കാര്യത്തിൽ പരിശ്രമം ചെയ്യുന്നുണ്ട്.

ഈ പാട്ടുകൾക്കു വടക്കൻ പാട്ടുകൾ എന്ന് പേർവരുവാനുള്ള കാരണം എന്ത്? തെക്കൻ ഭാഗങ്ങളിൽ ഇത്തരത്തിലുള്ള പാട്ടുകളില്ലേ? ഈ സംശയങ്ങൾക്കും ഒരു പരിഹാരം ചെയ്യേക്കാം. ഉത്തരകേരളത്തിലുള്ള വിരന്മാരെക്കുറിച്ചുള്ള പാട്ടുകളായതുകൊണ്ട് ഇവയ്ക്കു ഒന്നായി "വടക്കൻ പാട്ടുകൾ" എന്നു പേരു സിദ്ധിച്ചതായിരിക്കണം. ഇതുവരെ കിട്ടിയിട്ടുള്ള പാട്ടുകൾ പരിശോധിച്ചു നോക്കുമ്പോൾ ഈ വിരന്മാരുടെ പ്രധാന കേളിരംഗം കോലത്തിരിനാട്ട്, കടത്തനാട്ട്, വയനാട്ട്, വടകര എന്നീ സ്ഥലങ്ങളായിരുന്നുവെന്നു കാണാം. ഈ ചുരുങ്ങിയ അതിർത്തികളിൽ ഇവർ അങ്ങിനെയെന്നു വിചാരിക്കാൻ വഴികാണുന്നില്ല. തച്ചോളിച്ചത്തുക്കുറുപ്പു തന്റെ ഭാര്യയായ മാതൃവിനെ ബലാല്ക്കാരമായി കൊണ്ടുപോയ കണ്ടർമേനോനോടു പടരെട്ടി, രാവണന്റെ കോട്ടയേയും കവിഞ്ഞുനീല്ക്കുന്ന അയാളുടെ കോട്ട പിടിച്ചടക്കിയതായ ഒരു കഥയുണ്ട്. ഇതിൽ കണ്ടർമേനോനെന്നു കോട്ട തച്ചോളിച്ചിയിട്ടിരിക്കുന്നു (തച്ചോളിച്ചി കടത്തനാട്ടാണ്) ന്റെ കാര്യം വഴി ദൂരത്തായ താനൂർ എന്ന സ്ഥലത്താണ് പ്രസ്താവിച്ചു കാണുന്നത്. ഈ സ്ഥലം ഇപ്പോഴത്തെ തൃശ്ശൂർക്കടുത്തു താനൂരുന്നോ എന്നു നിശ്ചയിച്ചുപറയാൻ സാധിക്കുന്നില്ല. കഥയിൽ പ്രസ്താവിച്ച ദൂരം നോക്കുമ്പോൾ അതായിരിക്കുമോ എന്നു ഉറപ്പിക്കേണ്ടയിരിക്കുന്നു. അതുകൂടാതെ ഭാര്യ വിരന്മാരെപ്പറ്റി പ്രസ്താവിക്കുമ്പോൾ "പതിനെട്ടുനാളിലും പോയിവന്നു" എന്നൊക്കെ വിവരിക്കുന്നതുണ്ട്. ഇതെല്ലാംകൂടി ആലോചിക്കുമ്പോൾ ചുരുങ്ങിയതു ഭാരതപ്പുഴയുടെ വടക്ക് ഉത്തരകേരളം എന്നു പറയാവുന്ന രാജാവില്ലാത്തതിലുൾപ്പെട്ട മിക്ക സ്ഥലങ്ങളേയും ഒരുപിധത്തിലല്ലെങ്കിൽ മറ്റൊരു തരത്തിൽ ഈ പാട്ടുകൾ സ്തംഭിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു പറയാവുന്നതാണ്.

ഭക്ഷണകേരളത്തിലും ഇത്തരത്തിലുള്ള പാട്ടുകളുണ്ട്. അഞ്ചുതമ്പുരാൻപാട്ട്, ഇരവിക്കുട്ടിച്ചുളപ്പോർപാട്ട് എന്നു തുടങ്ങിയ അനവധി പാട്ടുകൾ പ്രചാരത്തിലുണ്ട്. അപരിചിത പ്രസിദ്ധം ചെയ്യാത്തതുകൊണ്ട് അപേക്ഷ കേരളമൊട്ടുക്കു പ്രചാരം സിദ്ധിച്ചിട്ടില്ലെന്നുള്ളതു.

ഭാഷാസാഹിത്യത്തിലും ദേശചരിത്രത്തിലും ഈ പാട്ടുകൾക്ക് എന്തൊരു സ്ഥാനമാണു കല്പിക്കേണ്ടതു് എന്നു ഇനി ചിന്തിച്ചുനോക്കാം. ഈ ഘട്ടത്തിൽ ഭാഷാചരിത്രത്തിന്റെ ചില മങ്ങിയ കോണുകളിലേക്കു നിങ്ങളുടെ ശ്രദ്ധ പതിപ്പിക്കേണ്ടതായിട്ടുണ്ട്. തമിഴും സംസ്കൃതവുമെടുത്തു കളഞ്ഞാൽപിന്നെ മലയാളഭാഷ എന്തെന്നു പറയുമ്പോഴാണ് ഇന്നു സംശയിക്കുന്നവർ ഇന്നും ചിലരുണ്ട്. അപ്പർ തങ്ങളുടെ അഭിപ്രായത്തിന് അപലംബമായി മലയാളത്തിൽ കാണുന്ന തമിഴുപദങ്ങളുടെയും സംസ്കൃതപദങ്ങളുടെയും ഒരു പട്ടിക എടുത്തു കാണിക്കാറുണ്ട്. തമിഴും സംസ്കൃതഭാഷ അറിയുന്നവരുമായി മലയാളികൾക്ക് ഇടപഴകേണ്ടിവന്നതുകൊണ്ട് ആകട്ടെ ഭാഷകളിൽനിന്നു ധാരാളം വാക്കുകൾ മലയാളത്തിൽ കടന്നുകൂടിയിട്ടുണ്ടെന്നു സാധിക്കാതെ തരമില്ല. അതുപോലെ അറബിക്ക്, ഹിന്ദു ധർമ്മം, പാശ്ചാത്യൻ, എന്നീ ഭാഷകളിൽനിന്നും ധാരാളം വാക്കുകൾ മലയാളത്തിൽ കടന്നുകൂടിയിട്ടുണ്ട്. ഇപ്പോൾ

ൾ ഇംഗ്ലീഷിൽനിന്നും കടന്നുകൂട്ടുന്നുണ്ട്. ഇങ്ങിനെ കൂട്ടുന്നത് ഭാഷയുടെ വളർച്ചയ്ക്കു
 ല്ലാതെ തളർച്ചയ്ക്കു കാരണമാകുന്നതല്ല എന്നാൽ ഈ ഭാഷകൾക്കെന്നിന്നും തനിച്ച
 ലയാളത്തിനെ നിലതെറിക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ലെന്നുള്ളതിലേക്കു പച്ചമലയാളം എന്ന
 പേരിൽ പുറപ്പെട്ടിട്ടുള്ള പാട്ടുകളാണ് ഒന്നാത്തരം തെളിവ്. നാടോടിപ്പാട്ടുകൾക്കു
 പുറമെ ഇക്കാലത്തു കഞ്ഞിക്കുട്ടൻതമ്പുരാൻ കണ്ടൂർ നാരായണമേനോൻ മുതലായ
 കവികളോത്തമന്മാർ പച്ചമലയാളത്തിൽ കവിതയെഴുതിയത് നിങ്ങളിൽ ചിലർ കാ
 ണുകയോ കേൾക്കുകയോ ചെയ്തിരിക്കാനിടയുണ്ട്. അങ്ങിനെയുള്ള തനിച്ചമലയാള
 ണ്ണിന്നു ഊക്കെന്നോ, ഒഴുക്കെന്നോ, മോടിക്കോ കുറവില്ലെന്നുള്ളതു

തേടിക്കയന്നുപടയിൽ പലർ കൂടിവന്നാൽ
 കൂടിക്കരുത്തുടയകയ്യിതു കൂസുകില്ല
 മോടിക്കുവേണ്ടിയരവാളിതെടുത്തതല്ല
 പേടിക്കുവേണ്ട പിടമാൻചിഴി തെല്ലുപോലും—
 കയ്യുക്കണക്കമണയാതെ കനത്ത മാരി
 പെയ്യുക്കണക്കുടലു വിട്ട കരിമ്പുവില്ലൻ
 എയ്യുക്കണക്കമറുകയ്യുറിവില്ലൊരാൾക്കും
 നിയ്യുക്കണക്കമവനോടിവന്നേറുതോറും.
 പുല്ലാണെന്നിക്കു പടയാളികൾ നിൻ കടക്കുണ്-
 തല്ലാണതേൻമൊഴി ! തടുത്തിടുവാൻ നെരുക്കും
 തെല്ലാകയാൽ തെളിവിധനം തുണയ്ക്കണം നീ
 യല്ലായ്യിലാങ്ങുകൾ തൻ പണി പെന്തൾ ചെയ്യും
 വാളേ തെളിഞ്ഞിടുക നിൻ പണിതീർന്നതില്ല
 നാളേക്കു നീട്ടിടുക നിൻറെയറക്കമെല്ലാം
 ആളേറെയിന്നിത പടയ്ക്കു വരുന്ന തേൻചൊ-
 ല്ലാളേ നിനക്കിനി മുമിന്നൊരു കാഴ്ച കാണാം.

എന്നീ ശ്ലോകങ്ങൾ വിളിച്ചുപറയുന്നുണ്ട്. ഇപ്രകാരമുള്ള തനിച്ചമലയാളത്തിനെ വ
 ള്ളത്തിക്കൊണ്ടുപോന്നത് വടക്കൻപാട്ടുകളെപ്പോലെയുള്ള നാടോടിപ്പാട്ടുകളാണെന്നു
 വരുമ്പോൾ അവയ്ക്കു ഭാഷാസാഹിത്യചരിത്രത്തിൽ ഒരു ഗണ്യമായ സ്ഥാനത്തെ ക
 ല്ലിക്കേണ്ടതാണെന്നുള്ളതിലേക്കു സംശയമില്ലല്ലോ.

മേൽസൂചിപ്പിച്ച സംസ്കൃതസമ്പക്കം ഭാഷയ്ക്കു യാതൊരുവിധത്തിലും ഗു
 ണം ചെയ്തിട്ടില്ലെന്നാണ് എന്റെ അഭിപ്രായമെന്നു നിങ്ങൾ തെറ്റിദ്ധരിക്കരുത്.
 സംസ്കൃതമൂലമായി ഭാഷയിൽ പദസമ്പത്തു വർദ്ധിച്ചിട്ടുള്ളതിന്നു പുറമെ പല പ്ര
 സ്ഥാനങ്ങളും അവതരിച്ചിട്ടുണ്ട്. അവയെ ഞാൻ വിസ്മരിക്കുന്നില്ല. പക്ഷേ സം
 സ്കൃതത്തിലുള്ള അതിരുകവിഞ്ഞ അഭിമാനം ഭാഷാതരവാദിൽ ചില താത്ത്വശീലി
 ളായിരുന്ന സ്വത്തുക്കൾ നശിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നുള്ള വാസ്തവവും മറച്ചുവയ്ക്കുവാൻ തര
 മില്ല. ഇന്നും ഭാഷയിലുള്ള പല പാട്ടുകളും പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്താതിരിക്കുവാൻ നമ്മു
 ള്ളെ സംസ്കൃതപക്ഷപാതവും ഭാഷാഭിമാനക്കറവും കാരണമല്ലയോ എന്നു ഞാൻ
 ശങ്കിക്കുന്നു. മാനവമെന്ന സമൂഹിരിപ്പാടിന്റെ സമ്പ്രദായപരിഷ്കാരകവിക
 ളുണ്ടായിരുന്നവെന്നും അതിൽ ഭാഷാകവിയാണ് അർക്കവിയായിത്തീർന്നെന്നുള്ള
 ഐതിഹ്യം നിങ്ങൾ കേട്ടിരിക്കാനിടയുണ്ട്. എന്നാൽ ആ അർക്കവിയോ

അധികേരളമഗ്രഗീരഃ കവയഃ
 കവയതു വയംതു ന താൻ വിനഃഃ
 പുക്കോൽഗമകാരിവചഃപ്രസരഃ
 പുനമേവ പുനഃ പുനരാസ്മമഹേ.

(കേരളത്തിലെ വശുവാക്കുകളായ കവികൾ കവനംചെയ്തുകൊള്ളട്ടെ. അവ
 റെ ഞാൻ നമസ്സരിക്കുന്നില്ല. കൊൽമയിർക്കൊള്ളിക്കുന്ന വാഗ്വചിഹ്നമുള്ള പുന
 രത്തിനെ മാത്രമേ ഞാൻ വിണ്ടും വിണ്ടും നമസ്സരിക്കുന്നുള്ളൂ.) എന്ന സർട്ടിഫിക്കറ്റു പ
 ണ്ഡിതകേസരിയായ ഉദ്ദണ്ഡാശാസ്ത്രികളുടെ കയ്യിൽനിന്നു വാങ്ങിയ മഹാമോഹ്യ

നാണ്. ബാക്കി പതിനെട്ടുകവികളും കേരളീയർതന്നെയായിരുന്നെങ്കിലും അവർക്കു ഭാഷയിൽ കവനം ചെയ്യുന്നതിൽ അഭിമാനമോ രസമോ ഉണ്ടായിരുന്നില്ലെന്നാണ് കേട്ടിവിദ്യ. അവരും പുനത്തിനെപ്പോലെതന്നെ ഭാഷാകവിതയിൽ മനസ്സുരുത്തിയിരുന്നെങ്കിൽ മലയാളഭാഷയിലെ ഗ്രന്ഥസമ്പത്ത് എത്ര ഭാഷയിലുള്ള ഗ്രന്ഥസമൃദ്ധ്യത്തെയാണ് അതിശയിക്കാത്തത്? ഇങ്ങിനെയാരു ദശ മറ്റുഭാഷകൾക്കും ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. ഇംഗ്ലീഷിൽ മിൽട്ടൻ എന്ന മഹാകവിയുണ്ടെന്നു ലാത്തിൻഭാഷയിലെഴുതുന്നതായിരുന്നുവത്രെ അധികം ഇപ്പം. ബേക്കന്റെ അഭിമാനവും അത്തരത്തിൽ തന്നെ ആയിരുന്നുപോൽ. പക്ഷെ അവർക്കു ഇന്നും നിലനിന്നുവരുന്ന കീർത്തി അവരുടെ ഇംഗ്ലീഷുകൃതികളെ ആസ്പദമാക്കിട്ടാണ് എന്നുള്ള പരമാർത്ഥം അറിയുമ്പോഴാണ് അവരുടെ പൂർവ്വഗുണങ്ങളെപ്പറ്റി നാം വ്യസനിക്കുന്നത്.

നമ്മുടെ പൂർവ്വികന്മാർ സംസ്കൃതത്തിൽ കവനം ചെയ്തതിനെക്കുറിച്ച് ഞാൻ അവരെ ഒരു കാലത്തും പഠിക്കുന്നതല്ല. അവരുടെ കരുണാമന്ദൂഷമായ കടാക്ഷാവലോകനത്തിന്ന് പാശ്ചിമവികാസ് നമ്മുടെ കൈരളീമാതാവിന്ന് ഭാഗ്യമുണ്ടായില്ലല്ലോ എന്നാണ് എനിക്ക് ഉദ്യസനം. അവരുടെ പ്രതിഭാവില്ലാസത്തെ സംസ്കൃതമറിയുന്ന എല്ലാവരും കൊണ്ടുടനുംണ്ടെങ്കിലും സന്തോഷിക്കുമായിരുന്നു! മഹാകവിയും പ്രസിദ്ധവൈയാകരണനും ഭക്തശിരോമണിയുമായിരുന്ന മേല്പുത്തൂർ നാരായണഭട്ടതിരിയുടെ പേര് കേരളീയർല്ലാത്ത എത്ര സംസ്കൃതവിദ്വാന്മാർ കേട്ടിട്ടുണ്ടായിരിക്കും? അദ്ദേഹം എഴുതിയ പ്രതിയാസാർപ്പണം എന്ന ഉത്തമപ്രാകരണത്തെപ്പറ്റി ഇന്ന് കേരളത്തിന്ന് പുറത്തുള്ള മഹാമഹോപാധ്യായന്മാരും കേട്ടിരിക്കുമോ എന്നു സംശയമാണ്. ഒരു കാലത്തു ഭക്ഷിണഭാരതത്തിന്റെ നാനാഭാഗത്തുനിന്നും വിദ്വാന്മാരെ ആകർഷിച്ചിരുന്ന പ്രസിദ്ധവിദ്വേഷിയായിരുന്ന മനോരമത്തമ്പുരാട്ടിയുടെ നാമധേയവും ഇന്ന് കേരളീയർക്കുല്ലാതെ ആകാൻ അറിയാവുന്നത്? എതിനധികം വിസ്മരിക്കുന്നു. ചുരുക്കിപ്പറയുന്നതായാൽ ഒരു വമ്പിച്ച സാഹിത്യമായ സംസ്കൃതത്തിന്റെ പിടിയിൽപ്പെട്ട ഭാഷയെ നശിപ്പിക്കാതെ രക്ഷിച്ചുപോന്നത് ഇത്തരം പാട്ടുകളാണെന്നു ഭാഷാചരിത്രം ആരാഞ്ഞിട്ടുള്ളവർക്കു അറിയാവുന്നതാണ്.

ജ്ഞാനത്തിനായി ഉത്തമസാഹിത്യങ്ങളെല്ലാം നാം പഠിക്കേണ്ടതാണ്. അതിലൊന്ന് സംസ്കൃതം. അതുപോലെതന്നെ മറ്റൊന്നാണ് ഇംഗ്ലീഷും. സമൃദ്ധം പോലെ വിശാലമായ ഈ രണ്ടു ഭാഷകളിലും അന്തർഭവിച്ചുകിടക്കുന്ന രത്നങ്ങൾ നമ്മുടെ മാതൃഭാഷയ്ക്കു അനുഭവയോഗ്യമാക്കിത്തരികുണ്ടതും അത്യാവശ്യമാണ്. പക്ഷെ ഇവ രണ്ടും പഠിച്ചുണ്ടായ ജ്ഞാനത്തെ നമ്മുടെ ഭാഷയെ പോഷിപ്പിക്കാനുപയോഗപ്പെടുത്താതിരുന്നത് നാം നമ്മുടെ അമ്മയെയും നമ്മെയും മറക്കുന്നതിന് തുല്യമാണ്. മറ്റുഭാഷകളിൽ നമുക്കുള്ള ജ്ഞാനം നമ്മുടെ ഭാഷാഭിവൃദ്ധിയ്ക്കു സഹായമായിത്തീരേണ്ടതാണെന്നല്ലാതെ അതു ഭാഷയ്ക്കു ഹാനികരമാകുന്നപക്ഷം “പൊന്നു കാശ്ശുന്ന മരമായാലും പുരയിൽ കവിഞ്ഞാൽ മുറിക്കേണ”മെന്നുള്ള നയം അംഗീകരിക്കേണ്ടതാണെന്നു ഞാനിപ്പറഞ്ഞതിനർത്ഥമുള്ള. ഒരു ദേശവാസികളുടെയോ ജനവർഗ്ഗത്തിന്റെയോ സാഹിത്യം അവരുടെ സംസ്കാരത്തെയും അവരുടെ സൗന്ദര്യബോധത്തെയും പ്രതിഫലിക്കുന്നുണ്ടെന്നതാണല്ലോ അതിന്നു മറ്റുള്ള ഭാഷകളെ അപേക്ഷിച്ച് ഒരു പ്രത്യേക സ്ഥിതിക്കും അവകാശമുണ്ടാക്കുന്നത്. മലയാളികളുടെ ഭാഷയ്ക്കു മലയാളികളുടെ സംസ്കാരവും, സ്വഭാവവും ജീവിതരീതിയും പ്രാധാന്യമുള്ള ശക്തിയാണല്ലോ ഉണ്ടാവേണ്ടത്. വേറൊരു ഭാഷക്കു എപ്പോൾ അതു അഭിമുഖപ്പെടുത്തുമോ അപ്പോൾ അതിന്ന് മേല്പറഞ്ഞ ശക്തിയും കറഞ്ഞുപോകുന്നു. സംസ്കൃതഭാഷയിൽ നിന്ന് കടംവാങ്ങിട്ടുള്ള പ്രസ്ഥാനങ്ങൾ ഭാഷയിൽ വേരൂന്നിപ്പിടിക്കാതിരിക്കാനുള്ള കാരണവും ഇതുതന്നെയാണ്.

ഈ പ്രകൃതം ഇനിയും നിടുനില്ല. മലയാളികളുടെ ഉടുപ്പ് നടപ്പ് തുടങ്ങിയുള്ളതെല്ലാം ഒന്നുപോലും വിടാതെ സൂക്ഷിച്ചുവെച്ച് ഒരു കണ്ണാടിയിലെന്നപോലെ നമുക്കു കാണിച്ചുതരുന്ന വടക്കൻപാട്ടുകൾ ഭാഷാസാഹിത്യത്തിൽ ഒരു മാന്യസ്ഥാനത്തെ അർഹിക്കുന്നുണ്ടെന്നു സ്ഥാപിക്കുവാൻ ഇനി രെളിപ്പുകളാവശ്യമുണ്ടെന്ന് തോന്നുന്നില്ല.

ഇനി ചരിത്രത്തിൽക്കൂടെ ഒന്നു കണ്ണോടിച്ചു നോക്കാം. ഇതുവരെ എഴുതിട്ടുള്ള കേരളചരിത്രങ്ങളെല്ലാം വായിച്ചുനോക്കിയാൽ രാജ്യകാര്യങ്ങളിൽ എല്ലാംകൊണ്ടും പ്രാധാന്യം വഹിച്ചിരുന്നത് നായന്മാരാണെന്നു കാണാവുന്നതാണ്. അവർ കേരളത്തിലെ ക്ഷത്രിയന്മാരെന്ന അഭിധാനത്തിനും അർഹന്മാരായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ട്. അവരെ ക്ഷത്രിയന്മാരെന്നു വിളിക്കുന്നത് അവർക്കോ ക്ഷത്രിയന്മാർക്കോ അധികം അഭിമാനകരമെന്നുള്ളതു് നാം ഇപ്പോൾ രീച്ചപ്പെടുത്തേണ്ടതില്ല. കേരളചരിത്രത്തെപ്പറ്റി പല അനേകങ്ങളും ചെയ്ത് മലബാർമാനപൽ എന്ന ഒരു ഗ്രന്ഥം എഴുതിയ ലോഗൻസായുവർകൾ തന്റെ ഗ്രന്ഥത്തിൽ ഇങ്ങനെ പ്രസ്താവിക്കുന്നുണ്ട്. “മലയാളികളെപ്പറ്റി വണ്ണനരൂപത്തിലോ ചരിത്രരൂപത്തിലോ എഴുതുന്ന എത്ര വിവരണത്തിലും രസം രമാപ്യ ഒരു കേന്ദ്രസംഗതി എന്റെ അഭിപ്രായപ്രകാരം ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതായിട്ടുണ്ട്. അതായത്, അനവധി നൂറ്റാണ്ടുകൾക്കുശേഷം സമാധാനപരമായും യുദ്ധവ്യവസ്ഥകൾ സംബന്ധമായുള്ള സ്ഥാപനങ്ങളിൽ നായന്മാർക്കുണ്ടായിരുന്ന അഗ്രസ്ഥാനം അന്യോദൃശ്യം എന്നെന്നേക്കും അറിയുറപ്പുള്ളതായ ആ സ്ഥാനം അന്യ രാജ്യക്കാരുടെ പ്രവേശനം ഇല്ലായിരുന്നുവെങ്കിൽ ഇനിയും അനവധി നൂറ്റാണ്ടുകൾക്കുശേഷം നിലനിൽക്കാതിരിപ്പാൻ യാതൊരു കാരണവും ഉണ്ടാകുമായിരുന്നില്ല. ഭരണയന്ത്രത്തിൽ അവരുടെ ചുമതലയെ ‘കണ്ണൂന്നും’, ‘കയ്യന്നും’, ‘കല്പന’യെന്നുമായി ഐതിഹ്യങ്ങളിൽ വിവരിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇപ്പോഴും കേരളത്തിന്റെ നാനാഭാഗത്തും അവർ നിറന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. പക്ഷെ—കുറേ—എല്ലാ വർഗ്ഗക്കാരുടെയും അവകാശങ്ങൾ ഭോഷമോ സ്വന്തമോ ആതെ സൂക്ഷിക്കുന്നവരായിട്ടില്ല” ഭരണാധികാരികളുടെ അഴിമതികൾനിന്നും സ്വേച്ഛാധികാരത്തിൽനിന്നും ജനങ്ങളെ രക്ഷിക്കാനായി നിന്നിരുന്ന ഈ കോട്ടമതിൽ, രാജ്യത്തിൽ സമാധാനവും സുഖവും നിലനിൽപ്പോന്നു. അന്യവർഗ്ഗക്കാരുടെ പ്രവേശനം ഇല്ലായിരുന്നുവെങ്കിൽ “ഒരു ചരിത്രമില്ലാത്തവർ പരമസുഖത്തോടുകൂടിയവരാണെന്നു, മലയാളികളെപ്പറ്റിയും യഥാർത്ഥമായി പറയാമായിരുന്നു.” ഈ വർഗ്ഗത്തോടു് പ്രാധാന്യംകൊണ്ടും പ്രാചീനതപംകൊണ്ടും കിടപിടിച്ചിരുന്ന മറ്റൊരു മഹാസമുദായമാണ് ഈഴവസമുദായം. അല്ലെങ്കിൽ തീയ്യസമുദായം. ഇവർ തമ്മിൽ ഇന്നു കാണുന്നതായ അകൽച്ച പ്രാചീനകാലത്തുണ്ടായതായി യാതൊരു രേഖകൾകൊണ്ടും തെളിയുന്നില്ല. ഇവരും ചേവകന്മാരായി മറ്റുള്ളവരുടെ സങ്കടനിവൃത്തിക്കായി തങ്ങളുടെ ദേഹത്തെ ബലികഴിക്കാൻ സന്നദ്ധരായിരുന്നു. അതിപ്രാചീനകാലം മുതൽ നാട്ടുകാരുടെ യോഗക്ഷേമം വഴിപോലെ പരിപാലിച്ചുവന്ന ഈ രണ്ടു വലിയ സമുദായത്തെപ്പറ്റി നമ്മുടെ നാട്ടുകാരുടെ യാതൊരു ഗ്രന്ഥവും എഴുതാതിരുന്നതിൽ വലിയ അത്ഭുതം തോന്നുന്നുണ്ട്. ബ്രാഹ്മണർ കേരളോല്പത്തി, കേരളമാഹാത്മ്യം എന്നീ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ എഴുതി അവരുടെ മാഹാത്മ്യം അടിയുറപ്പിച്ചു. നായന്മാരും തീയ്യന്മാരും സ്വാർത്ഥരായി പരോപകാരം ചെയ്തുകൊണ്ടു ജീവിതം നയിച്ചു. അവർ ഇപ്പോഴും ജനങ്ങളെ സംബന്ധിച്ച കാര്യങ്ങളിൽ ഏല്പിട്ടിരുന്നതിനാൽ തങ്ങളെപ്പറ്റി ചിലരെല്ലാം എഴുതിവെക്കാൻ അവർക്കു സമയം കിട്ടിയില്ല. അതിൽ അവർക്കു വലിയ ശ്രദ്ധയും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. തങ്ങളുടെയും മറ്റുള്ളവരുടെയും മാനം രക്ഷിക്കുക എന്നതായിരുന്നു അവരുടെ മുഖാധികൃതം. അതിന്നു സാധിച്ചാൽ അവർക്കു തൃപ്തിയുണ്ടായി. എന്നാൽ ബഹുജനങ്ങളാകട്ടെ ഇക്കാര്യത്തിൽ അവരുടെ കടമ നിറവേറ്റുവാൻ ഒട്ടുംതന്നെ മടിച്ചില്ല. മേല്പറഞ്ഞ സമുദായങ്ങളുടെ പാവനജീവിതംകൊണ്ടു് സുഖമനുഭവിച്ചിരുന്ന ബഹുജനങ്ങൾക്കു് അവരുടെ ഗുണഗണങ്ങൾ തങ്ങളുടെ ആനന്ദത്തിന്നായിക്കൊണ്ടെങ്കിലും പാടേണമെന്നു തോന്നിയതിന്റെ ഫലമായ് ഇങ്ങിനെ കുറെ പാട്ടുകളും ഉണ്ടായി. നായന്മാരുടെയും തീയ്യരുടെയും സ്വഭാവസംസ്കാരാദികളെപ്പറ്റിയുള്ള വിവരങ്ങൾ ഗ്രഹിക്കണമെങ്കിൽ അവ നിക്ഷേപിച്ചുവെച്ചിട്ടുള്ള വടക്കൻ പാട്ടുകളെ ആശ്രയിക്കമാത്രമേ തല്ക്കാലം നിവ്വാഹമുള്ളു.

ഇങ്ങനെ ഭാഷാചരിത്രത്തിലും ഭേശചരിത്രത്തിലും ഒരു ഗണ്യമായ സ്ഥാനത്തെ അർഹിക്കുന്ന ഈ പാട്ടുകളെ നാം എത്രത്തോളം ആദരിക്കുന്നുണ്ടെന്നു ഓക്കുന്മാർ നമ്മുടെ ഭേശാഭിമാനത്തെപ്പറ്റി നമുക്കുതന്നെ ലജ്ജ തോന്നിയേക്കാം. ഇതുവരെ ഇവയെല്ലാം നിശ്ചയമുള്ളവരെക്കൊണ്ടു് പാടിച്ച് എഴുതിയെടുത്തു് പാഠങ്ങളെ

ൾ ശരിപ്പെടുത്തി ഒരു പുസ്തകമാക്കി അച്ചടിക്കുവാൻതന്നെ നാം ശ്രമിച്ചിട്ടില്ലെന്നു വന്നാൽ അതിലും ഒരുപരമാം അവയോടു നാം ചെയ്യുണ്ടതായിട്ടുണ്ടോ? ഭാരതവിവാസം പ്രസ്താവിക്കുകയും എസ്. ടി. വെരിയറുടെയും ശ്രദ്ധയിൽപ്പെട്ട ഫലമായി ഏകദേശം ൨൦ പാട്ടുകൾ അച്ചടിച്ചിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ ഈ പതിപ്പുകൾ ഭക്ഷാഭിമാനികളുടെ ശ്രദ്ധയെ വേണ്ടുവണ്ണം അർജ്ജിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല അവയുടെ കൃത്യം എത്രയും സൂക്ഷ്മമായിട്ടുണ്ടെന്നു നന്ദിപൂർവ്വം പ്രസ്താവിക്കേണ്ടതാണ്. അവയിൽ തെറ്റുകളും കണക്കിലധികം വന്നുപോയിട്ടുണ്ട്. ഉത്തരഭാരതത്തിലെ ദേശ്യപദങ്ങൾ അറിയാത്തതുകൊണ്ട് പ്രസാധകന്മാർ കോലത്തിരിയെ “കോലോസ്ത്ര”യാക്കുന്നു. “പ്രതിയാതിരി”യെ “പ്രയാപതി”യാക്കുന്നു മടിച്ചിട്ടില്ല. ഇതുവരെ അച്ചടിക്കാത്ത ചില പാട്ടുകൾ എന്റെ കൈവശം വന്നുപോയിട്ടുണ്ട്. ഇനിയും അന്നവയിലുണ്ടെന്നുണ്ട് അറിയുന്നത്. ഇക്കാര്യത്തിൽ ശ്രീമതി കുടുംബനാട്ടു കെ. മാധവി ഒരു ചെയ്യുന്ന ശ്രമം എത്രയും ശ്രദ്ധണീയമാണെന്നുകൂടി ഇവിടെ പ്രസ്താവിക്കുകയുള്ളൂ. താഴ്ചയിൽ കിരണനെപ്പറ്റിയുള്ള പാട്ടുകളെല്ലാം ശേഖരിച്ച് ഭരതനെപ്പറ്റി ഗദ്യത്തിൽ ഒരു നോമ്പത്തരം പുസ്തകം ശ്രീമതി മാധവിയമ്മ അച്ചടിച്ചു പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്.

എന്റെ അവസ്യപ്രകാരം പല പാട്ടുകളും മാധവിയമ്മ ശേഖരിച്ചതന്നിട്ടുണ്ടെന്നുകൂടി കൃതജ്ഞതാപൂർവ്വം ഞാനിവിടെ പ്രസ്താവിക്കുകയുള്ളൂ.

ഈ അവസാനിക്കുന്നതിനു മുമ്പായി ഒന്നു രണ്ടു സംഗതികൾ കൂടി നിങ്ങളുടെ ശ്രദ്ധയ്ക്ക് വിധേയമാക്കേണ്ടതുണ്ട്. അന്നത്തെ കേരളത്തിലുണ്ടായിരുന്ന മിക്ക സമുദായങ്ങളും കായികാഭ്യാസത്തിൽ അതിവിദഗ്ദ്ധന്മാരായിരുന്നുവെന്നു ഇതിലെ എതുപാട്ടും തെളിയിക്കുന്നുണ്ട്. കച്ചകെട്ടി കയ്യുംമെയ്യും ഒരുക്കി അവർ കാണിച്ചിരുന്ന അടവുകൾ ഉപ്പുററിയായോ ചിലപ്പോൾ അവയുടെ ഭേദത്തിൽ എല്ലെന്നൊരു സാധനംതന്നെ ഉണ്ടോ എന്നു സംശയം തോന്നാൻ പ്രാപ്തം. ഇക്കാര്യത്തിൽ സ്ത്രീപുരുഷഭേദം കല്പിച്ചിരുന്നില്ല. ആരോമൽച്ചേവകർ, ഭരതനൻ എന്നിവരെപ്പോലെ പോൽ ഉത്തരിൽ ചാടി ഉറുമിയും ചുരികയും എടുത്തു പടവെട്ടുവാൻ കൈൽപ്പും കോപ്പുണ്ടായിരുന്ന സ്ത്രീകളിൽ അഗ്രസ്ഥാനത്തെ അലങ്കരിച്ചവരായിരുന്നു ഉണ്ണിയാച്ചയും കൊടൻ മാലക്കിയും. ഇവർ ഇന്നും കേരളത്തിന്റെ അഭിമാനസ്തംഭങ്ങളായി ഈ പാട്ടുകളിൽ വിലസുന്നു. പാശ്ചാത്യരാജ്യങ്ങളിൽ എല്ലാംകൂടി തിരഞ്ഞെടുത്താൽ കിട്ടുന്ന ഒരു ജോൺ ഓഫ് ആർക്കും (John of Arc) ആ ഭിക്ഷുവുവൾ എത്രതന്നെ പുകഴ്ത്തിയാലും മതിയാവുന്നില്ല. അക്കാലത്തു ഭാരതത്തിന്റെ കടന്നുവരുന്നതിന് ഓരോ വാട്ടിലും ചുരുങ്ങിയതു ഓരോ ജോൺ ഓഫ് ആർക്കെന്നെയെങ്കിലും കാണുതിരിക്കണമല്ല. ഉണ്ണിയാച്ചയുടെ പരാക്രമങ്ങൾ കാണാനാകാത്തപോൾ പൂരാണ പ്രസിദ്ധമായ സുഭദ്രയും ചരിത്രത്തിൽ വിളകൊണ്ടിട്ടുള്ള അഫലൂരായി, അഗ്നിയത്തിലെ ഭരമി, മുതലായവരുംകൂടി അതുതരപ്പെട്ടമെന്നാണ് തോന്നുന്നത്.

ഇന്നു കേരളത്തിൽ ആഭിയാനുകൊണ്ടു നവ്യപ്രാധാന്യം വഹിച്ചുവരുന്ന ബ്രാഹ്മണരെപ്പറ്റി വടക്കൻപാട്ടുകളിൽ പ്രസ്താവം വളരെ കുറവുണ്ടെന്നുള്ളതാണ് വേറൊരു വിശേഷവിധി. അവരെപ്പറ്റിയുള്ള പ്രസ്താവത്തെ ഈ പാട്ടുകളെല്ലാം തിരഞ്ഞുനോക്കിയാൽ ഒന്നോ രണ്ടോ സ്ഥലത്തെ കാണുന്നുള്ളു. ആതു യഥാസ്ഥാനമായി ചെയ്യുന്നുണ്ടെന്നല്ലായെ സമുദായത്തെ കീഴ്ത്തേൽ മറിക്കുന്ന സംഭവങ്ങളിലൊന്നും അവർക്ക് ഒരു പങ്കുള്ളതായി കാണുന്നില്ല. ഈശ്വരകാര്യങ്ങൾക്കോ, കച്ചറണം മുതലായ വിഷയങ്ങൾക്കോ അവയുടെ സ്ഥാനവും ഉള്ളതായി കാണുന്നില്ല. സമുദായത്തിൽ അവർക്ക് അക്കാലത്തു പ്രാധാന്യമില്ലാത്തതിനോടോ അല്ലെങ്കിൽ പ്രതിഗ്രഹം, ദക്ഷിണ മുതലായ ആചാരങ്ങൾ അന്നു നടപ്പിലാക്കുന്നതുകൊണ്ടോ, ഇതിനെ അവരെ വിട്ടുകളഞ്ഞതു് എന്നതായും ചരിത്രകാരന്മാർ അനുമാനിച്ചു തീർച്ചപ്പെടുത്തേണ്ടതാണ്. ആരോമൽച്ചേവകർ അക്കത്തിൻ പോകുമ്പോൾ അന്നുതന്നെ വിളിച്ചു പല കാര്യങ്ങളും പറയുന്ന കൂട്ടത്തിൽ

അങ്കം പിടിച്ചാലെ ചേകോരുവു
പൂണിലിട്ടാലെ നമ്പൂരിയാവു

പൂലസ്ത്യം അണിഞ്ഞുപെ നായരാവു
മംഗല്യം ധരിച്ചാലേ നാരിയാവു.

എന്നു നമ്പൂതിരിയെപ്പറ്റി പ്രസ്താവിക്കുന്നുണ്ട്. ഒതേനൻ ചൊന്നപുരംകോട്ട ചി
ടിക്കാനായി പോക്കമ്പോൾ തടയുന്ന ജ്യേഷ്ഠന്റെ ധൈര്യക്ഷയത്തെപ്പറ്റി പരിഹ
സിക്കുന്ന കൂട്ടത്തിൽ

കാലത്തെ കൂട്ടിടക്കുമേട്ടൻ
ഞാൻ വല്ലതും കൊണ്ടുവന്നുവെന്നാൽ
കുന്ദകുലക്കി ചിരിച്ചുകൊണ്ടു്
കൈരണ്ടും കാട്ടിട്ടു വാങ്ങുമേട്ടൻ
പടനായർ തന്റെ മകനും ഞാനും
പടതന്റെ മകനാണേട്ടൻ
ചോര കാണുമ്പോഴൊഴിക്കുമേട്ടൻ
മുട്ടിനു ചോരയിൽ പുളക്കും ഞാനും

എന്നു പറയുന്നുണ്ട്. ഇങ്ങിനെ ഒന്നരണ്ടു ദിക്കിലല്ലാതെ വേറെ യാതൊരു പ്രസ്താ
വു കാണുന്നില്ല.

വടക്കൻപാട്ടിൽ പണ്ഡാചിച്ച പലവിതന്നും തുളനാട്ടിനിന്നു അഭ്യസിച്ച്
വന്നവരാണെന്നു കാണുന്നുണ്ട്. ഈ തുളനാട്ടു് നാം ഇപ്പോൾ അറിയുന്ന തുളനാടാ
ണെന്നു തോന്നുന്നില്ല. അവിടുത്തുകാർ പറയുന്ന “അങ്ങാടിമരുന്നാ പച്ചമര
ന്നോ” എന്നുളളി നിശ്ചയമില്ലായെയാണിരിക്കുന്നത്. അങ്ങാടിമരുന്നാ പച്ചമര
യിൽ തെക്കൻ തുളനാടൻ എന്നൊരാളെപ്പറ്റി പറഞ്ഞുകാണുന്നതുകൊണ്ടു് കടത്ത
നാട്ടുനിന്നു തെക്കാണ് ഈ തുളനാട്ടു് എന്നു ഉറപ്പിക്കേണ്ടയിരിക്കുന്നു. തെക്കു് ഒ
രു തുളനാട്ടുള്ളതായി കേട്ടിട്ടു് ഇതു് നാട്ടു് ഏതാണെന്നു് ഇനിയും കരേ അ
ന്വേഷിക്കേണ്ടതായിട്ടാണ് ഇരിക്കുന്നത്. ചരിത്രകാരന്മാരുടെ ശ്രദ്ധ ഇതിലേക്കു
ക്ഷണിക്കയേ തല്പാലം നിർവ്വാഹമുള്ളു.*

സംഭാഷണം

(കെ. രാമകൃഷ്ണപിള്ള)

“മനുഷ്യർ സമുദായ ജീവികളായിരിക്കുന്നിടത്തോളം കാലം, സംഭാഷ
ണം അപരിത്യാജ്യമാണ്.” അതുകൊണ്ടു് സംഭാഷണമാഹാരത്വത്തേയും, സം
ഭാഷണലക്ഷണങ്ങളേയും, സംഭാഷണോപകരണങ്ങളേയും സംബന്ധിച്ചു
സമഗ്രമായി ഒന്നു വിചിന്തനം ചെയ്യുകതന്നെ.

സംഭാഷണത്തിൽ വിജയി ആകുന്നതിനുള്ള അഭിലാഷം സർവ്വമാ ആ
ലണിയമത്രെ. സഹജമായ ഈ അഭിലാഷം, സർവ്വസാധാരണമായി നാം ക
ണ്ടുവരുന്നുമുണ്ട്. സംഭാഷണമാഹാരത്വത്തെപ്പറ്റി സാമാന്യമായി മനസ്സിലാ
ക്കിയതിനുശേഷം, ഉദ്ദേശലാഭാർത്ഥം പരിശ്രമിച്ചെങ്കിലെ അഭിലാഷപരിപൂത്തിയു
ണ്ടാകുമുള്ളു. പരമാഭിപ്രായത്തിന്നു സാമാന്യസ്വരൂപം നൽകി, സമുദയാഭിപ്ര
പ്തിയെ സ്ഥായിയായി സഹായിക്കുന്നതു സംഭാഷണമാണെന്നുള്ളതിന്നു സം
ശയമില്ല. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, സാമുദായകരാഷ്ട്രീയപരിഷ്കാരങ്ങളെപ്പറ്റിയു
ള്ള വാല്യപ്രതിവാദങ്ങൾ ജനതാമണ്ഡലത്തിൽ പ്രഥമമായി പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നതു്,
സംഭാഷണരൂപത്തിലാണല്ലോ. ക്ഷേമോന്മുഖങ്ങളോ, ക്ഷയോന്മുഖങ്ങളോ,
ആയ നിയമാവലി സംഭാഷണവേഷത്തിൽ തന്നെയാണു് ആദ്യമായി രംഗപ്ര
വേശം ചെയ്യുന്നതു്. സൂക്ഷ്മമായി ആലോചിക്കുമ്പോൾ സാഹിത്യസാമ്രാജ്യത്തി
ലും, സംഭാഷണത്തിന്നു സർവ്വാർത്ഥമായ സ്ഥാനമുണ്ടെന്നു സുവിചിതമാണു്.

* സർവ്വകലാശാലകളിൽ ആഭിമുഖ്യത്തോടെ പഠിപ്പിക്കേണ്ടതു്.

സാഹിത്യവിഭാഗങ്ങളിൽ മിശ്രധ്യം, സംഭാഷണത്തിന്റെ പ്രതിഫലമായ അഥവാ അനുരണനം മാത്രമാകുന്നു. പക്ഷെ, അവയെല്ലാം ചൈതന്യവിഹീനവും, സ്വാതന്ത്ര്യവിഹീനവും, ഫലശൂന്യവും ആയിട്ടാണ് പ്രായേണ കണ്ടുപറയുന്നത്. വിചിത്രവിന്യാസരംഗപരമ്പരകളോടു കൂടിയ നിമ്നലസംഭാഷണനിർമ്മാണത്തിൽ, വിസ്തൃതവിജ്ഞാനപരമ്പരയിൽ നിപതിക്കുന്നുവെങ്കിൽ, നിരവധി ഉപഗ്രഹങ്ങൾ തത്പരശ്ലികളെ വിതറിവിതൃക മാത്രമാണു ചെയ്യുന്നത്. സംഭാഷണം അക്രമമോഹങ്ങളിൽക്കൂടി, ജീവിതാഭ്യുദയങ്ങളെ ഖണ്ഡശം നിരൂപണം ചെയ്യുമ്പോൾ, സാഹിത്യം കൃത്രിമമോഹങ്ങളിൽക്കൂടി ജീവിതാഭ്യുദയങ്ങളെ മാത്രം നിരൂപണം ചെയ്യുന്നു. എന്നാൽ ഉത്തമസംഭാഷണം ഉത്തമസാഹിത്യമാകുന്നില്ല. സംഭാഷണമദ്ധ്യേ സന്ദർഭാധിതമായി പ്രയോഗിക്കുന്ന ഫലിതം പ്രവൃത്തിയിൽനിന്നും നിവൃത്തി തേടിയവരല്ലാത്തതും, അത്യാഹ്ലാദഭരിതരാക്കിത്തീർത്തു പ്രവർത്തനത്തിൽ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്നു. തന്നെത്തന്നെയെന്നതു, സംഭാഷണം കൊണ്ടു തന്നെയാണ്. ചുരുക്കത്തിൽ മനുഷ്യജീവിതത്തിലെ പ്രഥമധർമ്മം സംഭാഷണംതന്നെ. പ്രമാദപരിപൂർണ്ണമായതുകൊണ്ട്, അപൂർണ്ണമായിത്തീർന്നിരിക്കുന്ന ആധുനികവിദ്യാഭ്യാസത്തെ പരിപൂർണ്ണമാക്കുന്നതും സംഭാഷണംതന്നെ. ആയുർഭേദമെന്തെങ്കിലും ആത്മാർത്ഥതയോടെയും, സുഹൃദ്ബന്ധം വളർത്തി ജീവിതസുഖത്തെ വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതും സംഭാഷണംതന്നെ. ചുരുക്കത്തിൽ സഹൃദയഹൃദയഹൃദയമായ സരസസംഭാഷണം തന്നെ അനുഗ്രഹിതമായ അനന്ദം. എന്നാൽ ഇത്ര മാഹാത്മ്യമറിയ സംഭാഷണത്തിനുള്ള വിചാരപൂജ്യം; ഫലമോ ബഹുലം.

ജീവിതം തന്നെ ഒരു മത്സരമാണ്. ജീവിതാനന്ദനിദാനവും ഈ മത്സരം തന്നെ. ശരീരശക്തി, സ്വഭാവശക്തി, ഡിപ്ലോമശക്തി, എന്നീ ശക്തിരേഖകളാണ് ജീവിതാനന്ദരേഖകളായിത്തീർന്നുവരുന്നതും. എന്നാൽ ഈ ശക്തികൾ പരിപൂർണ്ണമായി വളരുന്നതിനും, സുഹൃത്തുക്കളോടുള്ള സംസർഗ്ഗം അത്യന്താപേക്ഷിതമാണ്. അഥവാ സുഹൃത്തുക്കളാണ് ഈ ശക്തികളെ ഉത്തേജിപ്പിക്കുന്നത്. സഹൃദയന്മാരായ സ്നേഹമൃത്തികളോടു സമീപസമ്പർക്കം ഉണ്ടാക്കുന്നതു സംഭാഷണമാണ്. ഹാ! നിരർപ്പമായി നിർദ്ദിഷ്ടമായ സംഭാഷണമതും ആരോടെ കണ്ണുകളെയാണു കളർപ്പിക്കാത്തത്. മത്സരോദ്ദീപിതമെങ്കിലും, ആമഞ്ജളസ്വപ്നത്തിന്റെ മാധുര്യമറിയുന്നവർ എത്രയോ ചുരുക്കം.

സംഭാഷണ ലക്ഷ്യങ്ങളിൽ പ്രാധാന്യം “വിഷയവൈവിധ്യം” തന്നെ. വിഷയവൈവിധ്യമാണു, സംഭാഷണത്തെ ശ്രവണസുഖമുൾപ്പെടെ സമാകർഷകവും ആക്കിത്തീർക്കുന്നത്. ഒരുത്തമ സംഭാഷകൻ ഒരിക്കലും ഒരേ വിഷയത്തെപ്പറ്റി ചർച്ചിതചർച്ചണം ചെയ്യാറില്ല. തന്റെ തീക്ഷ്ണബുദ്ധി കൊണ്ടു, സംഭാഷണവിഷയങ്ങളുടെ മർമ്മസന്ധികളിൽ സ്പർശിച്ചതിനുശേഷം, സ്വയമേവ അന്യവിഷയങ്ങളെപ്പറ്റി സംഭാഷണമാരംഭിക്കുന്നു. ശ്രോതാക്കൾക്കു നീരസപ്രദമെന്ന് തോന്നിത്തുടങ്ങുമ്പോഴേക്കും, മറ്റൊരു സരസവിഷയ മർമ്മത്തിൽ പിടികൂടിക്കഴിയും.

“സംഭാഷണം വക്കാവിന്റെ പൗരസ്ത്യസ്ഥാപന ആകുന്നു.” വക്കാവിന്റെ പരമോദ്ദേശ്യം ശ്രോതാക്കളിൽ സദാപ്രായം ജനിപ്പിക്കുക എന്നുള്ളതാണ്. ഈ പരമലക്ഷ്യപ്രാപ്തിക്കായുള്ള പരിശ്രമം, പലപ്പോഴും സാദാവികസിതകളെ അതിലംഘിച്ചു എന്നു വരുന്നതും. പക്ഷെ അതു സ്പർശത്തെ ഒരിക്കലും ഉപേക്ഷിക്കുകയില്ല. അതുകൊണ്ടു ഈ വ്യതിയാനം കരളാക്കി ഫലപ്രദമാകുകയേ ഉള്ളൂ. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ അതിന്റെ സ്മരണ ശ്രോതാവിന്റെ ഹൃദയ

സരസ്വതി സഭാധി സന്തോഷകരംഗങ്ങളെ അടിച്ചുകൊണ്ടു ഇരിക്കും. ശ്രോതാവ് അതിൽ സഹഷം ചാഞ്ചാടുക തന്നെ ചെയ്യും.

വിവിധവിഷയസ്തരിയുണ്ടെങ്കിലും, സംഭാഷണം വിഹ്വലീകരിക്കുന്നു. മാത്രമായിരിക്കും. വിവിധവിഷയങ്ങളെപ്പറ്റിയുള്ള സാമാന്യനിരൂപണം മാത്രമായിരിക്കും. അതു ഏകയാപരിഭാഗത്ത് അപഞ്ഞടിഞ്ഞു കിടക്കുന്ന അഭിപ്രായമായിരിക്കുമല്ലോ.

ഉദാഹരണങ്ങൾ കൊണ്ടും, ഉദാഹരണങ്ങൾ കൊണ്ടും, നിറഞ്ഞിരിക്കും. എന്നുള്ളതാണ് സംഭാഷണത്തിന്റെ മറ്റൊരു ലക്ഷണം. പ്രാധാന്യം അവയെല്ലാം, നിത്യജീവിതത്തിൽനിന്നും. നിത്യജീവിതപരിചയസീമയിൽനിന്നും. ആയിരിക്കും. ചില മാതൃകപ്രിയന്മാർ, സംഭാഷണമദ്ധ്യേ, “പഴംപ്രമാണം”യുണ്ടേയ്യോ. ഉദ്ധരിച്ചു എന്നു വരാം. മറ്റു ചിലർ പുരാണകഥകളെ ഉദാഹരിച്ചേക്കാം. ഏതായാലും പ്രാദേശികജീവിതത്തിൽ നിന്നു എടുക്കുന്ന ഉദാഹരണങ്ങളുടെ പ്രത്യേകതയും പ്രാധാന്യവും, പ്രകൃതത്തിനു മാറ്റം കൂട്ടുകതന്നെ ചെയ്യും.

താല്പാലിക ന്യായവാദങ്ങളാൽ സമ്മിശ്രമായിരിക്കുന്ന സംഭാഷണം, താല്പാലിക തിരുമാനങ്ങളിലെ കലാശിക്കുകയുള്ള എന്ന് വിചാരിച്ച്, സംഭാഷണം ത്യാജ്യ കോടിയിൽ എണ്ണുന്നതൊന്നാണ് വാദിക്കുന്നത് വിചാരശൂന്യതകൊണ്ടുതന്നെ ആയിരിക്കണം. സ്വേദോത്തേജനത്തിലാണ് സംഭാഷണഗുണം നിലകൊള്ളുന്നത്. “സകല സംഭാഷകന്മാരുടെയും ജീവിതം ഹർഷസമ്മിശ്രമായ സ്മരണകൾകൊണ്ട് സംപൂർണ്ണമായിരിക്കണം”.

സംഭാഷണ ലക്ഷണങ്ങൾ എന്നുള്ളതൊന്നും നാം കണ്ടുകഴിഞ്ഞു. അതു കൊണ്ട് സംഭാഷണോപകരണങ്ങളെ സംബന്ധിച്ച് സാമാന്യമായി ചിന്തിക്കാം. ഉപകരണങ്ങളിൽ ഉൽകൃഷ്ടസ്ഥാനം വഹിക്കുന്നത്, ഉത്സാഹവും മത്സരബുദ്ധിയുമാകുന്നു. പൗരസ്ത്യസ്ഥാപനപരമലക്ഷ്യമായിരിക്കുന്നിടത്തോളം കാലം, പ്രതിപന്ദികൾ തുല്യന്മാരായിരിക്കണം. ഇരുവരുടേയും, ആമർദ്ദവും, ഹൃദയസ്ഥിതിയും, ദയാജിച്ഛിരിക്കണം. ഭയം, പരിചാരകനും. ആയുർ സംഭാഷണം. ആസ്വാദ്യമായിരിക്കുമെന്ന് ആരും ആശിക്കട്ടെ.

മത്സരോത്തേജകമെങ്കിലും, സംഭാഷണം വൈരാഗ്യജനകമായിരിക്കരുത്. അക്കാന്യത്തിൽ സവിശേഷമായ ശ്രദ്ധ പതിക്കേണ്ടതാണ്. പരദ്രോഹാപുഷ്പയോടു കൂടിയുള്ള പൈരമാറ്റം, ഒരിക്കലും സുഖപ്രദവും ശുഭപ്രദവുമായിട്ടും അല്ലല്ലോ. വിതണ്ഡാവാദവും, ത്യാജ്യമാണ്. നിരന്തരതയോടെ നിബന്ധനയായി പിടിക്കുന്ന സ്വഭാവവും, നിതിമാന്മാർക്കു യോജിച്ചതല്ല. ശ്രദ്ധ ഹൃദയമായ സത്യാവലിയിലാണ്, സർവ്വമാ ആദരണീയന്മാർ. പ്രതിപന്ദികൾ തുല്യശക്തികളാണെങ്കിൽ മന്ത്രമേ, അപകടം, ശ്രോതാക്കൾക്കും, ഉത്സാഹമുണ്ടാകുകയുള്ളു. അല്ലാതെ മാത്രമേ യഥാർത്ഥമായ ആനന്ദം ലഭ്യമാകുകയുള്ളു. അവക്രബുദ്ധികളും, നിഷ്പക്ഷഹൃദയരും അല്ലാത്തപക്ഷം, പൗരോടിപ്രായപ്രകാശനത്തിനുള്ള സൗകര്യം നഷ്ടപ്രായമാകും. “അകത്തു കത്തിയും പുറത്തു പതിയും” പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നവരെ പ്രത്യേകം സൂക്ഷിക്കണം.

സംഭാഷണം സാധാരണ വിഷയങ്ങളെ സാമാന്യന സ്തരിക്കുന്നതു കൊണ്ട്, തിഷ്ണമായ പ്രതിപാദനസാധ്യമല്ലാതെയാണിരിക്കുന്നത്. എന്നാൽ, കഴിയുന്നതും, മുൻ പ്രസ്താവിച്ചതുപോലെ വിഷയമർമ്മത്തെ വിശദമാക്കുവാൻ പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധപതിക്കണം. നിസ്സാര വശങ്ങളെ സ്തരിക്കാതെ സാരവശങ്ങളെ സ്തരിക്കുന്നതിലാണ് സംഭാഷണ സാമർത്ഥ്യം നിലകൊള്ളുന്നത്. അമിതഭാഷണം ചെയ്തു ശിഖിച്ചുപോന്ന നമുക്ക്, ഇത് പ്രാരംഭ ഘട്ടത്തിൽ വിഷമതരമായി തരുന്നിടേക്കാം.

സംഭാഷണവിഷയങ്ങൾ ഗൗരവാവഹകങ്ങളും രസസംപൂർണ്ണങ്ങളുമായിരിക്കണം. സാങ്കേതികവിഷയങ്ങൾ വിചാരമാക്കായി ഒഴിച്ചുപോയ പഴയ സാധാരണമായ നമുക്ക് സാധിക്കുകയുള്ളൂ. സാധാരണ വിഷയങ്ങളെപ്പറ്റി സാമാന്യചിന്തകന്മാർക്ക്, സ്വാഭാപ്രായം കാണുകയും ചെയ്യുമല്ലോ. മതവും പ്രേമവും പ്രതിപാദനായോഗ്യമായ വിഷയങ്ങളാണ്. ശിരോസ്തംഭത്തിൽ ഉൾപ്പെടുത്തേണ്ട സംഭാഷണം രസാവഹമായിരിക്കുമോ?

മത്സരോദ്ദീപിതമെങ്കിലും, സംഭാഷണം, പ്രവർത്തനോത്തരജകഫലമായ സ്വാഭാപ്രായപ്രകടനം മൂലം, സ്വപരസരം സമാപിച്ച്, സമരൂപ സാമോദയാദി സമുക്തയങ്ങളെ സാധിച്ച്, മനുഷ്യസമുദായത്തിന്നു പൊതുവെ ജീവിതാനന്ദത്തെ പ്രദാനം ചെയ്യുന്നു.

നന്ദേശ്വരൻ നൂതനഭാഷാപ്രസ്ഥാനങ്ങളും

(ഒരു സിംഹാവലോകനം)

(ഭാഷാകൃത്യർ വാസുദേവനാസ്തിത്വം)

‘കാവ്യശ്രവണാനന്തരഭവേ’ത്യാദികളാലും മറ്റും തദ്ദാദികൾ ആനന്ദസിംഹമാണെന്നു സമാപിച്ചിട്ടുള്ള കാവ്യത്തിൽ നാനാവിധ നൂതന പ്രസ്ഥാനങ്ങൾ ഇന്നു നാം ഭക്ഷയിക്കുകയുണ്ടാകുന്നു. എന്നാൽ, ആ നൂതനരൂപങ്ങൾ പഴയ പഴയ ‘മണ്ണി’ സിന്ധു, ‘സിംഹാഭിസം’ മുതലായ കവിതാധർമ്മങ്ങളെ അനുകരിക്കുവാൻ ഉപയോഗിച്ചിട്ടുള്ളതായ കവികൾക്കുപോലും കർമ്മക്ഷയിൽ പരിപിശ്കൃതപ്രാപ്തനും അസുഖമെന്നുപോലും കറച്ച കാലങ്ങൾക്കുമുമ്പ് കവികീർത്തി സുഖസംഭ്രമമുൾക്കൊണ്ടു അർത്ഥപരമായ ഏതെങ്കിലും പദ്യങ്ങളെ സാമഗ്രിയായി കഴിഞ്ഞു നിൽക്കട്ടെ. എന്നാൽ ഇക്കാലത്തു കഴിഞ്ഞ ഭേദപര പ്രതിപാദനമായി പരിണമിച്ചുപോയ കവിതയുടെ പരമത്തെ അനുഭവപ്പെട്ടിരിക്കണം. പ്രസ്ഥാനവിശേഷങ്ങൾക്കുള്ള നൂതനരൂപം മാത്രമല്ല ഈ പരിണമിക്കുള്ള മൗലികവികാസം. എന്തെങ്കിലും ഒരു പ്രസ്ഥാനത്തിൽ അപ്രവൃത്തിയെന്നും പലപ്പോഴെന്നുതന്നെ വിവിധ, ആ പ്രസ്ഥാനത്തെക്കുറിച്ച് സമീപനമായ പരിഭ്രമം ഉണ്ടായിരിക്കട്ടെ അതുപോലുമുണ്ടല്ലോ. ആ ഒരു പരിഭ്രമം നൂതനരൂപം ഉണ്ടെന്നു പല കാലോൾ ദൃമക്കാർക്കും കവികീർത്തി സുഖസംഭ്രമമുൾക്കൊണ്ടിരിക്കട്ടെ.

ഭക്ഷയിച്ച നൂതനപ്രസ്ഥാനങ്ങളിൽ പ്രഥമാഭിധേയം ‘അനന്ത’മാകുന്നു. ഈ അനന്തപ്രസ്ഥാനം മുൻപാണു പഴയർത്ഥക്കാരെ പകർത്തും. (ഭാഷാർത്ഥകർമ്മങ്ങൾക്കുപോലും) എന്തെല്ലാമോ ആശയം ഉള്ളിൽ വിചാരിച്ചും, ചിന്താപ്രകാരം വിചാരിക്കാതെയും, കഥാതന്ത്രപരമായ ഉപകരിക്കാത്തതിൽ പ്രകൃതിപൂർണ്ണതയെ ചിരിച്ചിട്ടും, അനുഭവപരമായ അർത്ഥഗ്രഹണമോ രസസംഭരണമോ ഒന്നാകാതെ പാഴ്ചിന്താപരിഭ്രമത്തിൽ അകപ്പെട്ടെന്നുതന്നെ ഈ പ്രസ്ഥാനവിശേഷത്തിന്റെ സ്വഭാവം. ചായിച്ചുപോകുമ്പോൾ എന്തൊക്കെയാണു അതിനുള്ള നൂതനരൂപം, ചിന്താസാന്നിദ്ധ്യമുണ്ടായാകട്ടെ അതിനുള്ള കവിതാകൃതിയായിരിക്കുമെന്നു തോൽ. വിചാരിക്കാതെ പരിഭ്രമം ഈ പ്രസ്ഥാനത്തിലുള്ള കവിതകൾക്കു വാചസ്പത്യമായി ഒരർത്ഥവും സംഗ്രഹമായി തോന്നിപ്പോകിൽ, ഉടനീളം വ്യക്തികളെന്ന ഒരു ഭാവവും എങ്ങും സ്പർശിക്കാതിരിക്കും. പക്ഷെ ഈ രാമന്റെ ‘മിശ്രകന്ത’ എന്ന പദ്യപുസ്തകം ഇതിന് ഒന്നാമതും ഒരു ഉദാഹരണമാണ്. ‘ഭരതദാമി’ മുഖത്തിലൊരു ഭരതദാമിന്റെ പരിഭ്രമം മറ്റൊരു രാമന്റെ കവിതയിൽ നൂതനരൂപത്തിന്റെ ആദർശപ്രകടനവും മറ്റൊരു ഭാവം! അതുപോലെ, ആലപ്പാട്ടു നാരായണമണലന്റെ ‘നിസ്സാര്യ’ ജി. ശങ്കരക്കുറുപ്പിന്റെ ‘സന്ധ്യാശാരം’, വേലായുട്ടു അച്യുതമണലന്റെ ‘മോഹം’ മുതലായവയും ഈ പ്രസ്ഥാനത്തിൽ ഉൾക്കൊള്ളപ്പെട്ടവയാണ്. പലപ്പോഴായി രാമൻ ദ്രോഹമുണ്ടാക്കി എന്നും, മിത്രം മിത്രം എന്നായിട്ടുള്ള അതിന്റെ പൂർവ്വപാദത്തിലെ ആലാപനം ‘കിരണ’ എന്നും അന്ത്യപാദത്തിലെ അന്ത്യപുസ്തകം ‘ശ’ എന്നും മാത്രം പാശ്ചാത്യകാരുടെ ഒരു കവി ആരു ചെയ്തപോന്നായി ഒരു സാഹിത്യരസികനോടു പറയുകയായി പോകും!

കേരളത്തിലെ ആദ്യത്തെ നൂതനമാധ്യമസാഹിത്യം ആയിട്ടുള്ളതാണ്. അത് 'മലയാളം' എന്ന പേരിൽ അറിയപ്പെടുന്നു. അത് 'മലയാളം' എന്ന പേരിൽ അറിയപ്പെടുന്നു.

'മലയാളം' എന്ന പേരിൽ അറിയപ്പെടുന്നു. അത് 'മലയാളം' എന്ന പേരിൽ അറിയപ്പെടുന്നു. അത് 'മലയാളം' എന്ന പേരിൽ അറിയപ്പെടുന്നു.

ഈ പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ ഉദ്ദേശ്യം എന്തെന്ന് അറിയാൻ കഴിയുന്നില്ല. അത് 'മലയാളം' എന്ന പേരിൽ അറിയപ്പെടുന്നു.

വികാസപരമായ ഉപയോഗത്തിന് കമ്മ്യൂണിസം എന്ന പേരിൽ അറിയപ്പെടുന്നു. അത് 'മലയാളം' എന്ന പേരിൽ അറിയപ്പെടുന്നു.

അതിന്റെ ഉദ്ദേശ്യം എന്തെന്ന് അറിയാൻ കഴിയുന്നില്ല. അത് 'മലയാളം' എന്ന പേരിൽ അറിയപ്പെടുന്നു.

അത് 'മലയാളം' എന്ന പേരിൽ അറിയപ്പെടുന്നു. അത് 'മലയാളം' എന്ന പേരിൽ അറിയപ്പെടുന്നു.

മലയാളത്തിൽ അറിയപ്പെടുന്നു. അത് 'മലയാളം' എന്ന പേരിൽ അറിയപ്പെടുന്നു.

ഹൃദയത്തെ കർതവ്യമേകംപോലെ ആക്കി കാണിക്കുന്നു. ഡയനക്കാരെ വിവേകികളാക്കുന്ന എന്തെല്ലാമുണ്ടാകുമെന്നു സാഹിത്യരംഗം ഉൽക്കണ്ഠിക്കുന്നു.

ഇനി കാമികപ്രസ്ഥാനത്തെ എഴുതുന്ന നോക്കും കാവ്യോൽക്കണ്ഠ സ്രോഭണനൈകാമിയാണി സങ്കല്പിച്ചു, കഥാകഥനം ചെയ്യുന്നതാണ് കാമികപ്രസ്ഥാനമെന്നു പേർക്കുണ്ടു തന്നെ വ്യക്തമാക്കുന്നു. ഗുണങ്ങൾ സ്വഭാവം പലപ്പോഴും മിശ്രിതങ്ങളായിരിക്കുകയുണ്ടാകാത്ത പ്രസ്ഥാനങ്ങളിലേയും ധർമ്മങ്ങൾ അന്യോന്യം അങ്ങുമിങ്ങും കടന്നുകേറിക്കൊണ്ടു സാധാരണമായിരിക്കും. അതിനാൽ കാമികപ്രസ്ഥാനത്തിൽ മറ്റു പ്രസ്ഥാനങ്ങളിലെ ഗുണങ്ങളും കണ്ടുകൂടുന്നില്ല. സപ്തമാപ്രധാനീഭവിച്ച ഗുണത്തെ വിവക്ഷിച്ചുകൊണ്ടാണ് ഇവിടെ പ്രസ്ഥാനവിഭജനം തന്നെ അധികരിച്ചിട്ടുള്ളത്. കഥയും സ്രോഭണനപുമാണ് മൃഗബലങ്ങളെങ്കിലും കാമികനായ കവി, ഇതരപ്രസ്ഥാനധർമ്മങ്ങളുടെ നേരിൽ നേതൃത്വമേറ്റെടുത്തു പായിക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ ചമസ്കാരകൃത്യത്തിൽ വിഷമിച്ചുപോവാറിട്ടുണ്ടു്. കാമികപ്രസ്ഥാനനാമമായ കവികൾക്കു പത്മനാഭമേനവന്റെ 'സുജാതാസ്വയംഭാരം', 'ഇന്ദിരാ സുരേന്ദ്ര' മുതലായ കൃതികൾ വായിച്ചു പഠിക്കണമു് അത്യന്തോപകാരമായിരിക്കും. മാർഷഭാവനത്തിലെ പ്രസ്ഥാനധർമ്മം അങ്ങുമിങ്ങും തെളിഞ്ഞു സ്തൂഹനീയങ്ങളായ ഈ പണ്ഡകവനങ്ങളാൽ കവി നല്ല വാസനയും പണ്ണനാഭൈവപുമാണ് 'കവിരൂപപ്രഭാപതിഃ' എന്ന ചൊല്ലിനു അടിസ്ഥാനമെന്നു സ്പഷ്ടമാക്കിയിട്ടുണ്ടു്.

പ്രതിധിയാണു് കാവ്യകാരപേടിക എന്ന മന്ത്രത്തെ ശരീരീകരിച്ചുകൊണ്ടു, നിരന്തരവും സന്ദർശിതവുമായും പുഷ്പകിടയേയും ആകാശത്തെയും നക്ഷത്രങ്ങളേയും കടന്നുപിടിക്കുന്ന ഇന്നത്തെ പണ്ഡകവ്യകാരന്മാരുടെ സ്വഭാവം എത്രയും ഗർവ്വമേറിയതാകുന്നു. കാവ്യരചനയിൽ ചെയ്യപ്പെടുന്ന പ്രതിവിപ്ലവങ്ങൾ കഥാശരീരത്തിന്റെ നിഴലായി പിളന്നുപോയിരിക്കുന്നു. അല്ലെങ്കിൽ ആപക പണ്ണനങ്ങൾക്കു ഔചിത്യമോ സ്വാഭാസ്യമോ ഉണ്ടായിരിക്കുകയില്ല. കുറിച്ചുവെച്ച ശാപന നായരുടെ 'ഗ്രാമീണകന്യക'യിലെ ആദ്യ പ്രതിവിപ്ലവം ഇതൊരു ശോഷം പ്രകടമായി ബാധിച്ചിട്ടുള്ളതാണ്. ഇന്നത്തെ മാന്യകകളിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടു കവിതകളിൽ നന്നെ ദുർലഭമാണ് ഇതൊരു കാവ്യകൃത്യത്തിനു സ്ഥലം അനുവദിക്കാത്തത്. പത്മനാഭമേനോൻ ഇക്കാഴ്ചയിൽ അനുകൂലമായ ദൃഷ്ടിയോടുകൂടിയ ഒരു കവിയായെന്നു്. 'ഇന്ദിരാ സുരേന്ദ്ര'ത്തിലെ ഉപോൽഫാപ്രഭങ്ങളായ പ്രതിവിപ്ലവങ്ങൾ നിർദ്ദോഷിയായും രസവാഹിയായും എത്രയും ചാരുതപരമായിത്തീർന്നു. നോക്കുക:—

ആനന്ദമെപ്പൊഴും നന്ദനാശയ-തോടല്ലാപ്പിപ്പു സമവാദികൾ നല്ലപാടും; തേങ്ങ തേനളികൾ; മംഗളഗീതപാത്ര-തോടും ഭിജാമിമരനാരിപടം ഭജിപ്പു ഉജ്ജ്വലകുന്ദമേനും പുലർവേലിൽ-മുളപ്രഭാകരകരപ്രചുരാരകേണൻ; വെള്ളപ്പുളകുമണിപോൽ ചെറുപുല്ലിൽ മഞ്ഞിൽ-വെള്ളവിളക്കുപതുമെത്രമനോഭിരാമം! രാമായണാക്ഷരനിശിച്ചതുമുഖമേറെ ശ്രീപാശ്ചാത്യപ്രതിപുഷ്പിരി പുണ്ടപോലെ ഭൂവകൈയ്ക്കുക്കിരണങ്ങളെന്നിങ്ങു കൈ-പ്പിവാടമുഹൂറി വിചണ്ണനതുമെത്രമുഹൂ.

എന്നിങ്ങനെ. തുടങ്ങി—ആ പ്രഭതരംഗിതകമ്പടികളെക്കവിടം പള്ളിയിനിയത്തിമുള കവിപണ്ണനും ആ ഗംഗാരുദപ്രാസംഗമായ പ്രതിസൗന്ദര്യത്തെ ചിത്രീകരിച്ചുകാണിക്കുന്ന ഒരു സാരസ്വതരൂപമെന്തെ. 'രാമായണാക്ഷരനി നിശിച്ചതുമുഖമേറേ'യ ഭംഗ്യന്മാരുടെ നിവർത്തനങ്ങൾ ഇവിടെ ദുർലഭസംഭവത്തിന്റെ കരിനിഴൽ നീങ്ങി ഇന്ദിരാണാകുന്ന ശോഭനവിശിഷ്ടി പുഷ്പിച്ചിരിക്കുന്നു.

ഇനി ദേശീയപ്രസ്ഥാനത്തിലുള്ള കവിതകളെക്കുറിച്ചാണ് നമുക്കു ചിന്തിക്കുവാനുള്ളത്. 'സ്വദേശാഗമനം', 'മുക്കുനാപ്പു', 'ഗംഗാനദി' മുതലായവ പത്മനാഭമേനവന്റെ ദേശീയപ്രസ്ഥാനത്തിലുള്ള കവനങ്ങളാണ്. ദേശാന്തരഭക്തി പ്രകൃതിഭംഗിയോടുകൂടി ഉപഗ്രഥനംചെയ്യുന്ന പ്രസ്ഥാനധർമ്മം അവയിൽ ഉടനീളം വിളയാടുന്ന കഥാകഥാ വിഭവോൽപ്പത്തിയാണെന്നു് ഒരുപക്ഷേപം സ്വദേശാഗമനത്തിൽ ഉണ്ടാകുന്ന സ്മൃതിവിപ്ലവങ്ങളും ആനന്ദങ്ങളാലുമുള്ള മനോവ്യപാരങ്ങളെ, ദേശാഭിമാനപുളകോൽഗമം ഉണ്ടാക്കുമാറാണ് 'സ്വദേശാഗമന'മെന്ന കൃതിയിൽ കവി പശ്ചാത്തോശം ചെയ്തിട്ടുള്ളത്. നന്ദേശ്വരന്റെ ഭീമിതഘട്ടങ്ങളിനേമുള സൂക്ഷ്മശക്തി പൊട്ടിപ്പുറപ്പെടുന്ന അതിലെ ബാധ്യവിക്കാരന്മാരെന്നും മറ്റും ഹൃദയവശാദിയായാൽ ഏതൊരു സ്വാഭാസ്യമുള്ളവയാണെന്നു് അപ്രകാരമൊരു യാത്രാപാത്രമുണ്ടായാൽമാത്രമേ നമുക്കു അറിഞ്ഞുകൂടു.

⁶ விதிகளிதும் சம வரணத்து பிடிபும்-அது, அதுதேவன கயாரிதும் கிரஹம்

சென்னை-மதுரை-கோயம்புத்தூர்-கரந்தி-இக் கணப் பிரதானமாகியிருக்கிறது.

ഇങ്ങനെ വികാരവിജ്ഞാതികളായ ആ ആൾക്കൾ ഹൃദയമുറഞ്ഞ സ്വാഭാവിക
തോലം സൂക്ഷിച്ച് പടമയ്ക്കും അലങ്കാരം ആകർഷണീയമായിട്ടാണ് കവി വന്നിട്ടു
കെണ്ടുപോകുന്നത്.

പൊതിയിലെപ്പറ്റും കിടന്നു കൂടെയിരുത്തിപ്പുറത്തൊരൻ തൻ കഴുകിപ്പു
കന്നകൾക്കൊന്നൊന്നായിച്ചു തന്നെ ചെന്നുപോയെന്നു സദയംവരനോടും
യുദ്ധശരണിപ്പുനയുടെ വിപ്ര-ലഭകുമാർ വിശ്വപാതപോയ
വഴിയിൽക്കണ്ടല്ലോ പരമേശ്വരിയുടെ-പുരാണാധ്വാനിതരനെ അയ്യം.

എന്നുകാരുടെ ചുമച്ച പരാതിയിലൂടെ സാധിക്കയില്ലെന്നാണെന്ന് തോന്നുന്നത്.

[illegible]

പരിമിതപ്പെടുത്തൽ മുദ്രിതം - ഞെലിമണ്ണ-ജുമാമസ്ജിദിനും ചേർന്നു പോലും
 ഉമ്മയുടെ ഒരു പിതാവു-ഞാനും ചേർന്നു കേൾക്കും-കലവരസിപേരും മോക്ഷപ്രാപ്തി
 മാവം

‘உணர்ச்சிமயம்’ ஆன ஸ்ரீராமகிருஷ்ண கபலம் ததியிலுள்ளும் ுர பானி
தரமணி மயம்மயம் உருவான தான பாரபரம் கபலிதேவ கந்திதேவ
நனனனன பரமபம் ப்ரமஸநிதமநி.

[illegible]

மெய்யெனக் கண்டவர்களுள் பிறியைக் கண்ட
 கைகொண்டபோதென மிவக் பகை;
 அகன்றோர் மிழிந்த மாறாத்தியைநான்
 மூன்றோர்க்குப் பொருதாமைதொருபகை;
 பன்னாயுட்கொடு விடல்கொடியாய் விட
 பன்னாறொளியுடை ரூபவிசேஷவாய்ப்பு
 பன்னாயுறொடு ககிதாபவிகும் நினதூத
 பன்னாறும் பன்னாயுறிகழும் மாலை. (முடிதாஸபயபெரு).

கேள்வியின்படி பதிலளித்து, அதன் பின்னர் கருத்துக்களைத் தெரிவித்துக் கொள்ளும் விதமாக ஒரு கருவியை வகுப்புவாரியத்தினால் ஏற்படுத்தவேண்டியது. இதுபற்றித் தனியாக ஒரு கமிட்டி அமைத்து அதன் பரிந்துரைகளை ஏற்றுக் கொள்ளும் விதமாக நடவடிக்கை மேற்கொள்ளப்படும்.

ജീവിതതത്വചിന്ത, സാങ്കേതിക വികസനം മുതലായവയാണ് കവിതയിൽ
 ഒന്നും മറ്റും ചില ശാഖകൾ ഉൾക്കൊള്ളാം. കമരുന്നശാഖകൾ കവിതയിൽ ജീവിതവിമർശനത്തിൽ
 മാത്രം പരിമിതപ്പെട്ടതല്ല. സാങ്കേതികതയുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ മാത്രമല്ല സാമൂഹിക
 നിലവാരം വ്യക്തമാക്കുന്നതിനും പലപ്പോഴും ഉപയോഗിക്കപ്പെടുന്നു. സാങ്കേതികതയുടെ വികസനം
 സാമൂഹികതയുടെ വികസനം മുതലായവയെക്കുറിച്ചുള്ള ചിന്തകളെക്കുറിച്ചും

ഭാരതത്തിൽ പട്ടിക വർഗ്ഗക്കാരെ സംബന്ധിച്ച വിവിധ വിഷയങ്ങൾ സംബന്ധിച്ചുള്ള (ഭാരതം)

സുഖസംഭാവനമായ സമൃദ്ധിയുണ്ടു മനുഷ്യനെ ജീവിതമാർഗ്ഗത്തിൽ പുരുഷാഗമനം ചെയ്യിക്കുന്നതെന്ന തത്വം ഈ രണ്ടു പരികളിൽ നിറഞ്ഞ സാധിത്യത്തെ ആലോചനാമൃതമാക്കിയിരിക്കുന്നു. അലങ്കാരങ്ങൾക്കുള്ള ഓചിതവും നിയന്ത്രിതപ്രഭാവനത്താലുള്ള സമാരസ്യവും ഏതെങ്കിലും ഈ കാവ്യങ്ങളെ രണ്ടു കൃതികൾ തികച്ചുപറയിച്ചിട്ടുള്ളവരോടു പഠിപ്പിക്കുന്നതിനായിട്ടു.

‘മുപ്പാറെക്കെപ്പട്ടയാലെ മുക്കാലുമേ പൊടിയാക്കും

മുപ്പകളു മിഴക്കിന്നു മുക്കിക്കുപ്പോയി

(സമാധാനോദയം)

മുനംപിടർന്നുതൻ വിവരങ്ങളോളം മനസ്സ് നൂതന മനോർത്തി പിടിച്ചുപോലെ അന്നും തൊഴുന്നവനടയാളുടെ ചിന്തയുടനും മൊഴിയൊരവനും വളർന്നിരുന്നു.

എഴുതിക്കുന്ന നൈസർഗ്ഗികമായ കവനീയകർമ്മമായ തീരത്തുച്ചുകൊണ്ടു ‘ആ ജാനപാവാവനക്ഷിരമായി, സമുദ്രയറ്റത്തൊരു ചിന്തിയായി ഒഴുകുന്ന പത്മനാഭമനവന്റെ കവിതാമധുരസ്വാതി ഭാഷാകവകളിൽ ചുരുക്കം ചിലക്കു മാത്രമേ വശഗീ ഭവിച്ചിട്ടുള്ളൂ എന്നു ഒന്നു നിസ്സംശയം പറഞ്ഞുകൊള്ളുന്നു. ശ്രദ്ധയോടെ പരിശ്രമിക്കുകയാണെങ്കിൽ നമുക്കു കവി ആടുത്ത ഭാവിയിൽ ഭാഷാസാധിത്യത്തിലെ മഹാകവികളിൽ ഒരാളായി ചമഞ്ഞേക്കാം.

നാളത്തെപ്പൊന്നുഷസ്സ്

(തൈക്കാട്ടു ചന്ദ്രശേഖരൻപിള്ള)

(മഞ്ജരി)

പശ്ചിമദിക്കിനെ പ്രാപിക്കാൻ ഭാസ്കര-

നമിന്നും തക്കക്കതിരതുടക്കം

തൻബാലപ്പുഴമനിസ്സർവ്വപ്രമുഖയാ-

ളിബ്ബുഭൂഭഗവതി ചിക്ഷയല്ലീ!

ഭേവി! ജനയിത്രി മാരുടെ വാസലു-

ഭീപികയേതും നിഴലിനൊപ്പം

വേർപെടാനോങ്ങും കുമാരനെച്ചിന്തിച്ചു

കാറ്റണിയുന്നു നിൻ പൂർവ്വഭേരം.

പാശ്ചാത്യപ്പെൺപുച്ഛിൽ കണ്ണുകൾ മഞ്ചിനാം

ചഞ്ചലമോഹിതരായ് കഴിക്കേ

അന്ധതാഗർത്തത്തിൽ നമ്മെ പതിപ്പിച്ചി-

ട്ടെന്തെന്തു! ദൂരെയകന്നകാണി

വീണ്ടുമി ഭിക്കിനെ ഭർക്കിയല്ലയോ!

കണ്ടുവോ വെള്ളിയുമിച്ചയന്നു,

പൈതൃകഭേവിതൻ സൽക്കളിർ നിശ്വാസ

നിരസ്യരമ്യത പാദകയായ്!!

നാമിനി നാളത്തെപ്പൊന്നുഷസ്സുകളലെ

ശ്രീമിളിതാരവം കേൾക്കാറാകും

ഏറും വിഭൂതമല്ലാതൊരാബ്ഭാവിയിൽ

മുറമാനന്ദത്താൽ മാതാവേ! നീ

മന്ദസ്തിതം പുണ്ടു നിളവേ കാശ്ശിര-

സുന്ദരച്ചാമ പുരട്ടിക്കൊള്ളും

അപ്പുക്കുഭാഷിയിലുന്നതെന്തെ മോഹന

കാവ്യത്തെക്കീർത്തിക്കാൻ താരകക്കുടും

അങ്ങിങ്ങുകൂടി തൂണികയാം കാണുകയോ!
 മംഗളമക്കാലമെന്തേതേവം!!
 കണ്ണമേ! മാധുര്യമേറിക്കാം—ചക്ഷുസ്സേ!
 പുണ്യം സന്ദർശ്യം കാണേട്ടേ നീ!!

പെരുന്തപ്പിള്ളി പ്രേമം.

(ആയാങ്കി പി. ആർ. ശങ്കരപ്പിള്ള).

“ചക്രവർത്തി എവിടെ? എനിക്കുദ്ദേഹത്തെ ഒന്നു കാണണം” എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ടു സുമലരും സമർത്ഥനായ ഒരു ബാലൻ നെപ്പോളിയന്റെ കൊട്ടാരത്തിൽ കടന്നു ചെന്നു.

ഭാഗം—നീ എന്തിനു ചക്രവർത്തിയെ അന്വേഷിക്കുന്നു? നിനക്കുദ്ദേഹത്തെക്കണ്ടിട്ടേറുവേണം?

ബാലൻ—എനിക്കു തിരുമേനിയെക്കണ്ടു് ഒരു കാഴ്ച ഉണർത്തിപ്പാനുണ്ടു്. അദ്ദേഹം എവിടെ എഴുന്നള്ളിയിരിക്കുന്നുവെന്നു ചെല്ലുവെച്ചു പറഞ്ഞുകേൾ.

ബാലന്റെ നിർദ്വേഷം, സമർത്ഥം, സങ്കോചഹീനവും എന്നാൽ പിന്നെയുമസ്സണവും ധീരവുമായ വാക്കുകൾ കേട്ടു മന്ദഹാസിച്ചപ്പോൾ മറ്റൊരു വീണ്ടും രോദിച്ചു.

അന്യൻ—നീ എന്തിനു ചക്രവർത്തിയെ അന്വേഷിക്കുന്നുവെന്നു പറയുക. അദ്ദേഹത്തെ നിനക്കു കാണിച്ചുതരാം.

ബാലൻ—എനിക്കു തിരുമേനിയെക്കണ്ടു് എന്റെ അച്ഛന്റെ വാർ വാങ്ങണം.

അന്യൻ—നിന്റെ പിതാവിന്റെ ഖഡ്ഗം ചക്രവർത്തിയുടെ പക്കൽ എങ്ങനെ വന്നു?

ബാലൻ—എന്റെ അച്ഛൻ തിരുമനസ്സിലെ ഒരു ഭടനായിരുന്നു. അദ്ദേഹം ആ യോഗ്യനത്തിൽ മൃതനായി. വാർ തിരുമേനിയുടെ പക്കലുണ്ടു്. അതിനേർത്ത അച്ഛന്റെ രൂപം കൊത്തിയിട്ടുള്ളതുകൊണ്ടു തിരിച്ചറിവാൻ വിഷമമില്ല.

അന്യൻ—അച്ഛൻ മരിച്ചുപോയില്ലേ? ഇനി നിനക്കു വാർ എന്തിനു്?

ബാലൻ—അടുത്ത യുദ്ധത്തിൽ അച്ഛനു പകരം ഞാൻ പോയി യുദ്ധം ചെയ്യണമെന്നാണു് അമ്മ ആജ്ഞാപിച്ചിരിക്കുന്നതു്. അതിനു അച്ഛന്റെ ആയുധം ഭൂതത്തെ കഴിയുകയില്ല. വാർ വാങ്ങിക്കൊണ്ടു ചെല്ലുവാൻ അമ്മ പറഞ്ഞയച്ചിരിക്കുകയാണു്.

ബാലന്റെ വാക്കുകൾ കേട്ടപ്പോൾ പക്ഷാപിന്റെ പെരുന്തപ്പിള്ളിയിന്നു വരുന്ന ക്ഷിപ്രം മന്ദഹാസമുദിച്ചു. പ്രകാശവും ചൈതന്യവും നിറഞ്ഞ കണ്ണുകളിൽ സന്തോഷശ്രോണം പൊടിഞ്ഞു. അദ്ദേഹം പെരുന്തപ്പിള്ളിയിൽ കളിയാടുന്ന ആ കേടമകുമാരനെ കോരിയെടുത്തു മാപ്പോടണപ്പു് അഭ്യർത്ഥിച്ചു. സന്തോഷപൂർവ്വം ശിരസ്സിൽ തെരുതെ ഒരു ചുവന്നും ചെയ്തു. അന്നന്തരം അദ്ദേഹം ബാലനെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പുറത്തു തയ്യാടി കൊണ്ടു സംഭാഷണം തുടർന്നു. “കുഞ്ഞേ, നീ അന്വേഷിച്ച ആൾ തന്നെയാണു വാത്സല്യപൂർവ്വം നിന്നെ തയ്യാടുന്നതു്. നിനക്കു നിന്റെ അച്ഛന്റെ ഖഡ്ഗം തരാം. അതിനു മുമ്പു നീ ചെന്നു നിന്റെ അമ്മ ഇവിടെ വരുവാൻ ചക്രവർത്തി ആജ്ഞാപിച്ചിരിക്കുന്നതായിപ്പറയുക.”

ഞാൻ ചക്രവർത്തിയോടാണു് സംഭാഷണം ചെയ്യുന്നതെന്നു മനസ്സിലായപ്പോൾ ബാലൻ സംഭ്രമസന്തോഷസമനപിതം അദ്ദേഹത്തിന്റെ പാദത്തിൽ വീണു പണങ്ങി. ബാലന്റെ പിന്നെയും ഭക്തിയും ദൈവത്തേയും കണ്ടു ചക്രവർത്തി സന്തോഷിച്ചു. അവൻ ചക്രവർത്തിയുടെ ആജ്ഞാനുസരിച്ചു ക്ഷണം അവിടെനിന്നു പോയി. ചക്രവർത്തി തന്റെ മാതാവിനെ അന്വേഷിക്കുന്നതെന്തിനാക്കുന്നു. അവൻ ഒരു നിമിഷമവമിട്ടായിരുന്നു.

ആ വിരബാലന്റെ വിരോധത്തിനു ശേഷം നെപ്പോളിയൻ വിസ്മയമായതന്റെ സാമാജ്യത്തിനു പുറമേ പരിധിയുററു മറ്റൊരു മഹാജയത്തിനുകൂടി അധിപതിയായി

ഭവിച്ചു. അതു “മനോജയ്യ” സാമ്രാജ്യപരമേശ്വരൻ. ആ വിരമോപിതനൊപ്പമുള്ള പാതിര കർമ്മം ഇനിയും അതിന്റെ സാമ്രാജ്യത്തിലുണ്ടെന്നു തീർന്നു. ഉള്ളൂർ പ്രദേശിപ്പിച്ചു.

അന്റെ സാമ്രാജ്യത്തിന്റെ തുറന്നിടത്തു വിരമത്തോടിട്ടിരിക്കുന്ന സ്ഥിതിയെ യുദ്ധത്തെ ചതുവത്തിക്കുറിയായിരുന്നു. ബാലൻ പോയി ചെല്ലു സമയം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ കാരാരി ചിന്തന കണ്ണുകൾ കുന്നലൊളി കളിയാടുന്ന കരളോടുകൂടി വീഴും വിളങ്ങുന്ന പദനവും പിന്നെയും വിളയുന്ന പെരുമാറ്റം കയറുപുറം തരണം ചെയ്തിട്ടില്ലാത്ത ഗാത്രവുമായ ഒരു സുന്ദരി ചതുവത്തിയുടെ സന്നിധിയിൽ സമാഗതയായി. ചതുവത്തിൽ അപ്പോസ്തലീണി പാദമെടുക്കും അപേക്ഷകനും ചെയ്തു. ആനന്ദക്കടലിൽ ആറാടി. അപ്പോസ്തലീണി വരിയുമായിരുന്നു.

ചതുവത്തി—അല്ലയോ സുന്ദരി! നിന്റെ നാമധേയമെന്താണ്?

സ്ത്രീ—തിരുമേനി! അടിയന്റെ നാമധേയം ജോസഫൈന എന്നാണ്.

ചതുവത്തി—പ്രിയപ്പെട്ട ജോസഫൈന! നാം നിന്നെ വിവാഹം ചെയ്യാൻ ഇച്ഛിക്കുന്നു. നിന്നെ എന്താണ് അതേസ്സു ബാധിച്ചു നമ്മോടു പരമാർത്ഥത്?

സ്ത്രീ—തിരുമേനി! ഇയ്യങ്കാലം അതിൻ അർത്ഥം. പതിവു സാമ്രാജ്യകീഴിൽ അതിന്റെ സന്നിധിയിൽ ശിരസ്സു കുനിക്കേണ്ടതു് എന്തു പൂജയോടുകൂടി നടത്തേണ്ടതു്. അതിനാൽ അവിടുത്തെ അഭിമാനത്തിന്നു കീഴ്പ്പെട്ടവൻ അടിയൻ സന്നദ്ധനായിരിക്കുന്നു.

നെപ്പോളിയൻ സഹായം എടുത്താൽ അന്റെ പ്രാണമിയയുടെ സമീപത്തു ചെന്നു ഹർപ്പുന്ന ഹസ്തമലമൽ സുഖം ഗ്രഹിച്ചുകൊണ്ടു അന്തർവൃത്തിയിൽ പ്രവേശിച്ചു. കർമ്മത്തിൽ പച്ച തന്നെ ഗാസപ്പുവിധിച്ചുകൊണ്ടു അപ്പോസ്തലീണി വിവാഹം നടന്നു. ചതുവത്തിൽ ജോസഫൈനയും ലേലം ചിന്തിക്കുന്ന ഒരു ബന്ധമാണിപ്പോൾ സംഭവിച്ചിട്ടുള്ളതെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ.

ഒരു കാലത്തു കുടിയിൽനിന്നു കൊട്ടാരം പൂക്കിയ ആളും യൂറോപ്പു ഭൂഭാഗം കടക്കി. ഭരിച്ചിരുന്ന ദേവവും പെരുന്തുമായിരുന്നു നെപ്പോളിയൻ, ബാലന്റെ പാക്കുകളിൽനിന്നു വിരമത്തോടുകൂടിയ ആ വിരമത്തിന്റെ വൃത്തം. പ്രവേശനം ഇടയായതുകൊണ്ടു അതുവന്നു വിസ്മയം ആനന്ദവും ഉളവാക്കി. പ്രവേശനത്തിന്റെ ഭൂഭാഗം കടക്കുന്ന നിർമ്മിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന കോമളയാനം നെപ്പോളിയന്റെ ഹൃദയത്തിൽ കൈവിട്ടുപോയ പ്രോജക്ടിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ഒരു കർമ്മമായിരുന്നതിനാൽ ആ വിരമത്തിന്റെ വൃത്തം ഗ്രഹണം അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആനന്ദസംഭാവകമായിപ്പുറപ്പെട്ടതിൽ അതുതപ്പെട്ടവരില്ല. പ്രേമത്തിന്റെ പ്രവാഹത്തിൽ ചതുവത്തിയെന്നു ചണ്ഡാലനെന്നോ മേലമില്ല. പെരുന്തും സ്ത്രീയും അതിനു വിധേയം തന്നെ. ചെങ്കോലും കടലായവസ്ത്രവും അപ്പോസ്തലീണി മുറവിൽ തല കുനിക്കുന്നു. പോകുന്നതിൽ പദ്ധതി ഗതിപ്പിടവാനും കഴുത്തുതലിൽ ഗതിനാമപ്പെടുത്തുവാനും അതിനു വിരമത്തോടു കൂടേലനെ കർമ്മനാക്കാനും കർമ്മനനെ കർമ്മലനാക്കാനും പ്രേമത്തിനു പ്രയാസമില്ല. ചതുവത്തിയെക്കൊണ്ടു ചെങ്കോൽ പെട്ടിക്കൊണ്ടു അന്യനെക്കൊണ്ടു അതു എടുപ്പിക്കുവാനും അതിനു കഴിയും. സ്ഥാനമോ മാനമോ ഗതിയോ സ്ഥിതിയോ നോക്കിയല്ല അതിന്റെ പ്രവാഹം. പ്രേമപ്രവാഹമുഴിയിൽ പെട്ടു “വട്ടം കുറുക്കി” കൊണ്ടിരുന്ന അഥവാ പ്രേമരോഷാദോളനസുഖതലത്തിലായിരുന്ന നെപ്പോളിയന്റെ ഹൃദയം ആ ഭേദത്തിൽ പഴിഞ്ഞു തെല്ലും വിസ്മയമുട്ടും. പെരുന്തും പെരുന്തും പെരുന്തും, ധൈര്യം ധൈര്യത്തെയും, വീര്യം വീര്യത്തെയും തേടുകയും ബഹുമാനിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതു വിരമമല്ല. വിരമമായ ജോസഫൈനയും, കാരണം അതേസ്തലീണിയെന്നപോലെ വിരമമായ നെപ്പോളിയനെ ആകർഷിച്ചതിൽ പിന്നെ എന്താണ് അത്തരപ്പെടുവാനുള്ളത്. അദ്ദേഹം സാമ്രാജ്യപരമേശ്വരൻ ധരിച്ചിരുന്നവെങ്കിലും, പ്രവാസസാമ്രാജ്യത്തന്നെ തുടങ്ങിയിരുന്നില്ല. നെപ്പോളിയന്റെ സമീപത്തു മറ്റൊരു ഭേദമായ പഞ്ചസാര തക്കനോക്കിപ്പോയിരുന്നു. അപ്പോസ്തലീണി ചതുവത്തിയെ തന്റെ അസ്ത്രത്തിനു ചെട്ടുതക്കി. സമനിലക്കൽ പാസ്തറും സ്പാർട്ടാക്കും സാമ്രാജ്യകീഴുമായിരുന്നു.

പക്ഷി! കുറുക്കിയതു പ്രേമം പഴിഞ്ഞൊഴുകുന്ന ദമ്പതിയും, കർമ്മനാമപ്പെടുത്തുന്ന ആളോടുകൂടിയും അപ്പോസ്തലീണി പന്ത്രണ്ടു വയസ്സായിരുന്നു. നെപ്പോളിയന്റെ ജീവിതകാലത്തിൽ

ചെല്ലെ സൗഖ്യപ്പെടുകയും ചെയ്തിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിജയത്തിന്റെ അത്യാത്മീയതയും അപൂർവ്വതയും പരമമായിരുന്നു. ഈ ചോദ്യോത്തരങ്ങൾ അദ്ദേഹം പ്രണയമന്ത്രം ഉച്ചരിക്കുന്ന ഒരു നിമിഷമുണ്ടായിരുന്നില്ല. യുദ്ധകലത്തിലും രത്നസിംഹാസനത്തിലും ഒരപോലെ അദ്ദേഹം പ്രണയദേവതയെ പ്രസാദിച്ചിട്ടു വന്നു. മുമ്പ് നെപ്പോളിയന്റെ സുസ്ഥിതിക്കു് തുടങ്ങിയപ്പോൾ കാര്യങ്ങൾ നോക്കിപ്പോയിരുന്നെങ്കിലും ഹാ! ഭൂമിയും ഇപ്പോൾ ഈ ദമ്പതികളോടു സമീപിച്ചു. പ്രണയസൗഖ്യത്തെ ഇടിച്ചു നിരത്താൻ തന്നെ ഭൂമി സന്നദ്ധനായി.

ചക്രവർത്തിയുടെ ഇന്ദ്രിയങ്ങൾ ഒരു പുതുമുഖം കണ്ടാനന്ദിക്കുവാൻ ഉൾപ്പെട്ടു. ദൈവം നൽകിയത്. ചക്രവർത്തിയെക്കുറിച്ചു പ്രജകൾക്കു പൊതുവേ വളരെ ഭക്തിസ്നേഹം ബഹുമാനവുമുണ്ടായിരുന്നു. ചക്രവർത്തിയുടെ അപൂർവ്വതയും അവരെ അത്ഭുതപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തിരുന്നു. നെപ്പോളിയന്റെ കാലശേഷം കിരീടം ചൂടാൻ എങ്കിലും സന്നദ്ധനായിരുന്നെങ്കിലും അദ്ദേഹം വിചാരിച്ചു. അദ്ദേഹം സങ്കടപ്പെട്ടു.

പരമരത്നസാക്ഷിയിൽ പണ്ടു് ഒരു നിയമം നടപ്പുണ്ടായിരുന്നു. ചക്രവർത്തിയുടെ അനവധി സംഭവിച്ച കാര്യങ്ങൾ വിചാരിച്ചു ചെയ്യാമെന്നായിരുന്നു ആ നിയമത്തിന്റെ സാരം. പക്ഷേ അദ്ദേഹം അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉപേക്ഷിക്കണം. പിന്നീട് ഒരിക്കലും അദ്ദേഹം ഭർത്താക്കാരനായി. ചക്രവർത്തിയുടെ പുത്രനിലും യുദ്ധകലയിലും പരിതപിച്ചു. പ്രജകൾ പ്രസൂത നിയമത്തെ ആശ്രയിക്കുകയും ചെയ്തു. വിചാരിച്ചു ചെയ്യാമെന്നു നിർബന്ധിച്ചു. അതാണ് പ്രണയദേവിയെ പറ്റാൻ വിളിക്കുന്ന ചക്രവർത്തി വല്ലഭനെ കണ്ടു. പ്രജകളുടെ നിർബന്ധം വർദ്ധിച്ചു. ഒടുവിൽ അദ്ദേഹം അവരെ ഹിതത്തിനുവേണ്ടി പ്രണയത്തു ബലികഴിപ്പാൻ സന്നദ്ധനായി. പക്ഷേ ജോസഫൈനയെ അദ്ദേഹം വിസ്മയിപ്പിച്ചു. പ്രജകളും ആ വിചിത്രതയുടെ വിചിത്രതയിൽ ശ്രദ്ധയൂർജ്ജ്വലിച്ചു. മാർസെയർസ് എന്ന പറയുന്ന സ്ഥലത്തു വളരെ മനോഹരമായി ഒരു പ്രാസാദം അദ്ദേഹം ആവശ്യം ചക്രവർത്തി പണിയിച്ചു. അത് പലപല കലകളോടു കൂടിയ ഒരു അത്ഭുതമായ സൗഖ്യമായിരുന്നു. ചക്രവർത്തിയുടെ പ്രഥമപത്നിയെ ഉപേക്ഷിക്കുന്നതുവരെ ഉദ്ദേശം മനോഹരമായിരുന്നെങ്കിലും യുദ്ധങ്ങൾ നടത്തിയിട്ടുണ്ടു്. ആ യുദ്ധങ്ങളിൽ പിടിച്ചെടുത്ത കാര്യങ്ങൾ വലിയവരായതിന്റെ ഒരു വലിയ പല വിശദ കിട്ടിയ പണംകൊണ്ടു് പ്രസൂത സൗഖ്യം പണിപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ടു്. ചക്രവർത്തി സ്വപത്നിയെ ഉപേക്ഷിച്ച സമയം മുതൽ പരാജയമായ അദ്ദേഹത്തെ പരിചരിക്കണം ചെയ്തു തുടങ്ങി. പ്രജകളുടെ ഹിതം ഒന്നിനെ സാധിച്ചുവേണ്ടി മാത്രം അദ്ദേഹം തന്റെ ഹൃദയത്തെ പരിതപിപ്പിച്ചു. അദ്ദേഹം അതോടുകൂടി അദ്ദേഹത്തിന്റെ പരാജയം ആരംഭിക്കുകയും ചെയ്തു. ജോസഫൈനയുടെ വിധോനം മുതൽ ചക്രവർത്തിയുടെ ഹൃദയം ഭൂമിയിൽ വച്ചു ലോഹംപോലെയായിത്തീർന്നു. എങ്കിലും അദ്ദേഹം തന്റെ ദീർഘകാലത്തെ കഴിയുന്നിടത്തോളം സ്നേഹിക്കാൻ ഒരുങ്ങി. പക്ഷേ ഹൃദയം സഭാ ജോസഫൈനയുടെ സൗഖ്യത്തിലായിരുന്നു. മാർസെയർസ് കണ്ടെടുത്തു. നെപ്പോളിയൻ സ്വസ്ഥത കണ്ടു. പ്രണയത്തിനുവേണ്ടി എന്തും ചെയ്യാൻ സർവ്വശ്രമത്തോടുകൂടി ബലികഴിപ്പാൻ സന്നദ്ധനായിരുന്ന ചക്രവർത്തി മറ്റു് നിയമത്തെ പെട്ടെന്നു ജോസഫൈനയെ കാണാൻ തുനിഞ്ഞു. അദ്ദേഹം ഒരു ദിവസം സാധാരണയിൽ വേഷമുപയോഗിച്ച് മാർസെയർസിലേക്കു പുറപ്പെട്ടു. ജോസഫൈന പാർക്കു് കൊട്ടാരത്തിന്റെ ദാർശ്വഭാഗത്തു ചെന്നു. കാവൽക്കാരൻ അദ്ദേഹത്തെ തടഞ്ഞു.

ഭക്തൻ—നിങ്ങൾ ആരാണ്? എന്താണ് അനിമി പ്രവർത്തിപ്പാൻ തുറന്നുതുറന്നു? കൊട്ടാരത്തിലേക്കു ആരെങ്കിലും കടത്തിവിടരുതെന്നാണ് കല്പന.

ചക്രവർത്തി—ഞാൻ ചക്രവർത്തിയുടെ ഒരു ഭൃത്യനാണ്, നിങ്ങൾ എന്നെത്തടയരുതു്. എന്നിങ്ങനെ കൊട്ടാരത്തിൽ പ്രവേശിച്ചു കഴിഞ്ഞു.

ഭക്തൻ—ഭൃത്യനല്ല, ചക്രവർത്തി തന്നെ വന്നുവെന്നു കടത്തിവിട്ടുകൊടുത്തു. എന്റെ പക്ഷമില്ലെന്നു ആശയം നിങ്ങൾ കാണുന്നില്ലയോ? ചക്രവർത്തിയുടെ നിയമത്തെ ലംഘിക്കാൻ ആരും അവകാശമില്ല. ഭവനത്തിൽ കൊട്ടാരത്തിൽ ഇനി ഒരു ഭവനം പണിതു.

ചക്രവർത്തി ഒന്നു മനോഹരമായി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ അഭിപ്രായം കേൾക്കുകയും ചെയ്തു.

ഭക്തിയെ ധർമ്മവേദത്തെ സ്മരിച്ച് അദ്ദേഹം സന്തോഷിച്ചു. എങ്കിലും തന്റെ നിശ്ചിതത്തിനു ഭംഗം പരത്തുവാൻ അദ്ദേഹം ഒരവസ്ഥയിലായി.

ചക്രവർത്തി—ശരി! നല്ല വളരെ സന്തോഷിക്കുന്നു. നിന്നെക്കുറിച്ചു നോക്കൂ. ഭക്തി അദ്ദേഹത്തെ ഒരു സന്തോഷിച്ചു നോക്കി. അവൻ പെട്ടെന്നു തന്റെ മനസ്സിലായി. എന്നാൽ താൻ സംസാരിച്ചത് അധികമായിപ്പോയെന്നൊരു ഭാഗം അദ്ദേഹം അവന്റെ മുഖത്തു സ്മരിച്ചു.

ഭക്തി—തിരുമേനി! അടിയൻ ആർ മനസ്സിലായി. അവിടുന്ന് എന്താണിങ്ങനെ പൊരുഷത്തിനായി കല്പിക്കുന്നത്? തിരുമനസ്സിലേക്ക് അകത്തേക്ക് എഴുന്നള്ളണമെന്നുണ്ടെങ്കിൽ ഇങ്ങനെ വെളിച്ചം. അടിയന്റെ ശിരസ്സിലേക്ക് ചെങ്കൊള്ളണം. അല്ലാതെ അടിയൻ അകത്തു പോവാൻ അനുവദിക്കുന്നതല്ല.

ചക്രവർത്തി അപ്പമൊന്നും സംശയിച്ചു. എന്താണു പ്രവർത്തിക്കേണ്ടതെന്നറിയാതെ അദ്ദേഹം വിചക്ഷണനായിത്തീർന്നു. ഒടുവിൽ ഭക്തിയെ പക്ഷേപിച്ച് വെളിച്ചം വാങ്ങി. ചക്രവർത്തി—നാം പ്രണയത്തിനുവേണ്ടി എത്ര പ്രവർത്തിപ്പാൻ സന്നദ്ധനാണ്.

നമുക്കു ജോസഫെമ്മനായെക്കണ്ടു കഴിയൂ, അകത്തേക്കു തന്നെ പോകാം.

ഭക്തി. അടിയനെ വധിക്കണം; സംശയിപ്പാറില്ല. അല്ലാതെ അടിയൻ കടത്തിവിടുന്നതല്ല.

ചക്രവർത്തി ഭക്തിയെ വധിച്ചു. നേരിട്ടു കൊട്ടാരത്തിൽ പ്രവേശിച്ചു. ചക്രവർത്തി ആ വിചാരിയുടെ അറയിൽ കടന്നപ്പോൾ അപ്പം ചക്രവർത്തിയുടെ ഒരു പടം നില്ക്കുന്നതു കണ്ടു. ചക്രവർത്തിയുടെ പ്രതിച്ഛായയെ പ്രണയത്തോടു കൂടി കണ്ണിൽ പാർക്കുകയായിരുന്നു. ചക്രവർത്തി പിന്നിൽ കൂടിപ്പോന്ന് അപ്പമെടുത്തതിൽ ഭയപരമായൊരു വേളയായി അദ്ദേഹം അപ്പത്തെ അപ്പം തിരിഞ്ഞു നോക്കി. അപ്പോൾ നിരോധനമായ ചക്രവർത്തി വാടിപ്പിടിച്ചു മുഖപൂർവ്വമായി സമീപത്തു നില്ക്കുന്നു. അപ്പം വേഗം പിടിവിട്ടു വിട്ടു.

ജോസഫെമ്മന —ഓ! കഷ്ടം കഷ്ടം! ഇദ്ദേഹം പെരുതരമായിത്തന്നെ എന്റെ ഭർത്താവ് നോക്കുന്നതല്ല. അതിനുമുമ്പു അദ്ദേഹത്തെ ഞാൻ ഒരപസരത്തിലും ഇതു പെരുതരമായിത്തന്നെ കണ്ടിട്ടില്ല. ഇപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മനസ്സിൽ എന്തിനെക്കുറിച്ചായി? ഇനി അങ്ങനെയൊന്നു സന്താനം നേടുന്നതിനായിപ്പോകുന്നതല്ല. അപ്പോൾ ആ സാധിതരീതികൾക്കു വിധേയമാകണം. ഹാ കഷ്ടം! ഞാൻ ഇതു പെരുതരമായിത്തന്നെ ഒരാളിനെ വധിച്ചതായി വെളിച്ചപ്പെട്ടു. അങ്ങനെയൊന്നു നിയമം ലംഘിച്ചു? പ്രഭുക്കളെ ഹിതത്തിനു വിധേയം പ്രവർത്തിക്കുന്ന ചക്രവർത്തിയെ അതു ചെല്ലാത്തതല്ല? പെരുതരമായിത്തന്നെ അപ്പത്തെ ശിരസ്സിൽ എടുത്തു സാമ്രാജ്യത്തിനടിമത്തം അങ്ങനെയൊന്നു ശക്തിമാകുന്നു. ഹാ കഷ്ടം കഷ്ടം!

ചക്രവർത്തി യാതൊന്നും സംസാരിപ്പാൻ ശക്തിയായില്ല. അദ്ദേഹം ആദ്യമായി അദ്ദേഹത്തെ അനുസരിച്ചു. ജോസഫെമ്മന്റെ അശ്രുപൂർണ്ണമായ മിഴികളിൽനിന്നു അപ്പോഴും തപ്പിപ്പിരി പാർക്കേണ്ടിരുന്നു. അപ്പം പ്രണയത്തിനു വിട്ടുതരിച്ചല്ല, വീഴ്ചത്തിനു പ്രണയത്തെക്കുറിച്ചു തിരിച്ചറിഞ്ഞിരുന്നു. ചക്രവർത്തി പണിയുടെ ഭാവമേറ്റു കണ്ടു പെരുതരമായിത്തന്നെ സ്മരിച്ചു കണ്ടതിൽ അപ്പിടുന്നതായി. പിന്നെ ഒരിക്കലും അദ്ദേഹം അപ്പത്തെ ഭർത്തിച്ചില്ല. താൻ വധിച്ച ഭക്തിയെ വേദത്തിലേക്ക് അദ്ദേഹം ശാശ്വതമായിത്തന്നെ അനുവദിക്കുന്നു. ഈ സമാധാനത്തിനു ശേഷം അധികം താമസിക്കാതെ നോക്കുന്നതായിത്തന്നെ അധഃപതനം ആരംഭിച്ചു. ഒടുവിൽ അദ്ദേഹത്തിനു ചെങ്കോലും നഷ്ടപ്പെട്ടു.

ലളിത കലകൾ.

(പ്രൊഫർ കെ. തോമസ് വെലിംഗ്.)

(തൂടകം).

ഇനിയും സാഹിത്യത്തിന്റെ മറ്റൊരു ശാഖയായ ഭാഷയുടെ വിഭാഗങ്ങളും ഉണ്ടു. അവയിൽ ഗദ്യം ഒരുവക, പദ്യം ഒരുവക. ഉഭയമയം, ഒരുവക, ഭാഷയിൽ ചുരുക്കെങ്കിലും ഒരു വ്യവസ്ഥിതിയിൽ അനുസരിച്ച് രാഗവും താളവും

ഇടകലൻ വന്നാൽ അത് പലമായി. തമിരമായിട്ടുള്ളത് ഗദ്യമാകുന്നു. രണ്ടും കൂടി ഇടകലൻ വന്നാൽ ഉഭയമയവുമായിരിക്കും. പ്രതിതിയുടെ പ്രതിബിംബം സാഹിത്യമായി പരിണമിക്കും എന്നു പറഞ്ഞുവല്ലോ. എന്നാൽ അതിന്റെ പരിപൂർണ്ണത ഏറ്റവും വ്യക്തമായ പ്രതിഫലനത്തിലാണ്. കണ്ണാടി ചളി നിറത്തോ രസം കുറഞ്ഞോ ഇരുന്നാൽ പ്രതിബിംബ ശക്തി നശിച്ചു പോകുന്നതുപോലെ ഭാഷയാകുന്ന കണ്ണാടിയിലും സംഭവിക്കുന്നു. സുവ്യക്തമായി പ്രതിഫലിക്കുമ്പോൾ ഒരു യഥാർത്ഥമാത്രമുണ്ടാകുന്നു. ഇതാണ് തന്മയത്വം എന്നു പറയുന്നത്. എന്നാൽ മുൻപറഞ്ഞ പ്രാകൃത പ്രകൃതിയും ഉൽകൃഷ്ട പ്രകൃതിയും പ്രതിഫലന വിഷയത്തിൽ വ്യത്യസ്തപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഒരു ഭാഷയും പ്രകൃതിയോളം തന്നെ വിസ്മയമായിട്ടുള്ളതല്ല. അതിനാൽ ഭാഷയിൽ പ്രകൃതിയുടെ എല്ലാഭാഗങ്ങളും യഥാർത്ഥരൂപത്തിൽ പ്രതിഫലിച്ചു എന്നു വരികയില്ല. അതുപോലെ തന്നെ പ്രകൃതിയെ ഒരു മാറ്റവും കൂടാതെ അങ്ങനെ തന്നെ പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്നതും മനുഷ്യ പ്രകൃതിയുമായി സംയോജിപ്പിച്ച് പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്നതും കായ്ത്തിൽ വ്യത്യാസപ്പെട്ടു വരുന്നു. ആദ്യത്തേതു അതായത് പ്രാകൃതപ്രകൃതിശബ്ദപ്രധാനവും വിശിഷ്ടപ്രകൃതി രസപ്രധാനവും ആകുന്നു. മനുഷ്യൻ പക്ഷതയെ പ്രാപിക്കും തോറും ശബ്ദപ്രധാനമായ സാഹിത്യത്തെക്കാൾ രസപ്രധാനമായ സാഹിത്യത്തിൽ അധികമധികം രമിക്കുന്നു. രസം എന്നത് മനസ്സിന്റെ ഒരു ഭാവമാണ്. ഇത് ഒൻപതു തരമായി വകതിരിച്ചിട്ടുണ്ട്. ശൃംഗാരാദികളായ ഈ രസങ്ങൾ ലൗകിക സംഭവങ്ങളെ തന്മയത്വത്തോടുകൂടി മനസ്സിൽ ഉമിപ്പിച്ച് ഇതര വ്യാപാരത്തിൽ നിന്നും വിരമിപ്പിച്ച് അതിൽത്തന്നെ രമിപ്പിച്ച് മനസ്സിന് ഏകാഗ്രതയെ പഠിപ്പിക്കുന്നു. വിജ്ഞാനമയമായ ശിഷ്യ ശാസ്ത്രാദികൾ അതിന്റെ കലകൾ അഥവാ രശ്മികൾവഴി ജ്ഞാനപഞ്ചാവിനെ ഈ സന്ദർഭത്തിലാണ് ദർശിപ്പിക്കുന്നത്.

ഉദാഹരണങ്ങൾ കൊണ്ടല്ലാതെ ഈ പ്രമേയം അത്രമാത്രം മനസ്സിൽ പ്രവേശിക്കുന്നതല്ല. അതിനാൽ ആദ്യമായി സംസാരസാഹിത്യം എങ്ങനെ ഭാഷയാകുന്ന കണ്ണാടിയിൽ പ്രതിബിംബിക്കുന്നു എന്നു കാണാം. ഒരു ജനസമൂഹത്തിന്റെ മദ്ധ്യത്തിൽ ഉയർന്ന സ്ഥാനത്ത് ഒരുത്തൻ എഴുന്നേറ്റു നില്ക്കുന്നു. അവൻ അത്യുച്ചത്തിൽ എന്തോ വിളിച്ചുപറവാൻ തുടങ്ങി. സകല ജനങ്ങളുടേയും ദൃഷ്ടി അവനിൽ പതിച്ചു. കണ്ണുങ്ങൾ അവന്റെ വാക്കുകളെ നുകരവാൻ ഉൽകണ്ഠിതമായി. അന്തരീക്ഷം നശിച്ചുമാകുന്നു. എഴുന്നേറ്റു നില്ക്കുന്നവൻ വളരെ ഭയനീയമായ ഭാഷയിൽ—സ്വരത്തിൽ—വേദത്തിൽ—മുഖഭാവത്തിൽ—പറയുന്നതെന്താണ്? “ഇതാ നമ്മുടെ രാജ്യം ആക്രമിക്കുവാൻ അയൽ രാജാവു സന്നാഹം കൂട്ടുന്നു! നാം ശപഥിച്ച വായു, നാം കുടിച്ച വെള്ളം, നാം ജനിച്ച ഭൂമി, നാം സ്ഥാപിച്ച ഗൃഹം, നമ്മുടെ കുഞ്ഞുങ്ങൾ, നമ്മുടെ കൃഷികൾ, നമ്മുടെ സ്ത്രീകൾ, സർവ്വാപരി നമ്മുടെ രാജ്യം ഇതാ ശത്രുരാജാവിന്റെ കയ്യിൽ അകപ്പെട്ടുവാൻ പോകുന്നു. നമ്മുടെ സ്വപേദശരസ്സോടും ഉണ്ടാക്കി നാം ഓരോരുത്തരും വൃദ്ധന്മാരും യുവാക്കന്മാരും സ്ത്രീകളും കുട്ടികളും ഒത്തൊരുമിച്ചു നമ്മുടെ രാജ്യത്തെ രക്ഷിപ്പാൻ മുൻപോട്ടുവരണം. സ്വകാര്യവിരോധത്തിനും സൗന്ദര്യപ്പിന്നക്കത്തിനും ഇതല്ല അപസരം. ഇപ്പോൾ നാം ഒരുമിച്ചു നമ്മുടെ രാജ്യത്തെ രക്ഷിക്കുവാൻ മുൻപോട്ടു വന്നില്ലെങ്കിൽ നാം എല്ലാവരും എത്രയും അവമാനകരമായ നരകസമുദായം അടിമത്തത്തിൽ അന്യരാജാവിനു കീഴടങ്ങുക തന്നെ ചെയ്യും. യുവജനങ്ങളേ ഉണരുവാൻ! സ്നേഹിതരേ ശത്രുവിനെ ഓടിപ്പിൻ! രാജാഭിമാനികളെ നിങ്ങളുടെ രക്തം അഭിമാനപ്പൂർവ്വം രാജ്യത്തെ വീണ്ടെടുപ്പാൻ ബലിക്കൊടുപ്പിൻ. എഴുന്നേല്പിൻ! വരുവിൻ!”

രാജാവിനോടുകൂടിയുള്ള ഈ വാക്കുകളിൽ ഒരു പ്രേരകശക്തി അനുഭവമായിരിക്കുന്നു. ഇതു കേൾക്കുന്നതും ജനങ്ങൾ അഭിമാനഭാവത്താൽ തന്നെത്തന്നെ മറന്നു നോക്കിത്തന്ന അനുഭവമായി ജീവനെ ബലി കൊടുക്കുന്നു. വാഗ്ദാനങ്ങളുടെ വാക്കുകളിൽ കൂടി ധാരാളമായി പ്രവർത്തിച്ച മനോഭാവം അങ്ങിനെതന്നെ ഭക്താത്മാക്കളിൽ പെന്ന് തട്ടിയിരിക്കുന്നു. ഇങ്ങനെയാണ് സംസാരസാഹിത്യം കലയായി പരിണമിക്കുന്നത്. ആത്മാക്കളെത്തന്നെ ഒരു കൃഷ്ണപുരുഷനും എന്നു താല്പര്യം. സാഹിത്യമർമ്മങ്ങളായ ഒരു വാഗ്ദാനം ഭക്താത്മാക്കളെ വെറും പാമ്പാട്ടിയുടെ പാമ്പിനെപ്പോലെ വിധേയരാക്കിത്തീർക്കും.

പ്രാകൃതപ്രകൃതിയുടെ പ്രതിഫലനത്തിന് ഒരു ഉദാഹരണം കാണിക്കാം.

“വാഗ്ദാനത്തിൽ മരിച്ച പക്ഷികളിരിക്കുമ്പോൾ കൊഴിഞ്ഞുളള നൽ.

സൂനംകൊണ്ടു സുഗന്ധമാനത്തിൽ പൂത്തുളള വെള്ളത്തൊട്ടും

താനേ കായ്പ്പം പഴത്തു നിലനിറമാം ജംബൂവനെ മുട്ടിവൻ-

ധാനത്തോടൊഴുകുന്നു ചോലകളിൽ നന്നാപഴിക്കിവനെ”

കവി ഒരു കാട്ടിലുള്ള ചോലയെ വർണ്ണിക്കുകയാണ്. ചോലയെ അനുബന്ധിച്ച അതിന്റെ പരിസരങ്ങളും വർണ്ണനയിൽ ആനന്ദംഗീകരിക്കുന്നുണ്ട്. അപ്പോൾ വെള്ളത്തൊട്ടും ധാനത്തൊട്ടും കൂടിയാണ് ചോലകൾ വന്നത്തിൽ ഒഴുകുന്നത് എന്നു കവി പറയുന്നു. എന്നാൽ അതിനൊരു വിശദീകരണം ഉണ്ട്. ചോലകളുടെ ഇരുഭാഗത്തും ആറുവെച്ചിട്ടു വെള്ളം നിറയുമായി നില്ക്കുന്നു. ആ വെള്ളങ്ങളിൽ വന്നത്തിൽ ഉന്മാദശാലികളായി പറന്നുനടക്കുന്ന പക്ഷികൾ വന്നിരിക്കുമ്പോൾ പൂക്കളും കൊഴിഞ്ഞു ചോലകളിൽ നിപതിക്കുന്നു. ആ സൂനങ്ങളുടെ സമ്പന്നം മേന്മയായിട്ടു വെള്ളം സുഗന്ധവാഹിയായി തീരുന്നു. കാട്ടിലെ സമൃദ്ധമായ ശൈത്യംകൊണ്ടും, വെള്ളങ്ങളുടെ നിബിഡതകൊണ്ടും, സൂര്യരശ്മിയുടെ സ്വർണം ഏകാന്തതകൊണ്ടും ചോലയിലെ വെള്ളം വളരെ തണുത്തുതീർക്കുന്നു. ഇങ്ങിനെ എല്ലാമാണെങ്കിലും ആ ജലത്തിന് ഒരു സ്വദീപ്തി സങ്കാശത്താലും കാണുന്നു. ഇത്രയുംകൊണ്ടു കവി തൃപ്തിപ്പെടുന്നില്ല. കാട്ടിലെ നിമ്നമായ പ്രകൃതിഭാവം കാണിക്കേണ്ടതോ? ഞാവൽവൃക്ഷങ്ങൾ നിറഞ്ഞ കാടുകളെ സ്വദീപ്തി വലിയ ആരവത്തോടുകൂടിയാണ് ചോല ഒഴുകുന്നത്. ഞാവൽവൃക്ഷങ്ങളാകട്ടെ അതിന്റെ കായ് പഴക്കുകയാൽ മുഴുവനും നിലനിറം കലർന്നു ഇരിക്കുന്നു. ഒരു സ്ഥലത്തു സുഗന്ധവും, തണുപ്പും, നിമ്നതാലവും, പറഞ്ഞു എന്നാൽ പ്രകൃതിവ്യത്യാസം കൊണ്ടു ഞാവൽ വൃക്ഷങ്ങളുടെ പരിസരങ്ങളിൽ വന്നപ്പോൾ വെള്ളത്തിന്റെ നിറത്തിനും സ്വഭാവത്തിനും എത്രമാത്രം മാറ്റം വന്നു എന്നു നോക്കുക. ഒരു കാടിന്റെ പ്രകൃതിയെ പരിപൂർണ്ണമായി മനസ്സിൽ ഭ്രാന്തിപ്പിക്കത്തക്കവണ്ണമാണു കവിയുടെ വിചാരധാരകൾ ഭാഷാരൂപമായി നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്നത്.

ഉൽകൃഷ്ട പ്രകൃതിയുടെ പ്രതിഫലനം ഇതിൽ ഒരു പടികൂടി അതായതു ബാഹ്യപ്രകൃതിയാൽ മനസ്സു പ്രകൃതിയെക്കൂടി കൂട്ടിച്ചിണക്കി ആണു സാധിക്കുന്നത്. താഴെ കാണുന്ന ഉദാഹരണം നോക്കുക. കവിയുടെ മോഹമാകട്ടെ നാഗരികതയും കൊണ്ടു ശരീരമനസ്സുകളെ സംസ്കരിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു വിശിഷ്ട മനസ്സിനെ വെറും ഒരു ഗ്രാമീണകന്യകയിൽ ഭ്രമിപ്പിച്ചു രസിക്കണം എന്നാണ്. അതിനായി ആ വിധത്തിലുള്ള ഒരു പരിതസ്ഥിതിയെ ആദ്യം സൃഷ്ടിച്ചു. ഒരു രാജപ്രഭാഭനെ നഗരത്തിൽ നിന്നും വേട്ടയ്ക്കായി കാട്ടിലേക്കു കൊണ്ടുവന്നു. എന്നാൽ വേട്ട നടത്തുന്നുണ്ടോ? ഇല്ല. അതിന് ഒരു മഹഷിയുടെ ആശ്രമം പ്രതിബന്ധമായിത്തീരുന്നു. വേട്ടയ്ക്കു വന്ന രാജാവ് ആശ്രമത്തെ ഉറവുനോക്കുന്നു. രാജാവിന്റെ ദൃഷ്ടി ആശ്രമത്തിലെ രാപസകന്യകകളിൽ പതിയാതിരുന്നില്ല.

ഒരേ വയസ്സു പ്രായത്തിലുള്ള മൂന്നു കന്യകമാരിൽ രണ്ടുപേർ തോഴിയെന്നും. ഒരത്തീയജമാനത്തിയെന്നും രാജാവിന്റെ കണ്ണുകൾ വഴുകിരിച്ചു. തന്നെയോ? അവൾ അവിവാഹിതയാണെന്നും, ഏതു ഭാഗ്യവാൻ ഇവളെ തട്ടിക്കൊണ്ടു പോകുവാൻ പോകുന്നു എന്നും ആകാംക്ഷിക്കുന്നു. രാജാവിന്റെ വിചാരഗതികൾ നോക്കുക:—

“ഘ്രാണിക്കാഞ്ഞൊരുതാരിളംതളിർ നഖഗ്രന്ഥാലപ്യം, തുള-
ക്കാനിക്കോലനയാതനനമനി, നവാതാദത്തനനാസ്വാദിതം,
ക്ഷീണിക്കാത്തപാമലം, സുമുഖിതൻ രൂപം മഹാഭാഗ്യനും.
പ്രാണിക്കേവനുമെവമേകമനുഭവംഗത്തിന്നറിഞ്ഞീല തോൻ.”

വണ്ണനയ്യ വിഷയമായ കന്യക അവിവാഹിതയാണെന്നാണു കവിയ്ക്കു പറയേണ്ടത്. തന്നെയല്ല ആ കന്യകയെ അഭിമുഖീകരിച്ചു പറയുന്ന രാജാവിന്റെ പ്രണയപ്രവാഹത്തേയും സൂചിപ്പിക്കേണ്ടതായുണ്ടു. പുഷ്പങ്ങൾ സ്വയമേവ അതിന്റെ ഗന്ധംകൊണ്ടും രൂപംകൊണ്ടും സൗകുമാര്യം കൊണ്ടും മനുഷ്യമനസ്സിനെ ആകർഷിക്കുവാൻ ശക്തിയുള്ളതാകുന്നു. എന്നാൽ അതു് ലഭ്യയിൽനിന്നും വേർപെടുത്തി മനുഷ്യൻ ഉപയോഗിച്ചു പോയാൽ ഉണ്ടാകുന്നത് എന്താണു്? അതിന്റെ രൂപഗന്ധസൗകുമാര്യങ്ങൾ നശിച്ചു നവീനത കുറഞ്ഞു പോകുന്നു. താപസകന്യകയുടെ ആപ്രകാരം ഘ്രാണിക്കാത്ത ഒരു കസുമമാണു്. തളിരാകട്ടെ അതിന്റെ ഉദൃതപംകൊണ്ടും സുഖസ്സർംകൊണ്ടും ലോലത കൊണ്ടും ഏറ്റവും കമനീയമായിരിക്കുന്നു. അതിനെ നഖംകൊണ്ടു നളിദവർ പെടുത്തിയാൽ സ്വാഭാവികമായി വാടിപ്പോകുന്നു. അങ്ങിനെ വിചാരിക്കുമ്പോൾ ഈ താപസകുമാരി കരാഗ്രഹത്താലപ്യനമായ ഒരു തളിർ തന്നെ സംശയമില്ല. രത്നം അതിന്റെ നിറംകൊണ്ടും പ്രകാശംകൊണ്ടും നയനാനന്ദകാരിയാകുന്നു. എന്നാൽ അതു മനുഷ്യൻ തുളച്ചു ആദരണമാക്കുമ്പോൾ അതിന്റെ പ്രകൃതിക്കു കേടുതട്ടുന്നു. ആ വിധം ചിന്തിക്കുമ്പോൾ ഈ തരുണി മനുഷ്യ ശിപ്പത്തിനു് ഇടയാകാത്ത ഒരു വളിച്ച രത്നം തന്നെയാണു്. പുഷ്പമധു സ്വതഃപ മാധുര്യംകൊണ്ടു ആസ്വാദ്യതയുള്ളതാകുന്നു. അതു പഴകിയാൽ അതിന്റെ മാധുര്യം നശിച്ചു സ്വപ്നം പുളിരസം ഉള്ളതായിത്തീരും. ഈ കന്യകയുടെ പുഷ്പത്തിൽ ഇരിക്കുന്നതു. അന്യർക്കുപദങ്ങളാൽ സ്പർശിക്കപ്പെടാത്തതുമായ പുതിയ തേൻതന്നെ. മമഷ്ഠമാരുടെ ആശ്രമത്തിൽ ആഹാരവിഹാരങ്ങൾക്കു ഒരു നിയമവുമില്ലാതെ മിക്കവാറും ആല്ലാഭഹീനവും ഉപഭാസബഹുലവുമായ ജീവിതരീതിയാണുള്ളതു്. ഈ വിധമുള്ള ജീവിതം ശരീരമനസ്സുകളെ തപിപ്പിക്കുന്നു. ക്ലേശപ്പെടുന്നു. തപസ്സിന്റെ ഫലം സൗകുമാര്യം ഓജസ്സ്, മാസളതപം ഇവയുടെ നാശം എന്നു താല്പര്യം. എന്നാൽ രാജാവിന്റെ ദൃഷ്ടിക്കു അമൃതനിഷ്ഠന്ത്രിയായ ആ സൗന്ദര്യധാമം ക്ഷീണിക്കാത്ത തപാഫലംതന്നെയാണു്. ഈ വിധം നാനാപ്രകാരത്തിൽ സ്പർശനീയമായ ആ സുമുഖിയുടെ രൂപം ആക്കുവേണ്ടിയിരിക്കുന്നു—ഏതു് മഹാഭാഗ്യവാൻ അനുഭവിക്കാനാണു്—മൈവം നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്നത്? മൈവം ഈ സൗന്ദര്യസൗസ്മ്യസ്വഭത്തെ അനുരൂപനായ ഒരുവനിൽ സമപ്പണം ചെയ്യില്ലെങ്കിൽ— ഈ ഘട്ടം വന്നപ്പോൾ ഈ സ്ത്രീക്കു അനുരൂപൻ തന്നെപ്പോലെ ലോകത്തിൽ വേറെ ആരും ഇല്ലെന്നു രാജാവു വിചാരിച്ചു മന്ദോദരീസാർവ്വഭൗമതപം അനുഭവിച്ചു കൃതകൃത്യനാകുന്നു. — ആ ദൈവം ഉചിതജ്ഞനല്ല തീർച്ചയെന്നു. കവിബാഹുളക്കൾക്കു ഇത്രയും മാത്രമേ ചിന്താവിഷയമാകുന്നുള്ളു. എന്നാൽ രാജാവിന്റെ മനസ്സു കന്യകയിൽ അട്നിതവരത്താഴ്ത്തട്ടെ ആവശിച്ചു മനമകഥകളിൽ നാരികളിൽ ദരതവാക്യംവരെ അഭിനയിച്ചു സ്വയം ആനന്ദിച്ചു യഥാക്രമം ചുംബനം, ആലിംഗനം നഖക്ഷീതാമകൾ, അധർപണം, സം-

ഭോഗം ഇങ്ങനെ ഓരോരംഗത്തെയും അഭിനയിച്ചു അനുഭവമോദിച്ചു എന്നു താല്പര്യം. വീണ്ടും “പ്രാണിക്കേവന ദൈവമേകമനുഭോഗത്തിന്നറിഞ്ഞില ഞാൻ” എന്നു പറയുന്നിടത്ത് എന്തു പ്രയാസവും സഹിച്ച് ഞാൻ ഈ കന്യകയെ തന്നെ ഹിതാനുവർത്തിനിയാക്കും എന്നു നിശ്ചയിക്കുകയും ചെയ്യുകഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഈ വിശിഷ്ടപ്രകൃതിയുടെ പ്രകൃതിഫലനത്താൽ ആരെല്ലാം ഭാവ്യമായ ആനന്ദം അനുഭവിച്ചു എന്നു നോക്കുക. ആദ്യമായി കവിയും, പിന്നീട് നടനും, ദട്ടവിൽ പ്രേക്ഷകനാകും, തന്മയരൂപംകൊണ്ടു പുളകാകീത ഗാത്രന്മാരായി നിർവൃതിയുടെ ബാഹ്യചിഹ്നമായ നെടുവീപ്പ് വിടുന്നു.

ഉദാഹരണങ്ങൾ സുലഭങ്ങളാണ്. വിസ്മയഭയത്താൽ മൂന്നു പ്രധാനഘട്ടങ്ങളെ മാത്രമേ ഇവിടെ ഉദാഹരിച്ചുള്ളൂ. സാഹിത്യം വിജ്ഞാനത്തിൽ നിന്നും വികസിച്ചു ആരു കലയായി-ലളിതകലയായി. ജ്ഞാനപഞ്ചാവില്പത്തി അവിടെയിരിക്കുന്ന ആനന്ദാമൃതത്തെ ഭുവിപ്പിച്ച് ആത്മൈക്യം വരുത്തി വിരമിക്കുന്നു എന്നാണു നാം ഇത്ര ദൂരം യാത്രചെയ്യുതിൽ നിന്നും മനസ്സിലാക്കാനുള്ളത്. അടുത്തതായി സംഗീതത്തിലേക്കു കടക്കാം. (തുടരും)

രാക്ഷസമദാപഹരണം.

(എം. ആർ. നായർ, ബി. എ. കോളേജ് സ്)

കാകളിയെന്നപേരിൽ നമ്മളറിയാുന്ന വൃത്തം, തുമ്പത്തു് ചുഴുത്തു് ചുരുട്ടു് തമിഴ് ഭാഷയിൽ അപലംബിച്ച് കണ്ടുപിടിച്ച ഒരു ഭാഷാപുനരാരംഭം. ആ വൃത്തത്തിൽ ആദ്യം കവിതയെഴുതിയതു് അദ്ദേഹംതന്നെ ; അതിൽ വൃത്തത്തെയും യതിയെയും വിച്ച് അദ്ദേഹം എന്തുനിയമം അനുസരിക്കേണ്ടെന്നൊക്കും വിചാരിച്ചു.

“എറാനെന്നല്ലാതിപ്പരിഷയ്ക്കൊന്നറിയാടാമോ ?”

അദ്ദേഹം ഭാരതത്തിൽ പറ്റാറുണ്ടെങ്കിൽ ചിലേടത്തു്,

തത്തേവരികരികത്തങ്ങിരി മമ
ചിത്തം മുഹൂരപി തെളിഞ്ഞിതയ്യം

എന്ന മട്ടിൽ, രണ്ടാംപാദത്തിൽ ഒരു വണ്ണംകറഞ്ഞ ചില വരികൾ എഴുതിയതുകൂടി, ഒരു പുതിയ രീതിയെന്നനിലയിലാണ് വൃത്തമഞ്ജരിയിൽ (പേയില്ലാത്ത) എണ്ണപ്പെട്ടതു്. രാക്ഷസനായിരുന്നു മഞ്ജരി എഴുതിയിരുന്നതെങ്കിൽ (!), ഇഞ്ചന്റെ നിയമങ്ങൾ അദ്ദേഹംതന്നെ അനുസരിക്കാതിരുന്നാലും അബദ്ധമാണെന്നു കാരണത്തിനേൽ, മേലെഴുതിയ വരികളിൽ വൃത്തഭംഗംതന്നെ ആരോപിക്കുകയില്ലെന്ന് എങ്ങനെ ധൈര്യപ്പെടാം ? പക്ഷെ മേല്പറഞ്ഞ യതിയെ സംബന്ധിച്ചെടുത്തോളം, കാകളിയുടെ വൃത്തനിയമംപോലെ, മറ്റുനൂറുകൾ കഴിഞ്ഞാൽ യതി വേണമെന്ന ഒരു നിയമം, ഇഞ്ചന്റെ രാമായണത്തിൽനിന്നാവട്ടെ, ഭാരതത്തിൽനിന്നാവട്ടെ, ഭാഗവതത്തിൽനിന്നാവട്ടെ, ഊററിയെടുപ്പാൻ സാധ്യമാകുകയില്ലെന്നു ഞാൻ സിദ്ധാന്തിക്കുന്നു. ഇതു് രാക്ഷസൻ അസുരകൊണ്ടു് എന്തെങ്കിലും പലമ്പുന്നതുപോലെ, വെറുതെ വാശിക്കുവേണ്ടി പറയുന്നതല്ലെന്ന് ഒരു വിചിന്തനം തെളിയിക്കാം. ഈ ആവശ്യത്തിനുവേണ്ടി, രചനയെ സംബന്ധിച്ചെടുത്തോളം, ഭാരതത്തെയും ഭാഗവതത്തെയും പിൻനിർത്തുന്നതെന്ന് സ്വർണ്ണമോചനമുള്ള അദ്ധ്യായങ്ങളാണെന്നു കാകളിച്ചുത്തത്തിൽ എഴുതപ്പെട്ടിട്ടുള്ള കാന്ധ്യ ഭട്ടൻ ഒന്നാമനായ, അയോദ്ധ്യാകാണ്ഡത്തിലെ ആദ്യത്തെ ഏഴുപേയിളക്കളിലുള്ള വരികളെ ഞാൻ പരിശോധിച്ചു. ഓരോ പേയിളിലെയും വരികളുടെ എണ്ണം, അവയിൽ രാക്ഷസനിവർത്തനം യതിഭംഗമുള്ള വരികളുടെ എണ്ണം, താഴെ ചേർക്കുന്നു :-

പെട്ടിയിൽ ആകെ വരികൾ	രാക്ഷസമരപ്രകാരം യതിഭംഗമുള്ളവ.
൧൬	൧൫
൭൪	൬൯
൭൮	൭൫
൭൮	൭൨
൭൮	൭൧
൭൮	൭൪
൭൪	൭൦

ഈ കണക്കിൽനിന്ന് രണ്ടു വരികളിൽ രാക്ഷസനിയമപ്രകാരം ൭൫൨ വരികൾ—നൂറ്റിൻ നാലു വീതം—യതിഭംഗം കാണുവെച്ചുതന്നുവെന്നു തെളിയുന്നു!! ഈ ലോകം ബാധിച്ചതുകൊണ്ട്, കൊച്ചുസീതയോട് സാഹിത്യക്ഷേത്രത്തിൽനിന്ന് പുറത്തു പോകുവാൻ രാക്ഷസൻ കല്പിക്കുമ്പോൾ, അദ്ധ്യാത്മഭാവമുള്ളതെന്നതിന്റെ നേരെതിരിഞ്ഞ്—

“മുൻപിൽ നീ നടക്കേണം, പിന്നാലെ വൈഭവമേറിയതും” എന്ന് ആജ്ഞാപിക്കുവാൻ സഹൃദയന്മാർ നിബ്ബന്ധിതന്മാരായിത്തീരുകയില്ലേ? രാമായണത്തെയും കൊച്ചുസീതയെയും, തുഞ്ചനേയും വള്ളത്തോളനേയും, പുറത്തുനിൽക്കിട്ടുള്ള സാഹിത്യക്ഷേത്രത്തിലെ പുതുമ്പുസ്മരണമോ, അഥവാ, ദേവസ്ഥാനമെന്നെയുമോ, കവി രാക്ഷസൻ വഹിക്കുന്നത് ഞങ്ങൾക്കെല്ലാം സമ്മതമെന്നെ! രാമായണ സീതയുമില്ലാത്ത നാട്ടിൽ രാക്ഷസൻ യഥേഷ്ടം വിഹരിച്ചുകൊള്ളട്ടെ!!

രാക്ഷസന്റെ യതിഭംഗവാദം എങ്ങനെ? “വിമർശനം” പോലും!! രാക്ഷസന്മാരും, വള്ളത്തോൾക്കു വിരുദ്ധരെന്നോര കല്ലറിയുവാൻ ഭാവിക്കുന്ന വല്ല നിരൂപകന്മാരും ഇനിയും നിങ്ങളുടെ കൂട്ടുകാരെ ഇടയിലുണ്ടെങ്കിൽ നിങ്ങളുടെ നിരൂപണത്തിന്റെ തോരിൽ വല്ല അസംബന്ധവും പറഞ്ഞ് കൃതാർത്ഥനേടിക്കളയുകയെന്നത് അത്ര എളുപ്പമായ വിദ്യയല്ലെന്ന് അവരെ അറിയിച്ചേക്കണം.

“മാനസേ കപടംവെടിഞ്ഞുനടക്കേടോ, ഹിരസങ്കര!”

ഈ യതിഭംഗവാദം പ്രാമാദികൾക്കു തെളിയിക്കുവാൻ ഒന്നു രണ്ടു സംഗതികൾ ഇനിയും പറയുവാനുണ്ട്. പക്ഷേ തല്ലാലത്തോളം ഇതു മതിയെന്നു വിചാരിക്കുന്നു. ഇവിടെ ന്യായമായ മറുപടി രാക്ഷസൻ പറയുന്നപക്ഷം, ആ സംഗതികളുടെ സഹായം ആവശ്യപ്പെടുകൊള്ളാം.

“ന്യായമായ മറുപടി” എന്നു ഞാൻ പറയുവാൻ കാരണമുണ്ട്: രാക്ഷസനെ “വണ്ഡിക്കുകയാണെന്ന നാട്ടുത്തിൽ”—ആ അധ്യക്ഷനെ വണ്ഡിക്കുകയെന്നു നടിയ്ക്കുകയല്ലാതെ, യഥാർത്ഥമായി വണ്ഡിക്കുവാൻ ആർക്കു കഴിയും?—“സമീപിത്”, “കാകളില്ല യതിഭംഗം നോക്കേണ്ടതില്ലെന്നും, യതിഭംഗമുണ്ടെന്ന് “രാക്ഷസൻ” പറഞ്ഞതു തുഞ്ചത്തെഴുത്തച്ഛനും പൂർണ്ണശാസ്ത്രകാരനും കാണാത്ത ഒരു പുതിയ നിയമമാണെന്നും മറ്റും” ആരോ ഏഴുതിയതായി രാക്ഷസൻ ഒരിടത്തു * പറയുന്നു. രാക്ഷസൻ പറയുന്ന “മറുപടി” എന്തൊക്കെയാണെന്നോ, തന്റെ വണ്ഡനത്തെ സാധൂകരിക്കുവാൻ സമീപിതർ ചേർന്നു പറഞ്ഞ ന്യായങ്ങൾ ഏതെല്ലാമാണെന്നോ ഞാൻ അറിയുകയില്ല. പക്ഷേ അപ എന്തുതന്നെ ആയാലും, നമ്മുടെ രാക്ഷസൻ അവയ്ക്കു മറുപടിയൊന്നും പറഞ്ഞിട്ടില്ല. “വണ്ഡനമാണെന്ന നാട്ടുത്തിൽ “പറയപ്പെട്ട ആ വാദത്തെന്ന് മറുപടിയുണ്ടെന്ന നാട്ടുത്തിൽ രാക്ഷസൻ പറഞ്ഞത് എന്തെന്നറിയേണ്ട? “സ്വന്തകവിതകൾക്കുള്ള പ്രധാനഭാഷങ്ങളിൽ ഒന്നായ പ്രസ്തുതയതിഭംഗങ്ങൾ ഗുണങ്ങളായി രൂപാന്തരപ്പെടുത്താൻ, വള്ളത്തോളന്റെ കവിതകളിൽ ഉള്ള യതിഭംഗത്തെ ഗുണമാക്കിപ്പറഞ്ഞത് ഒരു ഒന്നാത്തരം കൈഴരലാതെന്നെ.” തിന്ന! ഇതാണ് രാക്ഷസന്റെ മറുപടി!! ആ വാദത്തിന് യുക്തിയുക്തമായ സമാധാനമൊന്നും തനിക്കു കിട്ടാത്തതുകൊണ്ടുണ്ടായ് ഒന്നു രാഗ്യാത്മാൻ, അതിന്ന് മറുപടിയായി, അതെഴുതിയ ആളുടെ കവിതയിൽ, യാതൊ

* ഭാഷാപോക്കിണി പുസ്തകം നാ. ലക്കം ൧൦. പെരിഞ്ച് ൨൦൦. വരി ൭—൧൦.

ആ ദോഷം ഒരു കവിതയിൽ ഉണ്ടാകുമെന്ന് താൻ തെളിയിക്കണമോ, ആ ദോഷം തെത്തന്നെ ആരോപണപ്പെയ്ക്കൂത്; “ഒരു ഒന്നാത്തരം” ബുദ്ധിശൂന്യതയെന്ന രാക്ഷസന്റെ നിരൂപണത്തിന്റെ തോതയെന്ന അദ്ദേഹം ഇവിടെയും അനുസരിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നുള്ളതിൽ, പക്ഷെ, അതുതപ്പിച്ചുവരില്ല. സാധി സിലെ ലേഖകൻ പറഞ്ഞുവന്ന് രാക്ഷസൻ പറയുന്ന സംഗതികൾതന്നെയാണ് ഞാനും എടുത്തു കാണിച്ചത്. അതിന്ന് എനിക്കുള്ള കാരണങ്ങളേയും ഞാൻ നിർദ്ദേശിച്ചിട്ടുണ്ട്. അദ്ദേഹം ഉത്തരങ്ങൾ മറുപടിയോട് അത് ശ്രവണത്തോടു വാചകങ്ങൾ എഴുതി രീലിച്ചുപോയ ആ രൂപകയിൽനിന്ന് പുറപ്പെട്ടവൻ ഭാവമെങ്കിൽ, അതിനുള്ള മറുപടി ഞാൻ ‘വിട്ടുപോയി’ എഴുതിക്കൊള്ളാം. നോക്കിപ്പോയി സഹൃദയലോകം നമ്മുടെ സമാധാനം വല്ലതു—രാക്ഷസൻ ആ സമ്പ്രദായം പറിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ—പറഞ്ഞാൽ, അതിനെ വണ്ഡിച്ച് കയോ, മുൻപറഞ്ഞ മറ്റു ന്യായങ്ങളെ വെളിപ്പെടുത്തുവരികയോ ചെയ്യാവുന്നതുമാണല്ലോ.

തൃക്കാരായതിനിയമമായ ആ കത്തിരിയുകൊണ്ട് രാമായണത്തിലെ വരികളെ—

“മനവ—നായഭ—ശരമ—നാദരാൽ
 പിന്നെസു—മന്ത്രരേ—നോക്കിയ—തൾചെയ്തു”;
 “ഭൂപാല—രേയം വ—രവാൻ നി—യോഗിക്ക
 ശോഭിത—രേയം വ—വാദിക്ക—കാൽമായ”

എന്നൊക്കെ വെട്ടി ഉണ്ടുണ്ടാക്കുവാൻ രാക്ഷസൻ ഭാവികണപക്ഷം, എഴുത്തച്ഛൻ യതിഭാഗം പറിച്ചുപോയെന്നല്ലാ ബുദ്ധിമേലില്ലാത്തവർ മറുപടി പറയുക; രാക്ഷസൻ രാമായണം വായിക്കുവാനിറങ്ങുകയുണ്ടെന്നാണ്.

ഈ ലേഖനം അവസാനിപ്പിക്കുന്ന മിനു മുമ്പ് (വാർത്തയിനുവേണ്ടി മാത്രം) കവിതയിൽ രാക്ഷസൻ പറയുന്ന പ്രകാരമുള്ള കവിതയെ ആവശ്യമാണെന്നു കരുതി കറച്ചുനേരത്തേക്ക് ഞാൻ അനുഭവിക്കാം. അങ്ങനെ അയാലും, പള്ളത്തോളിന്റെ കോച്ചുസീതയിലേക്കും ആ ദോഷത്തിന്റെ ശക്തിയും കറഞ്ഞും, കവിതയിൽ ഇന്നവരെ മറ്റൊരു മഹാകവിയാൽ എഴുതപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ഏതെങ്കിലും ഒരു കൃതിയെ രാക്ഷസൻ നിർദ്ദേശിച്ചതുമോ? അങ്ങനെ ചെയ്താൽ ആ കൃതിയുടെ കർത്താവ്, കവിതയിൽ എഴുതപ്പെടുന്ന കൃതിയുടെ രചനയെപ്പറ്റി സംശയിച്ചുത്തോളം വളരുന്നോളിനാകാൻ മേലേയുണ്ടെന്നും ഞാൻ സസന്തോഷം സമ്മതിക്കാം. അതുവരെ, മറ്റു കവിതാഗുണങ്ങളെല്ലാം പോലെ, രചനാഗുണങ്ങൾ മേലോളകവിതാസാമ്രാജ്യത്തിന്റെ സാർവ്വഭൗമത്വം അദ്ദേഹത്തിനതന്നെയായിരിക്കട്ടെ. അങ്ങനെ നിർദ്ദേശിച്ചതാവൻ കഴിയാത്തപക്ഷം, സ്വാഭാവികമായൊരു മനസ്സ് രാക്ഷസൻ താമസിക്കുന്നിടത്തിലേക്കുനോക്കുമ്പോൾ, അദ്ദേഹം ചെയ്യാൻ നിർബ്ബന്ധിതനായിത്തീരുന്നത് യതിഭാഗദോഷത്താൽ വന്നുകൂടിയ രചനാഭാവമത്രയും ഫേതുവായി വർദ്ധിച്ചല്ലാത്ത ഒരു ഉത്തമകൃതി മലയാളഭാഷയിൽ ഇന്നുവരെ എഴുതപ്പെട്ടിട്ടില്ലെന്ന് മക്കുടമുപ്പിപ്പിടിച്ച് വെളിപ്പെടുത്തണം. ഇതുതന്നെല്ലാമൊന്നും, പുനഃപരിശോധനയോടെ വേറൊരു കാര്യം കൂടിയുണ്ട്. അത് ബഹുജനങ്ങളുടെ മുമ്പാകെ—ഡെയ്തും അത്രയ്ക്കുണ്ടെങ്കിൽ—സ്വന്തം പേരോടു കൂടി വെളിപ്പെടുത്തിക്കൊടുക്കുന്നതിനായി വിജ്ഞാനംതന്നെ ചുരുക്കമെന്ന്—നിഷ്പക്ഷപാതിതപമെന്നത് തന്റെ ഒരു വിജ്ഞാപനം കേൾക്കേണ്ടിയിട്ടില്ലെന്ന്—വെളിപ്പെടുത്തുകയുണ്ടെന്നു ഒരു സ്പർശമാത്രമാണ് ആ നിരൂപണമെഴുതാൻ തന്നെ പ്രേരിപ്പിച്ചതെന്ന്—സമ്മതിച്ചു, ഇതുവരെ അത് ശ്രവണത്തോടു ചിത്രാഭിശംഭനങ്ങളാൽ അവർക്ക് ശബ്ദമുണ്ടാക്കിത്തീർത്തിന്ന് കേൾക്കുന്നതിലെ മനോഹരതയെക്കുറിച്ചു മറുപടിയില്ലെന്നാണ് വേണ്ടതു.

കവിപ്പകൾ

തിരുവിതാംകൂർ മഹാരാണി സി. ഐ. തിരുമനസ്സുകൊണ്ട്.

തിരുവിതാംകൂർരാജാ വാണരുന്ന റിജൻറുമഹാരാണി തിരുമനസ്സിലെ

知不足齋

印

തിരുവിതാംകൂർ ദിവാൻ ഉദ്യോഗം ഒഴിഞ്ഞു പോകുന്ന
മി. എം. ഇ. വെട്ട്സ് ബി. എ. ബാർ-അററ്-ലാ.

പേരിൽ കേൾക്കേണ്ടതായ ബ്രിട്ടീഷുഗവൺമെന്റിലേക്കുള്ള സംതൃപ്തിയേയും മതിപ്പിനേയും പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്ന ഒരു അഭിപ്രായപരിപാടിയിലായി തിരുമനസ്സിലേക്കു ചക്രവർത്തി തിരുമനസ്സിലെ തിരുനാൾബഹുമാനപ്പെട്ട കൂട്ടത്തിൽ സി. എ. (Crown of India) എന്ന സ്ഥാനമാനം കല്പിച്ചുകൊടുത്തുള്ള വിവരം ഏറ്റവും സന്തോഷത്തോടുകൂടി ഭാഷാരേഖാപ്രസിദ്ധീകരണങ്ങൾ അറിയിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു സ്ഥാനാരോഹണം ചെയ്തതിന്റെശേഷം നാട്ടിനും നാട്ടുകാർക്കും ഉണ്ടായുള്ള സീമാതിത ഗുണഗണങ്ങളെപ്പറ്റിയൊ അവിടുത്തെ സ്വഭാവത്തെക്കുറിച്ചുള്ളപ്പറ്റിയൊ പുതിയവിവരങ്ങൾ പ്രജാവാത്സല്യത്തെപ്പറ്റിയൊ എന്തെങ്കിലും വിശദീകരണങ്ങൾ ചർച്ചയ്ക്കു ഭാഷാരേഖാപ്രസിദ്ധീകരണങ്ങൾ അറിയിക്കേണ്ടതാവശ്യമുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല.

ആയതിനാൽ തിരുമനസ്സിലേക്കു ദീപ്തയുണ്ണു, ആരോഗ്യം കൃതമായ സകല സമ്പൽഗുണങ്ങളും സമൃദ്ധിയായി പ്രദാനംചെയ്യുന്നതിനും ഇതിലും ഉപരിയായ സ്ഥാനമാനങ്ങൾ ലബ്ധമാകുന്നതിനും ലോകനിയന്താവായ ജഗദീശ്വരൻ സഹായിക്കട്ടെ എന്നു ഈയവസ്ഥയിൽ ഭാഷാരേഖാപ്രസിദ്ധീകരണങ്ങൾ പ്രാർത്ഥിക്കുകയും വിശ്വഭാഗ്യവശമായ തിരുമനസ്സിലെ ഒരു ഛായാപടം അന്യത്ര ചേർക്കുകയും ചെയ്തുകൊള്ളുന്നു.

II

സ്ഥാനമൊഴിഞ്ഞുപോകുന്ന ദിവാൻ മിസ്റ്റർ എം. ഇ. വാട്ട്സ്.

തിരുവിതാംകൂർ ദിവാൻജിനായി എ.കേരളം നാലു കൊല്ലത്തിലധികംകാലം ജോലിനോക്കിയിരുന്ന മിസ്റ്റർ ജോർജ്ജ് വാട്ട്സ് ബി. എ. ബാർ ആറ്റോറിലായുടെ കാലാവധി കഴിഞ്ഞതോടുകൂടി ദിവാൻപദം വിടുന്നതാണെന്നുള്ള വിവരം ഇതിനകം പ്രസിദ്ധമായിട്ടുണ്ടല്ലോ.

തിരുവിതാംകൂറിലെ ചീഫ് സെക്രട്ടറിമാരിലൊരാളായിരുന്ന പരമേശ്വരൻ എഫ്. ഡബ്ല്യു. വാട്ട്സിന്റെ പുത്രനായ മിസ്റ്റർ ജോർജ്ജ് വാട്ട്സ് ശിമയിൽ ഒരു ബാരിസ്റ്ററായിരുന്നപ്പോഴാണ് ഇവിടേക്കു ദിവാനായി വരുത്തപ്പെട്ടതു ക്രിസ്ത്യാനികളെ ലിപിനാക്കുന്നതു മാറ്റുർവിട്ടൊരു പ്രസ്ഥാനമാണെന്നു കേൾക്കിച്ചുകൊണ്ടു അക്കാലത്തു വർത്തമാനപ്പത്രങ്ങളിലും പ്ലാറ്റഫോമങ്ങളിലും ചിലർ ഒട്ടധികം ബഹളമുണ്ടാക്കിയിരുന്നു. ഏകിലും ഇദ്ദേഹം വന്നു സ്ഥാനമേറിയതെന്നു അവയെല്ലാം ശരിച്ചു സാമാന്യം തൃപ്തികരമായ ഒരു നിലയിൽ രാജ്യകാര്യങ്ങൾ നടന്നുകൊണ്ടിരുന്നു. ഒരു അസാമാന്യബുദ്ധിമാനും കാര്യകാര്യങ്ങളെ കണ്ടുപിടിച്ചു സവിശേഷവും ശ്രദ്ധേയവുമായവിധത്തിൽ എഴുതിഫലിപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള സാമർത്ഥ്യമുള്ളതായ ഇദ്ദേഹത്തിനു ജനസിദ്ധമായിട്ടുണ്ടായിരുന്ന മറിയം അലസ്സിയെന്നിവിത്തം ഹിന്ദുർക്കച്ചേരിയിലെ ദിവാൻ നോക്കേണ്ടതായ ഫലപ്രകാരം കുന്നുകുന്നായി ഭക്തവിപാസത്തിൽ കൂടുകയും അതു അവിടെ നിറയുമ്പോൾ പൊൻമുടിയിലേക്കു പ്രയാണം ചെയ്തുകൊണ്ടുകയും എത്ര ഗൗരവമേറിയ കാര്യങ്ങളായിരുന്നാലും ഒന്നിനും ഒരു തീർച്ചയും മൂർച്ചയും ഇല്ലെന്നുള്ളവിധത്തിൽ കലാശിക്കുകയും ചെയ്തു. തിരുവിതാംകൂറിലെ വലിയ വലിയ ഉദ്യോഗങ്ങൾ പ്രധാനപ്പെട്ട കാര്യങ്ങൾ ഇവയ്ക്കു എല്ലാറ്റിനും ഒരു നീക്കപോക്കും ഇല്ലെന്ന മട്ടായി. ഹൈക്കോടതിയിൽ ഉണ്ടായിട്ടുള്ള പല ഒഴിവുകൾക്കും ഇതേവരെയും ഏൽ നിയമിച്ചിട്ടില്ല. ഇതുപോലെതന്നെ ദിവാൻജിട്ടി സമ്മതിച്ചു നിൽക്കപ്പെടേണ്ടതായ പല ഉദ്യോഗങ്ങൾക്കും പല സ്ഥലങ്ങളിലും ആളാക്കാരെ ഒരുവക ആക്ടിങ്ങുകൊണ്ടും പകരംനോക്കലുകൊണ്ടും കഴിഞ്ഞു കൂടിവരികയാണ് ചെയ്യുന്നത്. തല ഓടാരെ വാൽ ഓടുകയില്ലെന്നുള്ള തത്വപ്രകാരം ഇതു ഒരു തരമായി കരുതി പല ഡിപ്പാർട്ടുമെന്റൽ മേധാവികളും കണ്ണുമാച്ചുകൊണ്ടു അവരവർക്കു ഇഷ്ടമുള്ളതും ആവശ്യമുള്ളതുമായ കാര്യങ്ങൾ ബോധിച്ചതുപോലെ നടത്തിത്തുടങ്ങി. ഇതുനിമിത്തം അടിമതികൾ എവിടെയും ഒന്നുപോലെ വെറുപ്പുവശമായി.

ഇതിനും പുറമെ മിസ്റ്റർ വാട്ട്സിനു ഒരുത്തരേയും വിശ്വാസമില്ല, മി

സ്റ്റാൻഡിംഗ് വാട്ടർഷെഡിംഗ് ആക്ട് വിശദീകരിച്ചു എന്ന മട്ടിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പല പ്രവൃത്തികളും സംഭാഷണങ്ങളും വെളിപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തു.

വിവിധമതസ്ഥന്മാർ പല പല ആദർശങ്ങളോടുകൂടി സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന തിരുവിതാംകൂറിലെ ഓരോ വ്യക്തികളോടും ഓരോന്നു വാശാനുചെയ്യുകയും തരപോലെ മറിയുകയും ചെയ്യുന്നത് ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്വാഭാവികമായ ചപലതകളിൽ ഏറ്റവും പ്രധാനപ്പെട്ടതായിരുന്നു. ഈ ഒരു നയംകൊണ്ടു ഇദ്ദേഹത്തിനു ധാരാളം വിശ്വാസികൾ ഇവിടെയുണ്ടാകുന്നതിനും ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ ആപ്തചിന്തകൾ ബലശക്തികളായിത്തീരുന്നതിനും ഇടയായിട്ടുണ്ട്.

ഇങ്ങനെയൊക്കെ എല്ലാമിരുന്നാലും ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ കാലത്തുണ്ടായിട്ടുള്ള വർത്തമാനപ്പത്രരേറ്റലേഷൻ, ബട്ട്ലർ കമ്മിറ്റി റിപ്പോർട്ട്, തിരുവനന്തപുരത്തെ വൈദ്യുതവിളക്കുകൾ, പൈപ്പ് ലൈൻ, നീണ്ടകപ്പാലം ചേർന്നു പോയ മുതലായ ഒട്ടു വളരെ ഗതാഗത സൗകര്യങ്ങൾ, മുതലായവ എല്ലാം മിസ്റ്റർ വാട്ടർഷെഡിംഗിന്റെ നിയന്ത്രണകാലമായിരിക്കുന്നതാണ്.

വർത്തമാനപ്പത്രരേറ്റലേഷൻമൂലം രാജകുടുംബം ഗണങ്ങൾക്കും മാന്യമായവിധത്തിൽ ജീവിതം നയിക്കുന്ന മറ്റു പലരോടും തിരുവിതാംകൂറിൽ സ്വൈരമായി താമസിക്കാമെന്നു വന്നിരിക്കുന്നതു ഒട്ടും ചില്ലറയായ കാര്യമല്ല. ഇതുകൊണ്ടു തിരുവിതാംകൂർക്കാർ എന്നു മാത്രമല്ല, സ്ഥാനം ഒഴിഞ്ഞുപോകാറാവുന്ന അവസരങ്ങളിൽ മറ്റുള്ള ദിവാൻജിമാർക്കു ലഭിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു അംഗവും മിസ്റ്റർ വാട്ടർഷെഡിംഗിന് ആനുകൂല്യം ഇടവരാതിരിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതു അദ്ദേഹം ഒരു വലിയ കാര്യമായി കരുതേണ്ടതാണ്.

കുടുംബസംബന്ധമായ കാര്യങ്ങളിൽ മിസ്റ്റർ വാട്ടർഷെഡിംഗ് ഏറ്റവും നിർവ്വഹണമായിരുന്നു എന്നുള്ളതു പരസ്യമായ ഒരു രഹസ്യമാണല്ലോ. പ്രവൃത്തികളിൽ ഉള്ള അനാസ്ഥയ്ക്കു ഇതു പലവിധത്തിൽ ഒരു പ്രധാനകാരണമായിരുന്നു എന്നു അനുമാനിക്കേണ്ടതാണ്.

പലവിധത്തിൽ സൂക്ഷ്മമായ ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ തിരുവിതാംകൂറിൽനിന്നുള്ള നിനച്ചിരിയാത്ത വേർപാടു ഇദ്ദേഹത്തിനു ഏറ്റവും മൗനഭേദവും പലവിധത്തിൽ അർത്ഥകാലവും ആയി ഒരുപക്ഷേപം തീർന്നുവെന്നുള്ളതിനാൽ അതിനു ഇടവരാതിരിക്കട്ടെ എന്നു ഞങ്ങൾ പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു. ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ ഒരു ഹൃദയം അന്യത്ര ചേർത്തിട്ടുണ്ട്.

ഗ്രന്ഥവിഹാരം.
രാജവീരൻ.

വെമ്പ്ളിയസ് ലക്ഷ്മണൻപുരിപ്പാട് അവർകളാൽ വിരചിതവും തൃശ്ശി വഴുപത്രർ വി. വി. പ്രസ്സുകാരാൽ മുദ്രിതവുമായ ഒരു ഖണ്ഡകാവ്യമാണ് രാജവീരൻ. പുരാണപ്രസിദ്ധമായ ഉരാസന്ധചരിത്രമാണ് പ്രസ്തുത ഗ്രന്ഥത്തിലെ ഇതിവൃത്തം. അതിരുകടന്ന വളച്ചുനീട്ടലുകളോ വണ്ണനകളോ കൂടാതെയുള്ള കഥാകഥനമാണ് ഇതിൽ അനുവർത്തിച്ചു കാണുന്നത്. സന്ദർഭാനുസരണമുള്ള അലങ്കാരപ്രയോഗങ്ങളും ഔചിത്ര്യബോധത്തോടുകൂടിയ വണ്ണനകളും ഈ ചെറുകൃതിക്ക് അനന്യസാമാന്യമായ ശോഭാഭാസം നൽകുന്നു ചെയ്യുന്നുണ്ടെന്നുതന്നെ പറയാം. നാലു സഗ്ഗങ്ങളായി ചുറ്റു പട്ടങ്ങളുള്ളവയിൽ കവിതാഗുണമില്ലാത്തവ നന്നു ഒല്ലഭമാണ്. മാസികാപുസ്തകങ്ങൾ പഴിയായും മറ്റും ലക്ഷ്മണൻപുരിയുടെ കവിതാഗുണം അനുഭവിക്കാത്തവരായി കേരളീയസാഹസ്യന്മാരിൽ ആരുംതന്നെ ഉണ്ടായിരിക്കുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല.

“പല്ലാതെ ജവമൊടുയന്നു മുറുഗുണാഖ്യ-
പ്പല്ലാകെ ഗുരുനരർതൻ വൃഷാപ്പിയാലേ
ഇല്ലാതായവിടേ വിശിഷ്ട ഭദ്രകേളി-
സല്ലാഭപ്പൊലിമ പരം ഭവിച്ചുതാനും”

ഇതാദികളായ ഉല്ലേഖങ്ങൾ കവിതയ്ക്കു ഭംഗിയും ഗാംഭീര്യവും കൊടുക്കുന്നവയാണല്ലോ.

എന്നാൽ

“സിതഭസീതവിഭൂഷിതംഗനായ്” ദൈ—

വത ഭണ്ണനാദികൾ ചെയ്തയായ് വിചിത്രം”

ഇങ്ങിനെയുള്ള ഒട്ടിച്ചുകത്തികളും “മഗ്നനായിനാൽ” “ഗുരാനുസന്ധ്യപ്പേരും” എന്നി ത്യാദി ഗോഷികളും ഉപേക്ഷിക്കേണ്ടവയല്ലയോ എന്നാണ് ഞങ്ങൾക്കു സംശയം. പക്ഷെ ചന്ദ്രനിൽ കളങ്കമെന്നപോലെ ഈവക നിസ്സാരഭോഷങ്ങൾ ഈ വിശിഷ്ട കൃതിയ്ക്കു് ഒരു കാലത്തും കളങ്കമായി ഭവിക്കുന്നതല്ല.

ഭാഷയ്ക്കു് ഒരു വിശിഷ്ടസമ്പത്തായിത്തീർന്നിട്ടുള്ളതും കണ്ടൂർ നാരായണമേന വന്റെ ഉജ്ജ്വലമായ ആമുഖത്തോടുകൂടിയതുമായ പ്രസ്തുത ഗ്രന്ഥം ഒ അണ വിലയ്ക്കു വി. ലക്ഷ്മണൻനമ്പൂരി, കുരുവിലശ്ശേരി, മാള എന്ന മേൽവിലാസത്തിൽ അപേ ക്ഷിച്ചാൽ കിട്ടുന്നതാണ്.

ഉദയനകഥ

(ശാസ്ത്ര മഹോപാദ്ധ്യായ കെ. എസ്. സിദ്ധകുന്ദൻ മട്ടപ്പി) (ഉടപ്പ്)

V

അല്പകാലത്തിനുള്ളിൽ വാസവദത്തയ്ക്കു് ഉദയനനിൽ അനുരാഗമുണ്ടായി. അയ സ്സാന്തം ഇരുമ്പുകമ്പിയെ എന്നപോലെ ഉദയനഗുണങ്ങൾ അവളെ പശികരിച്ചു. എ ന്നമാത്രമല്ല ഉദയനൻതന്നെയാണ് തനിക്കു അനുരൂപനായ ഭർത്താവെന്നും അവൾ തീരുമാനിച്ചു. ഈ പൂർത്താൽ അറിഞ്ഞയുടൻ ഔഗന്ധരായണൻ ആരും കാണാ തെ രാജധാനിയിൽ കടന്നു വരുവോളം പുറകിൽ ചെന്നുനിന്നുകൊണ്ടു്, മ ഹാരാജാവേ! ചണ്ഡമഹാസേനനാൽ വാചിതനായ അങ്ങ് ഈ പാരതന്ത്ര്യഭയം അ നഭവിക്കയെന്നതു് ഒരു കാലത്തും ഭോളിച്ചതല്ല. ചണ്ഡമഹാസേനനോ വാസവദ ത്തയെ താൻ അങ്ങയെ സ്വതന്ത്രനാക്കാനാഗ്രഹിക്കുന്നു. ആ കാലം പ്രതീക്ഷിച്ചു കൊണ്ടു് ഇരിക്കുകയെന്നതു് അങ്ങക്കു് യോജിച്ചതാണോ എന്നു ഞാൻ സംശയിക്കു ന്ന. ഇപ്പോൾ വേണ്ടതു് വാസവദത്തയെ ബലാൽക്കാരമായി ഇവിടെനിന്നും കൊ ണ്ടുകടന്നുകളയുകയാണ്. അങ്ങിനെയായാൽ അങ്ങയോടു ചെയ്ത വഞ്ചനയ്ക്കു് അതൊ രു പ്രതിക്രിയയായിത്തീരും. അതിനൊരു ഉപായവും ഞാൻ ആലോചിച്ചുവ ച്ചിരിക്കുന്നു. ചണ്ഡമഹാസേനൻ ഭദ്രവതിയെന്ന ഒരു പിടിയാനയെ വാസവദ ത്തയ്ക്കു സമ്മാനമായി കൊടുത്തിട്ടുണ്ടു്. അതിവേഗത്തിൽ സഞ്ചരിക്കുന്നതിനു അതി നു യാതൊരു വിഷമവുമില്ല. ആഘാടകൻ എന്നൊരാളാണു് അതിന്റെ ആനക്കാ രൻ. അവനെ ഞാൻ വളരെ ദ്രുതംകൊടുത്തു വശത്താക്കിക്കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. മഹാ മന്ത്രം നുള്ള വാളിശാലാധിപൻ വളരെ നിപുണനാണെങ്കിലും മട്ടംകൊടുത്തു അ വനെ ബോധരഹിതനാക്കി തീർക്കണം. ഇങ്ങിനെയുള്ള ചട്ടംകെട്ടുകൾ ചെയ്തതിനുശേഷം അപ്പരാത്രിസമയം വാസവദത്തയോടുകൂടി ഭദ്രവതിയിൽ കയറി ഇവിടെ നിന്നും പുറത്തു പുറപ്പെടുക. പുളിന്ദകൻ എന്ന അങ്ങയുടെ മിത്രത്തോടുകൂടി ഞാൻ മാറ്റമ ഡ്യത്തിൽ യാതൊരു തരക്കേടുകളും വന്നുപറ്റാതെ സൂക്ഷിക്കുന്നതിനു വേണ്ട ചട്ടം കെട്ടുകൾ ചെയ്തു കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഇനി പുറപ്പെടേണ്ട താമസമേയുള്ളു.

ഈവിധത്തിൽ കർത്തൃത്തെ ഉപദേശിച്ചതിനുശേഷം ഔഗന്ധരായണ ന് അവിടെനിന്നും പുറത്തിറങ്ങിപ്പോയി. അല്പസമയം ആലോചിച്ചതിനുശേഷം ഉ ദയനൻ തൽക്കാലോപനിതയായ വാസവദത്തയുമായി ഓരോ പാടുകളും മാറ്റം പര ണ്ണു് ഒടുവിൽ അവൾ തനിക്കനുക്രൂലയെന്നും താൻ പറയാവധത്തൽ പ്രവർത്തിക്കു ന്ന ചെന്നും അദ്ദേഹം നിശ്ചയിച്ചു. അപ്പരിൽ വിശ്വാസത്തോടുകൂടി ഒടുവിൽ ഉദ യനൻ തന്റെ ആഗ്രഹങ്ങളെല്ലാം അവളെ അറിയിച്ചു. അവൾക്കുള്ള സന്തോഷ കരമായിരുന്നു എന്നുള്ളതു യാത്രയ്ക്കു് അവൾ സമ്മതിച്ചു എന്നുള്ളതിൽ നിന്നു ന മിക്ക ധാരാളം അനുമാനം. ഉടൻതന്നെ അവൾ ആഘാടകനെ വിളിച്ചു “യാത്ര യ്ക്കു വേണ്ട ഒരുക്കങ്ങളെല്ലാംചെയ്തു ഭദ്രവതിയെ ഇവിടെ കൊണ്ടുവരിക” എന്നാലോ

പിച്ചു. ദേവപുരുഷനെക്കുറിച്ചു വ്യാജേന അശ്വാലയമായി പന്ദിതന്മാർ ഉള്ള പക്ഷം ധാരാളം മദ്യം കൊടുക്കുകയും അവരല്ലാം അതു സേവിച്ചു ക്ഷണത്തിൽ ബോധരഹിതരായിത്തീരുകയും ചെയ്തു.

അനന്തരം അഹരാത്രയിൽ ഉദയനൻ ഭോഷവതി എന്ന തന്റെ വിണയമായി യൌഗന്ധരയെന്നന്റെ ഉപദേശപ്രകാരം ബന്ധനവിമുക്തനായി ആപ്തനായ ചില സേവകന്മാരോടും വസന്തകന്മാരോടുംകൂടി ഭദ്രവതിയുടെ പുറത്തു കയറി. വാസവദത്തയും രഹസ്യഭേദനം ചെയ്യാതെ കാഞ്ചനമാല എന്ന സഖിയോടുകൂടി ആ ആനപ്പുറത്തുതന്നെ കയറിയിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. ഇവർ നാലുപേരുടേയും മുൻപിലായി ആനക്കാരനും കയറി അതിവേഗത്തിൽ അവിടെനിന്നും പ്രയാണം ചെയ്തു.

അനന്തരം വിരബാഹു താലടൻ എന്ന രണ്ടു ഗോപുരംകാലത്താൽ ഇവരെ തടുത്തുനിറുത്തുകയുണ്ടായി. ഏകിലും ഉദയനൻ അവരെ രണ്ടുപേരെയും ഖർഗ്ഗച്ചയോഗത്താൽ നില്പെത്തിപ്പിച്ചതിന്റെ ശേഷം അവിടെനിന്നും കടന്നു. അതിദൂരത്തിൽ എത്തിയതിനുശേഷം ജനങ്ങൾ ആത്മവിളിച്ചു രാജാവിനെ കാര്യം മനസ്സിലാക്കി ചണ്ഡമഹാസേനൻ ഉദയനനെ വാസവദത്തയോടുകൂടി പിടിച്ചുകൊണ്ടുവരുന്നതിനു പാലകൻ എന്ന തന്റെ പുത്രനെ ഉടൻതന്നെ നിയോഗിച്ചു. അദ്ദേഹം ഭദ്രവതിയിൽ അതിമാത്രം അനുരക്തനായ നാഡാഗിരി എന്ന ആനയുടെ പുറത്തുകയറി അവരെ അനുധാവനം ചെയ്തു. പുറകെ അതിവേഗത്തിൽ വരുന്ന പാലകനെ ഉദയനൻ ബാണവഷംകൊണ്ടു തൃക്കുനീയ്ക്കുന്നാക്കിത്തീർത്തു എങ്കിലും ഭദ്രവതിയിൽ അനുരാഗത്തോടുകൂടിയ നാഡാഗിരി ഭദ്രവതിയെ ഭംഗഗമിക്കുന്നയാണുണ്ടായത്.

ഈ സമയത്തിൽ ചണ്ഡമഹാസേനന്റെ ദളിതിയുപുത്രൻ ഗോപാലകൻ അതിവേഗത്തിൽ എത്തി പാലകനെ യുദ്ധത്തിൽനിന്നും വിരമിപ്പിച്ചു. പാലകൻ തിരിച്ചുപോയതോടുകൂടി ഉദയനൻ യാതൊരു ഭയവും കൂടാതെ യാത്രതുടരുകതന്നെയാണുണ്ടായത്. വിസ്മയാടവിയിൽ ഇവർ എത്തിച്ചേർന്നതോടുകൂടി രാത്രിയും കഴിഞ്ഞു നേരവും പ്രഭാതമായി. അതിദൂരപ്രയാണംനിമിത്തം ശ്രാന്തയായിത്തീർന്ന ഭദ്രവതി അവിടെ ഒരു തടാകത്തിൽ ഇറങ്ങി ഇലപാനം ചെയ്തു. പക്ഷെ ഇലത്തിന്റെ ദോഷം നിമിത്തം അതു അപ്പോൾത്തന്നെ മരിച്ചുപോയി. തൻമൂലം കണ്ഠിതമാനസരായി തീർന്ന വാസവദത്തയും ഉദയനനും ഒരു അശരീരിവാക്കു കേൾക്കാതി. “അല്ലയോ രാജാവേ, ഞാൻ മായാവതി എന്ന ഗന്ധവ്യക്തകയാണു്. ഇത്രകാലം ശാപംനിമിത്തം ഒരു ആനയായിത്തീർന്നുപോയി. അങ്ങനെയുള്ള ഇത്രയും ഉപകാരം ചെയ്തതിനിമിത്തം ഞാൻ ഇതാ ഇപ്പോൾ ശാപനിർമ്മുക്തയായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. ഇനിമേലും അങ്ങനെയുള്ളൊരു പുത്രനുവേണ്ടി പല ഉപകാരങ്ങളും ഞാൻ ചെയ്തുകൊടുക്കുന്നതാണു്.”

എതായാലും ഈ സംഭവത്തിനുശേഷം വിസ്മയന്റെ അധിത്യകയിൽ താമസിക്കുന്ന കിരാതരാജാവായ പുളിന്ദകന്റെ അടുക്കലേക്കു തന്റെ ആഗമനത്തെപ്പറ്റി പറയുന്നതിനായി ഒരു ദൂതനെ ഉദയനൻ നിയോഗിച്ചു. തദനന്തരം വാസവദത്തയോടുകൂടി അവിടെ കാൽനടയായി സഞ്ചരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കെ ഉദയനനെ നൂറ്ററിയഞ്ചു കള്ളന്മാർ ഒന്നുചേർന്നു വളഞ്ഞു് ഉപദ്രവിക്കാൻ വട്ടംകൂടി. വാസവദത്ത നോക്കിനിൽക്കെത്തന്നെ ഉദയനൻ അവരെ എല്ലാം നിശ്ശ്രയാസം ശരമെയ്തു വധിച്ചു കളഞ്ഞു. പക്ഷെ അതിലും കൂടുതൽ കള്ളന്മാർ ഉടൻതന്നെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ നേരെ പാഞ്ഞടുക്കുകയുണ്ടായി. ആ സമയത്തിൽ വസന്തകൻ കാണിച്ചുകൊടുത്ത മാർഗ്ഗത്തിൽ കൂടെത്തന്നെ യൌഗന്ധരയെന്നനോടുകൂടി പുളിന്ദകൻ അവിടെ വന്നുചേർന്നു. കള്ളന്മാരെ എല്ലാം പുളിന്ദകൻ തന്നെ പിന്നീടു വധിക്കുകയാണുണ്ടായത്. അതിനുശേഷം ഉദയനനെ തന്റെ ആവാസസ്ഥലത്തേക്കു കൊണ്ടുപോകുകയും അന്നത്തെ അവിടെ താമസിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. പിറ്റേദിവസം പ്രഭാതത്തിൽ യൌഗന്ധരയെന്ന നാൽ നിയുക്തനായ ദൂതന്റെ വാക്കനുസരിച്ചു തമണപൻ സൈന്യസഹിതനായി അവിടെ എത്തിച്ചേർന്നു. ഉജ്ജയിനിയിലെ വൃത്താന്തങ്ങളറിയുന്നതിനായി പിന്നീടു ഉദയനനു ആ വിസ്മയാടവിയിൽതന്നെ കുറച്ചുകാലം പാക്കുണ്ടായിരുന്നു.

തിരുവിതാംകൂർ ഫിഷ്റീസ് ബോർഡ് (ക്ലിപ്തം). ഫെഡ്റേഷൻ തലവനി.

ശാഖകൾ:— എടത്തറ, കോട്ടയം, ആലുവ, ആലപ്പുഴ.

മൂലധനം പിരിഞ്ഞുകിട്ടിയതു രൂപ 1,00,000

ഓഫീസുകളുടെ ബാധ്യത രൂപ 1,00,000

കരുതൽ ധനം രൂപ 24,000

നായകന്മാർ.

- (1) മിസ്റ്റർ സി. പി. മാത്തൻ ബി. എ., ബി. എൽ., മാനേജിംഗ് ഡയറക്ടർ, കലശലാണ് ബോർഡ് ക്ലിപ്തം, കൊല്ലം.
- (2) „ ചെറിയാൻ പുതിയേട്ട് ബി. എ., മാനേജിംഗ് ഡയറക്ടർ, വെസ്റ്റ് കോസ്റ്റ് ഇൻഡസ്ട്രിയൽ കമ്പനി ക്ലിപ്തം, തിരുവല്ല.
- (3) „ പി. എം. മാണി ബി. ഇ., മാനേജിംഗ് ഡയറക്ടർ, ട്രോപ്പിക്കൽ പ്ലാൻറേഷൻസ് ക്ലിപ്തം, കോട്ടയം.
- (4) „ കൊച്ചുമ്മൻ, മാനേജിംഗ് ലസ്സി, മാൻകുളംതോട്ടം, ആലുവ.
- (5) „ പി. കെ. ഏബ്രഹാം, വയലിപ്പറമ്പിൽ, ചൊവ്വര.
- (6) „ ഏ. കെ. ഏബ്രഹാം ബി. എ. (സെക്രട്ടറി), തലവടി.
- (7) „ ഏ. ഏ. ഏബ്രഹാം (മാനേജർ), ആലപ്പുഴ.

ആണ്ടിൽ നൂറുകൾ ഒൻപതുവീതം പലിശയ്ക്കു സ്ഥിരം ഡിപ്പോസിറ്റും ഏഴരവീതം പലിശയ്ക്കു സേവിംഗ്സ് ബോർഡ് ഡിപ്പോസിറ്റും സ്വീകരിക്കുന്നു. മറ്റു ബോർഡുകൾ ചെയ്യുന്ന സകല ജോലികളും നടത്തുന്നതാകുന്നു.

കൂടുതൽ വിവരങ്ങൾ ഫെഡ്റേഷൻ സിസ്റ്റത്തിൽനിന്നോ ശാഖകളിൽനിന്നോ ലഭിക്കുന്നതാണ്.

ഏ. കെ. ഏബ്രഹാം ബി. എ.
 സെക്രട്ടറി.

The City Bank, (Ltd.)
സിറ്റിബാങ്ക്, (ലിമിറ്റഡ്).

ഹെഡ് ഓഫീസ് - തിരുവനന്തപുരം

പ്രൊജക്ട്. കെ. എം. വർഗ്ഗി. ബി. എ.

ബ്രാബ്രുകൾ { നാഗർകോവിൽ, ഏഷൻറ കെ. എം. മാത്തളൂ ബി. എ.
ഇരണിയിൽ, സബ് ഏഷൻറ വി. കെ. കോശി.
കോട്ടയം, ഏഷൻറ. കെ. കെ. ചെറിയാൻ ബി. എ.

ഡയറക്ടറന്മാർ

കെ. എം. മാത്തൻമാപ്പിള. ബി. എ. റിട്ടയർഡ് അസി. അക്കൗണ്ടന്റായി സർ. (പ്രസിഡണ്ടു്) താമരപ്പള്ളിൽ കൊച്ചുതൊമ്മൻ കുരുവിള മുതലാളി. (ലാൻഡുചോർഡു ആൻഡ് ടിംബർ മെച്ചുൻഡ് ക്ലിസ്റ്റേരി ചെങ്ങന്നൂർ) കെ. സി. കോശി. ലാൻഡുചോർഡു കാഞ്ഞിരത്തു് മൂട്ടിൽ ആറാട്ടുപുഴ ചെങ്ങന്നൂർ.

കെ. ജി രാജാജി^o. ലാൻഡ്ഡലോർസ് കോളാലിൽ പള്ളിയിൽ കായംകുളം.

செ. எம். மாணாக்கர் மாணாக்கர். மனோரமா மனோரமா. கோதயம்.

പി. എം. നൈനാൻ, ലാൻഡ്‌ഡെവലപ്മെൻറ് ആൻഡ് മെച്ചൻറ, പിലാമുട്ടിൽ മാ
റവലിക്കര.

செ. அ. மாணாக்கர் எ. அ.

(മാതൃനജിംഗ് ഡയറക്ടർ).

സ്ഥിരം ഡിപ്പോസിറ്റുകൾ, കറൻസി ഡിപ്പോസിറ്റുകൾ, സേവിങ്ങ് ബാങ്ക്സ് ഡിപ്പോസിറ്റുകൾ മുതലായവ സ്വീകരിക്കുകയും ചെയ്യുകയും, ബില്ലുകൾ മുതലായവ മറയ്ക്കുക, ഫോൺ പണയത്തിന്മേൽ പണം കടംകൊടുക്കുക മുതലായ മറ്റു ബാങ്കുകൾ നടത്തുന്ന എല്ലാജോലികളും എല്ലാ ആവശ്യസൗകര്യവും ഏറ്റെടുക്കുന്നതിനായി നടത്തപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നതാണ്.

പലിശനിരക്കു, ബാങ്കിലെ ഷുദ്ധർ വില്പന, മുതലായ സാക്ഷ്യ വിവരങ്ങളും ഏതാപ്തിസിൽ ആവശ്യപ്പെട്ടാലും അയച്ചു കൊടുക്കുന്നതായിരിക്കും.

തിരുവനന്തപുരം, നാഗർകോവിൽ, ഇരണിയൽ മുതലായ സ്ഥലങ്ങളിൽ. ഇരണിയൽത്തറക്കടലും, കുരിപ്പുകുട്ടികൾ മുതലായവകളിൽ ഇടപെട്ടിട്ടുള്ള കച്ചവടക്കാർക്കും മറ്റു തെക്കൻപ്രദേശങ്ങളിൽനിന്നു പണം വരുത്തേണ്ടവർക്കും അങ്ങോട്ടു അടയ്ക്കേണ്ടവർക്കും ഞങ്ങൾ ഇറയുടെ തുറന്നിട്ടുള്ള കോട്ടിയറ ബ്രാഞ്ചു വളരെ ഉപയോഗപ്രദമായിരിക്കുന്നതാണ്. കെ. എം. മാത്തളം, ബി. എ.

கெ. எம். மாணாது. எம். எம்.

(മാനജിംഗ് ഡയറക്ടർ.)

ആവശ്യമുണ്ടു്

ഉറപ്പും ഭംഗിയും ഉള്ള കോട്ടിങ്ങ്, ഷിട്ടിങ്ങ്, വേണ്ടി മുതലായ തൂണികൾക്കു ഓർഡർപിടിപ്പാൻ സാമത്യമുള്ള ചുരുക്കം ഏജൻറന്മാരെ ആവശ്യമുണ്ട്. നല്ല കമ്മീഷൻ അനുവദിക്കുന്നതാണ്. അധികവിവരത്തിനു ആവശ്യപ്പെടുക.

The West Coast Weaving Establishment

Chowa

Cannanore (North Malabar)

Printed at the C. M. S. Press, Kottayam.

&

Published by K. M. Mathulla Mappillay, Manorama Mandiram, Kottayam-1929.